

CĂRȚI ROMANTICE

ULTIMUL VALS

MARY
BALOGH

Lady Christina este încă în doliu, deși a trecut un an și jumătate de la moartea lui Gilbert, soțul ei. Și, cu toate că nu l-a iubit niciodată, ajunsese să se obișnuiască și să accepte modul lui puritan de viață. Însă totul se schimbă odată cu sosirea lui Sir Gerard Percy, conte de Wanstead, vărul răposatului ei soț și noul stăpân al moșiei Thornwood. În momentul în care Christina îl revede pe Gerard, își aduce aminte cât de mult îl disprețuiește. Adevărat, cândva fuseseră îndrăgostiți. Dar dragostea lor căzuse victimă mașinațiunilor maleficului Gilbert – căci Christina crezuse lucrurile îngrozitoare pe care acesta i le spusese despre Gerard, iar Gerard rămăsese cu convingerea că, de fapt, Christina îl preferase pe Gilbert pentru bani și titlu.

Acum, contele a venit la moșie ca să-și găsească soție și să-și invite prietenii să petreacă împreună câteva zile la Thornwood. Christina este revoltată: cum îndrăznește Gerard să sugereze organizarea unui bal fără să o anunțe din timp? Și oare nu știe că să dansezi vals este un adevărat păcat?

Însă la bal, când Gerard îi cere mâna în timpul ultimului dans, nu are de ales decât să accepte. Poate pentru a nu refuza dorința stăpânului de la Thornwood... dar, cu siguranță, pentru că nu se poate împotrivi dorinței proprii inimi.

Mary Balogh a scris peste 70 de romane și 30 de nuvele. Printre numeroasele premii câștigate s-a numărat și cel pentru întreaga activitate acordat de *Romantic Times*.

Tradiție din 1989

www.litera.ro

ISBN 978-606-33-1823-8

9 786063 318238

MARY BALOGH

Ultimul vals

The Last Waltz

Mary Balogh

Copyright © 1998 Mary Balogh

Ediție publicată prin înțelegere cu Maria Carvainis Agency, Inc.
și P&R Permissions & Rights Ltd.

Publicată pentru prima oară în SUA de Signet,
o filială a Dutton NAL, membru al Penguin Putnam Inc.

Lira și *Cărți romantice* sunt mărci înregistrate ale

Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777

e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

www.litera.ro/lirabooks.ro

Ultimul vals

Mary Balogh

Copyright © 2017 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Mariana Petcu

Corector: Cătălina Călinescu

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BALOGH, MARY

Ultimul vals / Mary Balogh;

trad.: Graal Soft - București: Litera, 2017

ISBN 978-606-33-1823-8

I. Soft, Graal (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

MARY BALOGH

Ultimul vals

Traducere din limba engleză
Ruxandra Rădulescu/Graal Soft

capitolul 1

- Ceea ce trebuie să faci acum, Wanstead, spuse domnul John Cannadine lungindu-se dizgrațios într-un scaun confortabil lângă focul care trosnea, este să îți găsești o soție.

Viconteles Luttrell care stătea rezemat de polița de deasupra șemineului, încălzindu-și picioarele, își învârti coniacul din pahar și râse ușor.

- Am observat, interveni el, că cei în lanțuri caută întotdeauna companie. Ceea ce trebuie să faci, Wanstead, este să înveți să eviți domnișoarele parșive și mamele pețitoare... iar pentru asta îmi ofer umilele servicii. Se reped la tine precum albinele în jurul florilor în iulie.

- Ceea ce trebuie să faci, Wanstead, spuse domnul Ralph Milchip de lângă bar, în timp ce-și turna încă un pahar de coniac, este să le zici tuturor că la primăvară intenționezi să te întorci la Montreal. Și de acolo, înapoi în sălbăticie cu o canoe. Asta ar trebui să le taie imediat avântul.

Viconteles Luttrell luă o gură de alcool.

- Nu e chiar așa, bătrâne, spuse el. Legăturile lui Wanstead cu Canada, cu sălbăticia, canoele, țăntării și capcanele pentru animale fac cel puțin jumătate din farmecul său în fața sexului frumos, n-ai observat? Ele îl simt pe sălbaticul din spatele înfățișării lui respectabile și îl găsesc irezistibil. Pun pariu că în clipa asta câteva domnișoare stau treze în pat, visând să fie plimbate într-o barcă pe râu de către prietenul nostru pe jumătate conștient, aici de față.

Însă prietenul pe jumătate conștient nu era complet cufundat în beție sau somn sau orice l-ar fi făcut să stea lungit pe scaunul din fața domnului Cannadine,

cu brațele atârând, cu paharul gol pe podea lângă el și cu ochii închiși.

Contele de Wanstead chicoti.

- Aproape că ar merita să mă însor cu una dintre ele și să o iau cu mine doar ca să-i văd reacția când se va confrunta cu realitatea unei canoe, unde mai pui a călătoriei în sine. Căscă. De ce-aș avea nevoie de o soție, John? Convinge-mă.

Odată întors în apartamentul său închiriat din Londra cu prietenii, după al treilea bal la care participaseră în două săptămâni și după ce conversase și băuse cu cei patru mai bine de o oră, găsea atât căldura focului, cât și efectul coniacului băut destul de liniștitoare.

Răspunsul amicului său însurat era previzibil, desigur. Începu să îi enumere pe degete:

- Unu, îi spuse, ai moștenit marea și o proprietate și vei avea nevoie de o gazdă pentru toate petrecerile pe care se presupune că le vei organiza. Doi, din aceleași motive, vei avea nevoie de un moștenitor, doi sau, de preferat, mai mulți. Trei, câți ani ai tu? Privi în sus încruntându-se.

- Treizeci și unu, răspunse el îndatoritor.

- Ai treizeci și unu, o vârstă la care un bărbat începe a se gândi că este muritor și că are nevoie de urmași. Patru, erai înstărit chiar și înainte de moștenire, însă acum ești bogat precum Ceresus. Clar e nevoie de un moștenitor. Cinci, știu din surse sigure - de la Ralph și Harry aici de față - că ai o aversiune față de bordeluri, distracții în spatele culiselor, însă nu-mi poți spune că ai o aversiune față de femei. Șase...

- Câte argumente ai, amice? întrebă viconte, îndepărtându-se de căldura focului și așezându-se pe un scaun nu foarte departe. Tot la fel de multe pe câte degete ai, sau o vei lua de la început atunci când termini?

- Îl vei îngrozi pe bietul Wanstead, John, spuse domnul Milchip rezemându-se de bufet. Recunosc că mie îmi cam tremură picioarele de frică.

- Și șase, continuă John Cannadine imperturbabil, există o anumită satisfacție în a avea o consoartă, Wanstead, o femeie care te înțelege și își dedică toată energia pentru binele tău.

- Atunci doamna Cannadine va înțelege această noapte târzie? întrebă viconte, făcându-i cu ochiul lui Ralph Milchip în celălalt capăt al camerei, și va ierta?

- Cu siguranță o va face, răspunse John Cannadine fără nici o ezitare. Se află într-o perioadă delicată din nou și și-a dorit să se retragă devreme. Nu și-a dorit însă să mă ia și pe mine de lângă prietenii mei și știe foarte bine că sunt cu prietenii mei. Știe că poate avea încredere în mine.

- Bravo, John, spuse contele, cu ochii încă închiși. Problema este că omul devine mai cinic odată cu vârsta. Acum zece ani nici o doamnă tânără cu un pic de experiență de viață nu s-ar fi uitat de două ori la mine. Mamele și tații lor erau ca niște aisberguri în jurul meu. Anul acesta, în ciuda averii pe care am strâns-o, crezi că aș mai fi fost invitat la o mulțime de petreceri de către cei din înalta societate, dacă m-aș fi întors din Canada doar ca Gerard Percy, partener la o companie de comerț cu blănuri? Sau aș mai fi avut parte de o privire tandră de la o femeie cu talie delicată? Sau al unui zâmbet binevoitor din partea mamei acesteia? Însă sunt contele de Wanstead, proprietarul unui domeniu mare și bogat, Thornwood Hall din Wiltshire. Astfel, sunt brusc eligibil.

- Foarte eligibil, accentuă Ralph Milchip. Însă cine ar fi crezut acum mai bine de zece ani, că tu vei ajunge vreodată să moștenești? Wanstead avea moștenitor și, de asemenea, un al doilea fiu, după toate aparențele, amândoi destul de sănătoși. Dar amândoi s-au stins în mai puțin de zece ani după moartea tatălui lor. Clătină din cap.

- Ceea ce dovedește punctul meu de vedere cu privire la un moștenitor sau patru, spuse John Cannadine. Ai dansat de două ori în noaptea asta cu Lizzy Gaynor,

Wanstead. În primăvară se ținea după ea Miffling, ducele, țin să te informez, însă se zvonea că ea nu l-a plăcut. Poate l-a respins din cauza cheliei, a burții sau a gutei, sau poate pentru că are șaizeci de ani bătuți pe muchie. Unele fete sunt pretențioase în privința unor astfel de lucruri. Făcu o pauză și chicoti din nou. Este clar că te place.

- Este remarcabil de drăguță, zise contele, la fel și sora ei mai tânără.

- Fiica unui baron, continuă domnul Cannadine. O educație excelentă și o zestre considerabilă, sau cel puțin așa îmi spune Laura. Mai bine nici că se poate, Gerard.

- Mă întreb, spuse contele, aplecându-se peste marginea scaunului doar ca să-și găsească paharul gol. Îl puse la loc pe podea, chiar nu avea nevoie să bea mai mult. John, mă întreb dacă m-ar fi plăcut dacă m-ar fi întâlnit acum optsprezece luni, când eram domnul Percy, un comerciant bogat.

Prietenul său i-o tăie scurt:

- Ești mult prea sensibil. Ideea este că nici măcar nu te-ar fi întâlnit.

- Nimic nu-i mai plăcut decât niște cărbuni pe foc, într-o seară de noiembrie, spuse vicontelet Luttrell. Își așezase paharul jos lângă scaun și își împleti degetele în spatele capului. Problema este că urăsc faptul că trebuie să ies din nou în stradă. Of ! Îl lua frigul doar gândindu-se. Gerard, nu tu mi-ai spus că răposatul conte avea o soră, care încă trăiește în Thornwood?

- Da, Margaret, răspunse contele.

- Și câți ani are, mă rog, întrebă vicontelet, nu am văzut-o niciodată prin oraș.

Contele căzu pe gânduri.

- Când am plecat de acolo acum doisprezece ani, la vârsta de nouăsprezece ani, ea era încă un copil, spuse. Trebuie să aibă vreo douăzeci de ani acum.

- Ei bine, iată, spuse vicontele, te poți căsători cu domnișoara Margaret și să păstrezi totul în familie, Gerard.

- Cu verișoara mea primară? se încruntă contele. Pe nevăzute, Harry? E posibil totuși să fie o soluție. Trebuie să recunosc că era o copilă drăguță - păr blond și ochi mari. Se ținea după mine ca un cățeluș.

- Perfect, spuse vicontele. Prieteni, i-am găsit o soție lui Wanstead. Acum ne putem retrage fericiți la culcare. Doar că noi trebuie să ieșim în frig ca să ajungem acasă.

- Cred că aș prefera să mă căsătoresc cu domnișoara Campbell, zise contele. Nu că aș avea vreun gând de înșurătoare prea curând. Însă cel puțin Jeannette este din mediul meu. Mi-a fost prietenă dinainte să fac avere și chiar dinainte să moștenesc un titlu la care nu am tânjit. Problema este, fir-ar să fie, că îmi e prietenă.

- Și, prin urmare, este nepotrivită ca soție, spuse Ralph Milchip.

- Domnișoara Jeannette care se îngrijește de casa fratelui ei aici? întrebă vicontele. Fiica asociatului tău din Canada, Gerard?

Întocmai. Când Robert Campbell voise să-și trimită fiul la Londra pentru a înlocui un agent care se întorcea în Montreal, sugerase ca Gerard Percy să-l însoțească timp de un an, fiind mai în vârstă, cu mai multă experiență și partener în companie. Jeannette fusese nerăbdătoare să se alăture fratelui ei.

Familia Campbell nu știuse la vremea aceea că Gerard Percy era și conte de Wanstead. Chiar el aflate vestea cu doar o săptămână înainte, atunci când prima corabie se întorcea cu scrisoarea din Anglia, după ce se topise gheața, primăvara, pe râul St. Lawrence. La momentul acela deținea titlul de aproape un an - vărul său Gilbert murise cu o vară înainte și se presupunea că fratele său mai tânăr îl urmase. Gerard nu auzise de moartea lui Rodney, însă cum ar fi putut? Nu existase

nici o comunicare între el și Thornwood Hall de când părăsise Anglia.

- Jeanette ar fi, cu siguranță, o alegere înțeleaptă, spuse contele. Este foarte conștientă de viața la care s-ar întoarce.

- Păi, Wanstead, tu chiar ai de gând să te întorci în Canada? întrebă Ralph Milchip. În ciuda schimbării statutului? Îmi amintesc cât de nerăbdător erai să te duci acolo în urmă cu câțiva ani cu speranța vei face avere. Dar situația ta era diferită atunci.

Contele ridică din umeri și se întinse ca să înteească focul.

- Pentru ce aş mai sta? întrebă el. Thornwood Hall e bine condusă. Administratorul a fost aici câteva zile și ne-am uitat împreună peste registre. Nu e nevoie de mine aici. Am venit doar pentru un an ca să-l pun pe picioare pe Andrew Campbell, ca să zic așa. Se descurcă deja îndeajuns de bine și fără mine.

Însă în realitate, el nu credea că lucrurile erau atât de simple pe cât se așteptase atunci când convenise să vină în Anglia. Titlul său părăsise o formă fără fond, chiar o rușine pe vremea când se afla în Montreal. Aici începuse să-și dea seama din ce în ce mai mult că acum făcea parte din chiar fibra înaltei societăți. Simțea, oricât de fără tragere de inimă, că poate erau anumite responsabilități pe care ar trebui să și le asume - de exemplu, să fie un proprietar de pământ activ; de exemplu, să-și ocupe locul în Camera Lorzilor; de exemplu, să aibă un moștenitor.

- Ceea ce ar trebui să faci, Wanstead, spuse John Cannadine, care alunecase și mai mult în scaun, astfel încât stând în fața lui, tot ce se putea vedea era o pereche de picioare solide și un cap ciufulit, este să-ți alegi o soție. Le aduci pe toate cele eligibile laolaltă și faci o alegere rațională. Nu vei regreta.

Viconte Luttrell răsă ușor.

- Pune-le pe toate să defileze în Hyde Park, Wanstead, spuse acesta. Instruiește-le ca pe o companie

de recruți. Apoi alege-o pe cea mai bună. Imaginează-ți așa ceva.

- Sau le adun pe toate la Thornwood, spuse contele Wanstead, ascultându-și propriul glas ca și cum ar fi ieșit din gura altcuiva. Văd pe care o plac mai mult. Sau dacă îmi place vreuna dintre ele. Sau dacă ele mă plac pe mine.

Era ceva teribil de greșit în sugestia lui, se gândi chiar în timp ce vorbea. Fusese de acord să vină în Anglia. Nu avea nici o intenție să se ducă la Thornwood. Detesta acel loc.

- Mă gândesc, interveni Ralph Milchip, la o petrecere acasă. La asta te referi, Gerard? Suntem invitați? Mi-am dorit întotdeauna să văd odată locul acela, trebuie să recunosc.

- O petrecere acasă, repetă vicontelescu cu ezitare. Iarna? Cu siguranță nu e o idee prea bună, amice. Decât dacă ai de gând să o transformi într-o petrecere de Crăciun, desigur.

- Exact la asta mă refer, spuse contelele căscând. Cât era ceasul? Ce mai sugera acum? O petrecere de Crăciun la Thornwood?

- Splendid, spuse John Cannadine. Părinții Laurei își petrec iarna în Italia, iar ai mei sunt prea departe ca să putem călători având în vedere starea delicată a sănătății Laurei, iar copii sunt întotdeauna supărători de neastâmpărați în timpul călătoriilor lungi. Thornwood ar fi numai bun, Wanstead. Chiar vorbești serios?

- Mă auzi cumva râzând? întrebă contele.

În mai puțin de jumătate de oră toți prietenii săi plecară. Însă destul de mult rău fusese făcut în acest timp. Un rău iremediabil, se temea contele în timp ce se pregătea de culcare. Se părea că până la urmă avea să se ducă la Thornwood. De Crăciun. Avea să dea o petrecere acolo. Mai mulți oaspeți fuseseră deja invitați, fie direct sau indirect. Era familia Cannadine, inclusiv copiii, Luttrell, familia Milchip - Ralph afirmase că părinții săi, Sir Michael și Lady Milchip, ar fi încântați

de invitație, așa cum ar fi și fratele și sora sa mai tineri. Și între ei patru, sau mai bine zis ei trei, căci contele în sine contribuisese prea puțin – întocmiseră o listă de invitați care ar fi umplut complet conacul Thornwood.

Nu exista nici un motiv ca el să nu meargă acolo, reflectă contele. Era proprietatea lui. Era firesc să meargă acolo, să inspecteze și să-și întâlnească vecinii măcar o dată înainte să se întoarcă la Montreal. Așa era civilizat. Măcar avea ceva de făcut de Crăciun, dacă se ducea acolo. Sincer, se cam plictisise de când Andrew Campbell, de doar douăzeci și patru de ani și cu ambiția de a urca în ierarhia companiei, se arăta extrem de nerăbdător să le arate tuturor că nu avea nevoie de un partener mai în vârstă care să-i supravegheze munca.

Și poate ar trebui să ia în considerare căsătoria. Nu că ar fi simțit vreo responsabilitate arzătoare de a avea moștenitori. Nu crescuse așteptându-se ca Thornwood sau ca titlul să fie ale lui – tatăl lui fusese cel mai tânăr dintre fii, iar unchiul său avusese doi fii, Gilbert, cu doi ani mai mare decât el, și Rodney, cu un an mai tânăr. Însă era adevărat că îi era cam silă să recurgă la serviciile prostituatelor sau chiar să-și ia o amantă. Și totuși, câteodată avea nevoi care îl chinuiau în timpul zilei și care îl țineau treaz noaptea.

Să găzduiască o petrecere de Crăciun la Thornwood era poate o idee bună până la urmă, în ciuda faptului că îi fusese sugerată pe neașteptate. Sau el fusese cel care se gândise la ea, de fapt? Suspecta că îi fusese impusă. Rămase încruntat în timp ce valetul îl ajuta să-și dea jos haina sa strâmtă și începu să o perie cu grijă înainte să o agațe. Fusese cumva convins să facă ceva ce nu voia?

Își aminti apoi cu dureroasă claritate de ce nu era deloc o idee bună, de ce nu dorea să se mai întoarcă la Thornwood – niciodată.

Va trebui să-și anunțe a doua zi de dimineată prietenii, înainte ca ei să răspândească vorba, că nu va mai fi nici o petrecere până la urmă.

După ce își dădu jos vesta și cămașa, căută în jurul său tremurând. Se îndreptă către cămașa de noapte care-i fusese pregătită și o trase peste cap în grabă.

Dar de ce nu ar trebui să fie o petrecere? Îi fusese teamă să se întoarcă la Thornwood? Acest fapt îl ținuse departe, deși se afla în Anglia de aproape trei luni? Chiar îi era teamă? Când îi venea în minte ideea la modul conștient, i se părea absurd. Era o singură cale de a dovedi că nu îi era.

Primul lucru pe care-l va face de dimineată va fi să scrie la Thornwood ca să-și anunțe vizita.

Gerard se va duce acolo, de îndată ce toate invitațiile vor fi trimise și confirmate, și se va ocupa el însuși de primirea invitaților.

Cele trei ocupante ale salonului stăteau lângă foc. Ardea în forță și trosnea vesel, însă avea un spațiu larg de încălzit. Lumânările fuseseră deja aprinse, cu toate că nici nu începuse bine să se însereze. Totuși, era mijlocul lui decembrie, o perioadă a anului când întunericul se lăsa aproape înainte ca după-amiaza să ia sfârșit. Cele două doamne care stăteau de o parte și de alta a șemineului coseau la broderia lor, cu capul aplecat asupra pânzei, una cu părul cărunt și cu o bonetă din dantelă albă, cealaltă cu părul închis la culoare și cu bonetă neagră. Cea mai tânără dintre cele trei, care își trăsesse scaunul cât putuse de aproape de flăcări, nu făcea altceva decât să bată nerăbdătoare cu degetele în brațele scaunului.

Cina întârzia, un lucru nemaiauzit la Thornwood Hall, unde punctualitatea fusese dintotdeauna considerată o virtute. Și nu se știa când anume va fi servită din moment ce se aștepta sosirea lordului, iar scrisoarea lui nu preciza cu exactitate ora la care doamna ar trebui

să-l aștepte. Scrisese doar ca să anunțe că urma să sosească în acea zi.

Lady Margaret Percy își trecu un picior peste celălalt și și-l legănă în ritm cu bătaia din degete.

- Este frig aici, se plânse.

- Trage curentul de la ușa din spatele tău, draga mea, răspunse Lady Hannah Milne, mătușa ei. Ce-ar fi facem schimb de locuri?

- Rămâi acolo unde ești, mătușă, spuse contesa de Wanstead, ridicându-și pentru o clipă privirea. Ar fi trebuit să porți o rochie mai călduroasă, Meg. Și să-ți aduci un șal să-l pui pe umeri. E decembrie totuși. Este o nebunie să te îmbraci în muselină seara, în perioada asta a anului.

Știa, desigur, de ce cumnata ei îmbrăcase o rochie atât de nepotrivită. Dorea să arate cât mai bine în seara aceea când avea să sosească lordul. Contesa putea înțelege acest lucru, deși ea nu avusese o astfel de motivație. Din contră, de fapt. Purta negru, deși nu mai era necesar să facă asta. Până acum ar fi trebuit să treacă la gri sau mov sau chiar la alte culori. Gilbert era mort de șaptesprezece luni, la urma urmei. Dar de o săptămână, de când primise scrisoarea contelui, se bucurase că nu renunțase la doliu. Cu siguranță nu avea să facă asta pentru încă o vreme. Nu voia să pară că încerca să-l impresioneze.

- Îmi este foame, anunță Margaret. Nu știu de ce nu putem mânca, Christina.

- Știi foarte bine de ce. Contesa zâmbi, ca să îmblânzească asprimea vorbelor. Meg, din moment ce lordul a scris ca să-și anunțe intenția de a sosi astăzi, ar fi de-a dreptul lipsit de respect să cinăm fără el.

- Dar dacă s-a răzgândit? întrebă cumnata ei, pe bună dreptate. Dacă se oprește la un han peste noapte și nu ajunge aici până mâine? Probabil chiar în acest moment cinează. Dacă nici măcar nu a pornit la drum azi? O să murim de foame până când binevoiește să ajungă?

- Nu cred că Excelența Sa ar spune că vine și apoi să nu vină, dragă, îi spuse mătușa. Ar fi nepoliticos față de Christina.

Contesa își îndreptă din atenția asupra lucrului ei de mână. Până la urmă, îi surâdea ideea că ar putea să nu vină până a doua, dar în același timp spera totuși să vină azi, pentru ca această așteptare, acest suspans să ia sfârșit.

- Vom aștepta încă o oră, anunță ea. Dacă nu vine până atunci, vom mânca.

- Încă o oră? Cuvintele erau o lamentare în sine, dar nu spuse mai mult. Continuă să bată darabana în brațele scaunului.

Christina își spuse brusc că, dacă el nu avea să vină curând, ea însăși avea să explodeze într-o mie de bucățele. Se trezise dimineața devreme după o noapte de somn cu întreruperi, temându-se de sosirea lui, întrebându-se cum îi va face față, din moment ce nu exista nici o posibilitate de a o evita. Și totuși, cu cât ziua înainta, se trezea dorindu-și să vină. Acum. Dacă nu chiar mai devreme.

Își dorea ca el să fi rămas de cealaltă parte a globului pentru tot restul vieții.

- Mă întreb cum este acum, rosti Margaret suspirând, cu ochii ațintiți la cărbuni. Am doar amintiri vagi despre el. A părăsit Thornwood înainte ca *papa* să moară, când aveam opt ani, și nu s-a mai întors. Gilbert obișnuia să spună că fusese ca un „Adio și n-am cuvinte“. Spunea că Gerard era sălbatic și nesăbuit. Cu alte cuvinte, că Gerard era un libertin.

- Meg! o mustră Christina cu severitate în glas.

Și totuși, era adevărat, reflectă ea, chiar dacă nu era potrivit pentru o doamnă să spună una ca asta. Fusese sălbatic.

- Oh, Doamne, spuse Lady Hannah, nu cred că a fost vreodată atât de rău. Majoritatea bărbaților tineri sunt îndrăzneți. Nu Gilbert, desigur. Nici măcar Rodney. Ei au fost mereu modele de bună-cuviință,

Dumnezeu să-i odihnească. Cu toate astea, sunt mulți bărbați tineri care se simt obligați să-și facă de cap înainte să se așeze la casa lor și să ducă niște vieți absolut decente atunci când se căsătoresc. Perioada la care se referea fratele tău, Meg, a fost acum mulți ani. Ne putem aștepta la un om cu totul schimbat. Este Wanstead acum.

Buzele Christinei se subțiară în timp ce se concentra pe broderia ei.

-Nu-mi pasă dacă mai e libertin, spuse Margaret. Nu-mi pasă dacă mai e sălbatic. Nu-mi pasă nici măcar dacă este vulgar. Îndrăznesc chiar să spun că așa ar trebui să fie, după ce a petrecut zece ani făcând negoț. Și tocmai în Canada. Domnul Evesham spune că este o țară barbară și primitivă, care nu e potrivită nici măcar să fie vizitată de un gentleman. Probabil că vărul Gerard însuși a devenit barbar. Probabil își pictează fața și corpul și poartă pene în păr și se bate cu pumnul în piept. Chicoti amuzată.

-Oh, Doamne, comentă mătușa ei.

-Sper, spuse Margaret privind focul și liniștindu-și degetele agitate, să fie măcar interesant. Viața a fost atât de îngrozitor de anostă de... de la moartea tatei. Nu că s-ar fi schimbat ceva în ultimul un an și jumătate de când vărul meu mi-a devenit tutore, dar poate acum, din moment ce vine aici...

-Oricum ar fi și orice ar face, rosti Christina cu vehemență - toată această speculație despre cum e posibil să se fi schimbat, despre cum e posibil să fi rămas la fel, o neliniște, cu siguranță, din nou -, vom descoperi curând. Un singur lucru este cert: Este conte acum. Stăpân peste Thornwood. „Și peste toată lumea care trăiește aici“, glăsui o voce în capul ei, deși nu rosti cuvintele. Respiră adânc și regulat pentru a-și liniști panica fără sens pe care o simțea.

-Cine s-ar fi așteptat, spuse Margaret, ca tata să moară, Rodney și Gilbert, de asemenea, iar Gerard să moștenească? Bietul tata. Avea un moștenitor și o rezervă

și totul pentru nimic. Iar eu eram doar fiică. Deși, cu toate astea, cred că îl plăcea pe Gerard destul de mult, în ciuda a ceea ce a spus Gilbert după aceea. Desigur, Gilbert nici măcar nu ne permitea să-i menționăm numele.

Nu. Nu permitea, își aminti Christina. Făcuse clar acest lucru chiar de la începutul mariajului lor. Spusese, vorbind cu un soi de formalitate despre care își dăduse seama curând că era ceva obișnuit la el, că domnul Gerard Percy era tot ce putea fi mai detestabil la un gentleman – dacă circumstanțele nașterii lui chiar îi permiteau să revendice acest titlu. Era nerecunoscător față de educația privilegiată pe care unchiul său i-o oferise după moartea părinților, crescându-l la Thornwood ca pe propriul fiu, devenise un pierde-vară, un cartofor, un afemeiat, un bețiv, un vânător de zestre. Și, în final, apucându-se de negustorie și de alte activitățile comerciale, renunțase la pretenția de a fi numit gentleman. Christina trebuia să aibă grijă ca numele lui să nu fie niciodată menționat.

Era o cerință pe care nu simțise niciodată nevoia să o încalce.

Însă, printr-o bizară ironie a sorții, vărul risipitor era, de aproape șaptesprezece luni, conte de Wanstead; tatăl lui Gilbert murise înainte de căsătoria Christinei. Cumnatul ei se înecase în Italia la doi ani după ce se măritase ea. Gilbert murise brusc din cauza unui atac de cord după aproape nouă ani de mariaj din care rezultaseră două fiice sănătoase și doi fii născuți morți.

Și acum noul, aproape noul, conte de Wanstead venea acasă. Să jubileze? Să rămână? Doar ca să facă o vizită de curtoazie înainte să dispară pentru încă zece ani sau mai mult? Scrisoarea lui nu oferea nici un răspuns. Vor trebui să aștepte și să vadă, toți cei care depindeau de el. Christina simți din nou nevoia să tragă aer în piept.

– Sper că vor fi niște schimbări pe aici, spuse Margaret melancolică. Sper...

Însă nu apucă să le spună la ce altceva spera. Lady Hannah ridicase mâna și toate deveniră atente. Margaret se aplecă în față și strânse brațele scaunului, Christina rămase cu acul suspendat deasupra broderiei, iar Lady Hannah își ținu în continuare mâna ridicată. Huruitul roților și tropăiala copitelor pe terasa pietruită de jos se auzeau clar. Apoi și sunetul înăbușit de voci, dintre care una striga ordine.

-Nu! spuse Christina cu asprime în momentul în care Margaret sări în picioare. Te rog, nu te uita pe fereastră, Meg. Cineva ar putea să se uite în treacăt și să te vadă. Nu ar fi deloc politicos.

Margaret se strâmbă, dar se prăbuși din nou în scaunul ei fără să protesteze.

-Ar trebui măcar să mergem jos, spuse ea, și să-l întâmpinăm în hol. Oh, haideți.

Christina se gândise la asta. Dar nu i se părea potrivit să facă așa ceva. Era ca și cum ar întâmpina un oaspete în casă. El nu era oaspete. El era stăpânul.

-Vom rămâne aici, spuse ea, îndreptându-și spatele care era deja perfect drept și își coborî acul în gherghef cu o mână foarte bine controlată. Dar, brusc, simți cum i se taie răsuflarea, ca și când ar fi alergat la deal sau încăperea ar fi rămas fără aer. Își auzea sângele bătându-i ca o tobă în urechi. El era contele de Wanstead, stăpân peste Thornwood și peste tot și toți cei aflați între porțile sale. Și nu se mai afla în Canada, la o distanță sigură. Ci acolo, făcându-și intrarea la Thornwood chiar în acel moment. O copleși din nou sentimentul de neajutorare absolută care o asaltase încă de la primirea scrisorii lui.

Ce soartă îngrozitoare era câteodată să fii femeie. Să fii dependentă. Să trebuiască să stai și să aștepti. Să nu poți să-ți controlezi propria viață indiferent cât de atent și rațional ai încerca să planifici.

-Într-adevăr, draga mea, spuse Lady Hannah. Îndrăznesc să zic că va dori chiar să-și schimbe hainele de călătorie și să se facă mai prezentabil înainte să ne salute.

Margaret suspină profund și reîncepu să bată darabana.

Pur și simplu nu era în stare să suporte asta, se gândi Christina în vreme ce continua să brodeze cu încăpățănare, dacă el ar fi ales să-și schimbe hainele înainte să vină în salon. Nu era în stare să suporte, dacă el ar mai fi zăbovit fie și numai un minut jos. Ar putea să înceapă să țipe și să-și sperie însoțitoarele. Ar putea...

Ușa dublă se deschise.

capitolul 2

Contele de Wanstead pornise spre Wiltshire într-o zi cenușie și rece de decembrie care se potrivea stării lui de spirit. La începutul după-amiezii, o roată stricată, care trebuise reparată, îl întârziase, astfel încât, atunci când ajunsese la Thornwood, se întunecase deja. Trăsura merse de-a lungul străzii pustii a satului, cândva, dar și acum, atât de familiară, apoi intră pe domeniu printre stâlpii înalți de piatră ai porții pe care cineva o deschisese și înaintă pe aleea lungă și șerpuită, felinarele sale strălucind slab în față și făcând umbre amenințătoare copacilor înalți și deși ai pădurii care o străjuia de ambele părți.

O umbră se pogorî și peste contele de Wanstead, sau mai degrabă o umbră mai întunecată. Și își dădu seama că acel nod greu pe care îl simțise toată ziua în stomac nu era masa de prânz, căci îl simțise încă dinaintea acelei ospăț rezonabil de savuros. Era groază. Groaza de a se întoarce la cealaltă viață a lui, demult apusă, sau pe care o crezuse demult apusă.

Însă era prea târziu să se răzgândească, își spuse el, în timp ce zgomotul roților și vibrațiile bruște îl avertizau că trăsura lui trăgea pe terasa pietruită din fața conacului. Chiar în timp ce reflecta la asta, vehiculul încetini, iar el se uită pe fereastră la scările largi, în formă de potcoavă, care duceau până la ușa principală a casei.

În timp ce cobora din trăsură, ușile se deschiseră. „Thornwood Hall“, își zise el, în timp ce urca treptele fără tragere de inimă și intra în foaietul cu tavan boltit, care sperase prostește că avea să fie încălzit. Acasă... nu, doar casa lui. Două persoane așteptau să îl salute. Oare își închipuise că avea să își găsească toți servitorii

aliniați pentru a-i inspecta? Oare aproape că își închipuise că avea să le găsească pe doamne acolo? Era o ușurare să-i vadă doar pe majordom și pe menajeră, pe care și-i amintea de pe vremea unchiului său.

- Milord, spuse majordomul pe un ton oficial pompos. Bine ați venit acasă. Ați avut o călătorie plăcută?

- Plictisitoare, răspunse el, privind în jur și tremurând. Însă nu avea sens să întrebe de ce nu fusese aprins focul în cele două șemineuri. Oricum, acestea ar fi alungat prea puțin frigul din imensul foaier din marmură. Niciodată nu o făcuseră.

Încuviință cordial din cap către menajeră, răspunzând discursului ei de bun venit.

- Unde sunt doamnele? întrebă contele apoi.

Erau în salon, desigur, așteptându-i sosirea.

El fu informat că doamna poruncise să se amâne servirea cinei până după sosirea lui. Se păstra orarul de provincie la Thornwood. Cina întârziase deja cu jumătate de oră. Majordomul comunicase această informație cu o plecăciune respectuoasă care reușise totuși să-l pună subtil pe stăpân într-o lumină nefavorabilă.

Excelența Sa ridică din sprâncene și îl privi pe majordomul său într-o tăcere care dură puțin cam prea mult pentru confortul servitorului.

- Va fi amânată doar încă puțin, spuse contele. Dă-mi zece minute pentru a mă prezenta doamnelor. Iar apoi, Billings, anunță cina, te rog.

Contele își dezbracă paltonul în timp ce vorbea și i-l dădu împreună cu pălăria, mănușile și bastonul unui lacheu care își făcuse discret apariția. Îl surprinse pe majordom cercetându-i hainele de călătorie care nu erau potrivite pentru o cină la Thornwood Hall - sau în oricare alt loc frecventat de gentlemeni. Își ridică din nou sprâncenele.

- După cum doriți, milord, spuse majordomul, apoi se îndreptă cu repeziciune către scara principală din fața Excelenței Sale ca să deschidă ușilor salonului, un act

de forță fizică de care un conte se presupunea că nu era capabil.

Viața de aristocrat îl amuza și îl enerva adesea pe conte. O viață la care nu era ușor să se adapteze.

Când păși în salon, sentimentul de groază îl copleși din nou pe conte, făcându-l să se disprețuiască pentru lașitatea lui. Totuși, se bucură că momentul în sfârșit sosise. În curând acesta va aparține trecutului și va putea să uite.

În încăpere erau trei doamne, dintre care două se ridicară în picioare și făcură reverențe. Însă asupra celei de-a treia toată atenția, tot sentimentul acela ciudat de groază, era concentrat, deși nu se uită imediat direct la ea. Se uita la celelalte două și o recunoscuse pe mătușa lui, sora tatălui său, una dintre puținele figuri din copilărie de care își amintea cu afecțiune, cu toate că ea venea rareori în vizită la Thornwood. Nu ar fi recunoscut-o pe Margaret, deși tânăra frumușică, zveltă, care îl întâmpina trebuia să fie ea. Era doar o copilă când plecase el. Avea buclele blonde de care-și amintea, deși acum avea o coafură cu mulți zuluți.

Cealaltă doamnă rămase așezată. Era îmbrăcată toată în negru, observă asta atunci când, aproape cu un efort, își întoarse privirea către ea, de la pantofi, la încheieturile mâinilor și până la gât. Părul ei negru era ridicat și-i acoperea urechile, restul dispărea sub o bonetă din dantelă neagră. Chipul ei oval de madonă era palid și lipsit de expresie.

O străină. O femeie fără culoare, tinerețe sau vitalitate. Văduva predecesorului său, contesa de Wanstead. Și totuși, nu o străină. Ochii ei întunecați îi întâlniră pe ai lui pentru un foarte scurt moment înainte ca el să și-i întoarcă de la ea, și cumva fata care fusese odată se afla acolo în spatele fațadei severe - fata energică, inteligentă și încântătoare pe care el o urâse timp de mai bine de zece ani.

Și încă o ura cu o neașteptată și tulburătoare vehemență.

Contele făcu o plecăciune în fața celor trei doamne.

- Milady? spuse. Doamnă - mătușa Hannah, nu-i așa?
Și Margaret?

Apoi contesa de Wanstead își puse deoparte ghergheful, se ridică cu grație și făcu o reverență adâncă.

- Milord, spuse ea cu o voce destul de joasă și melodioasă.

Arăta evident mai în vârstă. Mai slabă, mai palidă - deși ambele impresii e posibil să se fi datorat negrului sever în care era îmbrăcată. Nu avea zâmbete de bun-venit pentru el așa cum avuseră celelalte - oare se așteptase el la vreunul? Nu exista nici vreun semn de recunoaștere și nici de stinghereală. Dar de ce-ar exista? Părea mândră și demnă și își dovedise superioritatea față de celelalte două rămânând mai mult pe scaun.

Așadar, de asta îi fusese atât de groază, încât aproape că nu ar fi venit deloc la Thornwood? S-o întâlnească din nou după atât timp? Ei bine, momentul trecu și nu fusese mare lucru până la urmă. În fond, era o străină față de care nu simțea absolut nimic.

În afară de ură.

Intrarea lui nu fusese anunțată de majordom, așa cum se așteptase ea. Intrase singur, deși o mână nevăzută închisese ușile în spatele lui.

Timpul stătu pe loc.

El nu arăta deloc așa cum se așteptase. Probabil se dezbrăcase de veșmintele de exterior jos, însă tot arăta întru câtva ponosit după drum, în haine pe care părea să le poarte mai degrabă pentru confort, decât pentru eleganță. Nu era un bărbat prea înalt. Nici corpolent, dar își pierduse suplețea tinereții. Avea o constituție solidă. Părul său blond era tăiat scurt și în lumina lumânării, părea aproape de aceeași culoare cu fața lui bronzată. Ochii săi albaștri arătau luminoși în comparație. Nu era un bărbat foarte chipeș. Și totuși, avea ceva - poate un anumit aer de siguranță

și autoritate – care, fără îndoială, întorcea capete oriunde mergea, în special capetele femeilor. Întotdeauna avusese ceva... Dar nu mai avea acel chip jovial, acea charismă fermecătoare pe care și-o amintea dureros de bine. Era o anumită asprime în privire și în linia bărbiei, o anumită expresie a gurii care sugera o determinare fără scrupule de a face întotdeauna ce voia. Probabil era genul de imagine pe care o dobânda un om de afaceri de succes în peste zece ani.

Totul era o impresie de moment. Dar în acea clipă Christinei i se păru că se uita la un străin, unul față de care simțea o repulsie instinctivă – și probabil o anumită teamă. Ea și fiicele ei depindeau de acest bărbat, care avea foarte puține motive, în afară de bun-simț, să le trateze cu bunăvoință.

Și apoi ochii lui îi întâlneau pe ai ei pentru un scurt, nesfârșit moment.

Era atât de diferit, își zise ea. Ar fi putut să treacă pe lângă el pe o stradă pustie și să nu-l recunoască. Și totuși, rămăsese neschimbat în atât de multe privințe. Inima ei bătu la această recunoaștere. Ar fi putut să fie ascuns în celălalt capăt al unei încăperi aglomerate, și ea i-ar fi simțit prezența.

Gerard.

Bărbatul făcu o plecăciune în fața lor.

– Milady, spuse el. Își întoarse privirea de la ea. Doamnă – mătușă Hannah, nu-i așa? Și Margaret?

Vorbea și se comporta de parcă era o străină, cineva pe care o saluta distant, cu respect, pentru prima oară. Și totuși, preț de o clipă, o privi la fel cum îl privi și ea – dincolo de ani, șovăitor și contemplativ, dând la o parte starturile de schimbare. Dând la o parte anii.

Mătușă Hannah și Margaret făceau deja reverențe, îi zâmbeau și îl salutau. Christina își dădu seama cu un fel de groază că ea încă ședea în scaunul ei. Își puse ghergheful lângă ea, se ridică în picioare și făcu o reverență adâncă.

– Milord, spuse ea.

Christina se afla în prezența unui străin, a unui om pe care nu-l mai văzuse înainte și cu toate acestea îl cunoscuse toată viața și, poate, chiar dinainte.

Își spusese că ce era mai rău trecuse. Era pur și simplu un străin.

Christina era recunoscătoare că ceilalți trei erau dispuși să converseze la cină. Ea nu se simțea atât de dispusă. În primul rând, era pe nedrept supărată pentru ceea ce se întâmplase după ce majordomul venise în salon ca să anunțe cina.

- Excelența Sa încă nu a avut timp să se schimbe. Billings, spusese ea, amână cina încă o jumătate de oră, te rog.

- Va fi servită imediat, spusese contele brusc. Toată lumea a așteptat îndeajuns. Îmi permiteți să vă conduc în sufragerie, doamnă? Îi oferise brațul mătușii sale.

Christina se simțise ridicol și chiar puțin umilită - dăduse porunca fără să se gândească la faptul că nu mai avea dreptul să facă asta. Ar fi trebuit să aștepte ca el să răspundă. Dar ca și cum asta n-ar fi fost îndeajuns de rău, își întorsese privirea spre ea și vorbise din nou:

- Aceasta doar dacă, spusese el, faci o excepție cu privire la aspectul meu, milady?

Christina îl mai măsurase o dată cu privirea, remarcând cămașa șifonată, lavaliera înnodată lejer, pantalonii și cizmele înalte acoperite cu praf în timpul zilei.

- Nu mă deranjează deloc, milord, îl asigurase ea cu toată amabilitatea de care era în stare. Gilbert nu ar fi permis nimănui să se prezinte nici la *micul dejun* astfel îmbrăcat.

El nu mai spusese nimic și se îndreptase spre sufragerie cu mătușa Hannah la braț - însă doar după ce se mai holbase calm ceva mai mult decât era necesar, cu o expresie impenetrabilă pe față. Batjocură? Triumf? Dispreț? Toate trei?

O lăsase pe Christina cu impresia că fusese subtil, dar ferm pusă la locul ei. O lăsase cu neplăcuta convingere

că poate ceea ce era mai rău nu se terminase până la urmă. Ocupase scaunul din capul mesei, desigur. Nici nu se pusese problema altfel. Însă era locul unde Gilbert stătuse dintotdeauna, unde ea însăși stătuse de la moartea lui. Stătea în fața lui, la celălalt capăt al mesei, simțind întreaga realitate a poziției ei inferioare și dependente.

El era foarte diferit de ceea ce se așteptase. Se așteptase – la ce? Semne ale înaintării în vârstă? Avea doar treizeci și unu de ani. Era mai în vârstă, dar nu era ceva rău. Nu mai era băiatul slăbuț din amintirile ei, era un bărbat matur, bine făcut. Semne ale unei neliniști și agitații să înlocuiască ardoarea cu care îmbrățișase viața în tinerețe? Era un om încrezător, sigur pe sine, chiar arogant. Semne de exces? Nu existau. Nu era nimic la el – cel puțin deocamdată – care să o liniștească pe ea și conștiința ei. Nimic vizibil prin care să-și spună că, într-adevăr, fusese înțeleaptă, avusese dreptate.

Christina simțea antipatia lui, așa cum o simțea și pe-al ei.

– Londra e mai aglomerată decât m-aș fi așteptat, spunea el ca răspuns la întrebarea lui Margaret, având în vedere că a fost doar Micul Sezon și nu îngrămădeala de primăvară.

– Ah, suspină Margaret, cât de minunat trebuie să fi fost!

– Nu la fel de minunat ca sezonul în care ți-ai făcut debutul în societate, aș îndrăzni să zic, spuse el. Te-ai bucurat de el?

Margaret se strâmbă:

– Care sezon de debut în societate? întrebă ea. Nu am fost mai departe de cincisprezece kilometri de Thornwood.

El își ridică sprâncenele în timp ce privirea lui o întâlnește pe a Christinei de-a lungul mesei. Ea văzu atât uimire, cât și acuzare în ochii lui.

- Gilbert a murit vara trecută, când Meg avea doar nouăsprezece ani, explică ea. Noi eram încă în doliu în primăvară. Ieșea din discuție un astfel de sezon. O irita ideea de a fi în defensivă. Oricum nu-i dădea o explicație adevărată. De ce nu-i spuse pur și simplu adevărul?

- Da, spuse el respectuos. Înțeleg.

- Te rog, povestește-ne despre balurile, seratele și sindrofiile la care ai participat, vere Gerard, imploră Margaret. N-au fost ocazii atât, atât de minunate?!

- Aș prefera să aud mai degrabă despre viața ta în Canada, spuse Lady Hannah. Auzim atât de puține despre colonii.

- Oh, da, confirmă Margaret. Ai trăit printre sălbatici? Purtau pene și erau pictați? Au tras cu săgeți în tine? Râse de ridicolul propriilor întrebări, un sunet încântător, vesel și auzit foarte rar la Thornwood.

Le povesti despre Montreal și îl prezentă ca pe un oraș înfloritor, dinamic, dar perfect respectabil. Acolo trăiau familii decente și educate cu care puteai socializa. Le povesti pe scurt despre călătoriile sale lungi cu canoa în interiorul țării, din Canada până în centrul continentului, unde se vânează animalele pentru blană și se face negoț. Le povesti despre iernile lungi și reci petrecute acolo.

- Aș fi murit, comentă Margaret, dar obrazii i se înroșiră, ochii ei erau mari și îi sorbea fiecare cuvânt.

- Da, spuse el cu o licărire în ochi. Te cred, Margaret. Nici o femeie albă nu merge vreodată în interiorul țării.

- Dar bărbații albi merg acolo cu lunile, chiar cu anii, spuse Lady Hannah. Vai de mine, cât de singuri trebuie să fie.

- Da doamnă, confirmă el, însă în timp ce vorbea privirea lui o întâlni din nou pe a Christinei și era una plină de înțeles și amuzament.

Ea se înroși la față. „Nici o femeie albă“, spusese. Nu era același lucru cu nici o femeie. Da, desigur că acolo or fi fost și femei.

Însă conversația reveni inevitabil la Anglia și Londra, la baluri și petreceri. Margaret avea un apetit insatiabil pentru astfel de povești.

- Presupun, spuse într-un sfârșit contele, că ai planuri pentru sezonul din primăvara viitoare, Margaret? Asta, desigur, doar dacă Lady Christina poate fi convinsă să facă efortul de a te duce în oraș și a te finanța.

Christina se uită cu asprime la el. Ce voia să spună mai exact prin asta? O acuza cumva de delăsare, de lipsă de bunăvoință față de cumnata ei? Nu-și imagina contradicția din atitudinea lui, își dădu ea seama. Nu fusese evidentă în nimic din ce le spusese celorlalte două, deși trebuie să i se fi părut obositoare întrebările lor.

- Un sezon este costisitor, milord, spuse ea tăios.

- Este, într-adevăr. Își ridică sprâncenele. Însă nu depășește posibilitățile fiicei și surorii unui conte, desigur.

Ea simți că începe să respire precipitat.

- La această întrebare doar dumneavoastră puteți răspunde, milord, spuse ea, nu noi.

Preț de o clipă, păru uimit, până când fu distras de apariția servitorilor care aduceau desertul. Se sprijini de spătarul scaunului.

- Aveți într-adevăr dreptate, milady, spuse. Se întoarce ca să-i zâmbească verișoarei sale. Însă cred că spre încântarea ta, Margaret, o să-ți ofer puțină distracție mai devreme decât primăvara următoare. Voi rămâne aici de Crăciun. Iată...

- Oh, chiar o să rămâi?! Margaret se aplecă mai în față în scaun, cu mâinile strânse la piept. Mă bucur atât de mult! Ne temeam că vii doar pentru câteva zile, ca să arunci o privire pe-aici. Dar vei rămâne și de Crăciun? Poate putem invita câțiva vecini într-o seară pentru o petrecere. Am putea? A trecut o veșnicie de când s-a întâmplat ceva cu adevărat grozav la Thornwood.

- Meg... spuse Christina.

- Poate ar trebui să-i lăsăm lui Gerard o săptămână sau două ca să-și tragă sufletul, spuse Lady Hannah râzând. Dar suntem încântate, Gerard, că vei rămâne de Crăciun. Nu-i așa, Christina?

- Desigur, rosti cu răceală, în timp ce ochii lui îi întâlneau din nou pe ai ei.

El avea din nou acea privire - care ar fi putut să fie batjocură și era clar antipatie.

- Nu mi-ai permis să termin, spuse îndreptându-și din nou atenția către Margaret. Am invitat câțiva prieteni ca să petreacă aici Crăciunul cu mine. Casa va fi plină.

Lady Hannah țipă de bucurie; Margaret era în extaz; Christina abia reacționează. Invitați? O petrecere acasă? Zarvă și distracție la Thornwood? Părea o contradicție în termeni. Invitase o mulțime de persoane de Crăciun - peste doar o săptămână și jumătate - fără să se consulte cu ea? Însă de ce-ar trebui să se consulte cu ea? Nu mai era stăpână la Thornwood. Câteodată îi era greu să asimileze acest lucru.

- Sper că asta nu va afecta nici unul dintre planurile tale, milady? zise el.

- Nu am planuri, milord, spuse, în afară de a petrece un Crăciun liniștit alături de mătușa Hannah și de Meg, Rachel și Tess.

El își ridică sprâncenele.

- Fiicele mele, explică ea.

- Ah, da. Fiicele tale. Avea din nou acea tulburătoare expresie zâmbitoare. Vor fi și alți copii printre invitații mei. Poate o să le facă plăcere compania lor de sărbători.

Christina încuviință, dar nu spuse nimic.

- Consider, spuse el uitându-se iarăși la Margaret, că ar trebui să organizăm un bal de Crăciun. Nu în seara de Crăciun - majoritatea oamenilor preferă să petreacă acele momente alături de familie. În seara de după, poate. Ți-ar plăcea?

Dar Margaret nu răspunse cu entuziasmul la care se aștepta. Aruncă priviri cumnatei și mătușii ei.

- Un bal, repetă. Aici, vere Gerard?

- Presupun, spuse contele, că sala de bal nu a ars de când am plecat.

- Nu, spuse în grabă. Este încă aici. Dar nu am avut niciodată un bal - nu de când eram mică. Asta este grozav. Nu ți se pare o nerușinare dansul?

- O nerușinare? Se uită la ea cu sprâncenele ridicate. Adică ceva păcătos și imoral? Ar trebui cumva?

Margaret chicoti.

- Nici eu nu cred că dansul este o nerușinare, spuse tânăra. Chiar o să fie un bal aici? Promiți?

- Meg, spuse Christina, însă se simți sfredelită de acea privire liniștită și albastră.

- Cu siguranță că va fi un bal, confirmă el. Presupun că asta înseamnă multă planificare. Presupun că întreaga petrecere o să implice multă planificare. Nu m-am gândit foarte mult la asta. O să am nevoie de ajutor.

- Voi ajuta eu, îl asigură Margaret entuziasmată. Voi scrie invitațiile.

- Cu siguranță, voi ajuta și eu așa cum pot, spuse Lady Hannah.

Lordul se uită la Christina.

- Presupun, milord, spuse ea, că servitorii au fost informați de planurile dumneavoastră. Servitorii sunt cei care întotdeauna fac cea mai mare parte a muncii atunci când superiorii au de gând să se distreze. Ea știa că servitorii nu fuseseră informați - nici despre petrecerea de acasă, nici despre bal. Ar fi auzit ea. Tipic nechibzuit din partea lui. Era mai ridicol de impetuos ca niciodată. Aceasta era o conștientizare liniștitoare.

El își așază coatele pe masă, își terminase desertul și își sprijini bărbia pe mâinile împreunate.

- Servitorii nu au fost informați, milady, spuse contele. Dar presupun că oaspeții care vor veni aici pentru o săptămână și ceva nu le vor deranja rutina, nu-i așa? Și nici pe a ta. Va fi nevoie să-i instruiești cu privire la ceea

ce au de făcut – dacă nu cumva preferi să lași totul în seama mea. Te simți în stare să duci la îndeplinire o astfel de sarcină?

Habar n-avea. De când se măritase, trăise liniștită la țară. Avuseseră foarte rar oaspeți. Nu avuseseră niciodată casa plină de lume. Nu dăduseră niciodată o petrecere acasă. Nu găzduiseră niciodată un bal. Și termenul era foarte scurt – doar o săptămână. Cum îndrăznea să-i facă una ca asta?

Însă îndrăznea, se gândi ea, pentru că era contele de Wanstead. Pentru că el era stăpân la Thornwood. Pentru că avea dreptul să facă aici orice își dorea și pentru că ea era doar dependentă, o datorie în majoritatea timpului, acum cineva util. Dacă ea ar refuza, el dăduse de înțeles că se va ocupa de tot de unul singur. Ar umili-o ignorând-o, comportându-se ca și cum Thornwood nu ar mai fi avut stăpână. Ca și cum nu mai avea – nu în mod oficial.

Christina se întreba dacă lui îi făcea plăcere puterea pe care o avea asupra ei. Sau dacă pur și simplu nu-i păsa. Până la urmă, era obișnuit să-și exercite puterea.

– Da, mă simt în stare, milord, răspunse calm la întrebarea lui, cu mâinile încleștate în poală.

– Atunci, vom discuta detaliile dimineată, spuse. După micul dejun, să zicem, în bibliotecă.

– O să fiu acolo, promise tânăra.

Aceasta își petrecea întotdeauna diminețile cu fiicele ei. Își organizase rutina casei în așa fel încât nimic să nu afecteze acel moment sacru. Și păstrau orele de provincie, cinau devreme, astfel încât să petreacă o oră cu fetele înainte ca ele să meargă la culcare. Astă-seară cinaseră târziu. Ea se ridică în picioare.

– Mătușă Hannah? Meg? spuse. Să-l lăsăm singur pe Excelența Sa?

Dar el râse ușor și se ridică și el.

– Dacă Excelența Sa este lăsat singur în seara asta, spuse el, e posibil să pice de somn. O să vin în salon cu dumneavoastră.

O însoți din nou pe Lady Hannah, dar, când ajunseră în salon, ea și Margaret se duseră la pian ca să aleagă o partitură potrivită.

Christina se așeză ca de obicei pe scaunul ei de lângă foc și se întinse să-și ia broderia.

Contele de Wanstead se opri în picioare în fața ei.

- Ești foarte dezamăgită, spuse aceasta. Ți dorești să fi rămas cufundat în singurătatea mea. Probabil ceea ce ți-ai dori cu adevărat este să fi rămas la Londra sau... la Montreal.

Ea îl privi rănită.

- Am luat cina cu aproape o oră mai târziu decât de obicei, milord, spuse. Mai sunt... cinci minute până la ora de culcare a fiicelor mele. Se uită la ceasul de pe polița de deasupra șemineului. Iar eu nu sunt cu ele.

- Și te opresc eu? o întrebă încet. Te rog, du-te la copiii tăi. De ce mi-aș dori să te rețin? Pentru că este atât de fascinantă compania ta?

Sau pentru că, în rolul de stăpân al casei, ar putea să îi ceară să facă onorurile atunci când se servea ceaiul. Gilbert nu-i permisesese niciodată să se ducă în camera copiilor, decât după ce i se turnase deja a doua ceașcă.

Christina ignoră insulta, expresia evidentă de antipatie, se ridică și făcu o reverență.

- Mulțumesc, milord, spuse.

Era conștientă că privirea lui o urmărea în timp ce părăsea încăperea. Margaret începu să cânte Bach.

Dacă Rodney ar fi supraviețuit, gândi ea în timp ce urca scările. Dacă ar fi existat un alt văr între Gilbert și el. Dacă ea nu s-ar fi dus la Londra în acel sezon, pe când avea optsprezece ani. Dacă nu ar fi participat la acel bal tocmai atunci când începea. Dacă...

Dar viața era făcută din evenimente aparent mici, neimportante, întâmplătoare care laolaltă creau tiparul de viață al unui om. Nu puteai schimba acest tipar. O condusesese la acest moment dificil. Depindea de contele de Wanstead - un titlu atât de familiar.

Dar bărbatul care purta acest titlu nu mai era Gilbert.
Era Gerard Percy.

Măcar de ar fi fost orice alt bărbat din lume.

Însă nu era și trebuia să se obișnuiască cu acest fapt.
Și cu prezența lui la Thornwood de Crăciun.

capitolul 3

Contele de Wanstead se întrebă dacă până la urmă nu făcuse o greșeală. Ideea îi venise sau îi fusese prezentată – încă nu știa care dintre ele – pe moment. Începuse să trimită invitații în funcție de lista pe care prietenii săi îl ajutaseră să o facă. Totul fusese surprinzător de ușor – doar două refuzuri de la persoane care regretau că deja aveau alte planuri. Dar Jeanette și Andrew Campbell fuseseră încântați, de asemenea și Colin și Geordie Stewart, doi frați și foști parteneri în compania de negoț cu blănuri, acum pensionați. Domnișoara Lizzie Gaynor fusese încântată, sau cel puțin așa îl asigurase sora ei mai tânără și mai stângace, și urma să vină împreună cu sora ei și cu mama văduvă. Urmau să fie douăzeci de invitați în total, plus patru copii.

Se simțise mulțumit atât în privința planurilor pentru petrecere, cât și a perspectivei de a-și găsi o mireasă – asta până în momentul în care ajunsese la Thornwood și fusese copleșit de un sentiment de tristețe.

Dar era prea târziu acum să regrete ceea ce făcuse. Lordul se trezi când era încă întuneric, după o noapte destul de neliniștită în dormitorul mare al contelui. Ușa care dădea din garderoba lui în cea a contesei era încuiată, valetul îl informase despre asta atunci când îl întrebase. Nu întrebase însă și dacă contesa mai folosea acea garderobă sau încăperea de alături, dar posibilitatea că încă o mai făcea îl tulburase. Se gândise la ea dezbrăcându-se acolo, așezându-se în pat. Și își amintise că folosisese fiecare ocazie în noaptea precedentă ca să fie nepoliticos cu ea. Nu-i stătea în fire să fie necuviincios cu femeile, nici măcar cu acelea care-i displaceau.

Trebuie să fie mai bun azi, se decise tremurând în răcoarea dimineții, însă nu se deranjă să sune ca să-i fie

aduși cărbuni sau ca valetul să-l bărbierească și să-l ajute să se îmbrace. Era prea agitat ca să mai aștepte ceva sau pe cineva sau ca să mai rămână în casă. Se îmbracă în haine de călărie și ieși afară, în dimineața geroasă în care își putea vedea respirația, însă prea puțin altceva. Dar el era obișnuit să fie afară în condiții aspre.

Gerard hoinări prin parc și observă că totul era îngrijit cu atenție, doar straturile de flori erau acum goale, desigur. Merse printre copaci până la lacul din estul casei. Nu era complet înghețat, deși fâșiile mari de gheață care se întindeau de la mal aproape că se întâlneau în mijloc. Dacă vremea continua să fie rece, gheața avea să fie solidă într-o săptămână, până la Crăciun. Își aminti că fusese bătut destul de tare cu bastonul de către unchiul său pentru că patinase fără permisiune. Gilbert sau Rodney îl pârâseră, probabil Gilbert. Acestuia îi stătea în fire să pârască orice năzdrăvănie, iar unchiul lui Gerard reacționa de regulă cu furie nesăbuită față de astfel de fleacuri, la fel cum avea izbucniri neașteptate de generozitate, luându-și nepotul cu el la vânătoare sau la pescuit în timp ce-și neglija fiii, oferindu-i bani care depășeau cu mult alocația. Apoi pălmuindu-l și lovindu-l cu bățul din nou la cea mai mică provocare – urlând la el și jignindu-l că era fiul unei desfrânate. Viața nu fusese liniștită – și niciodată cu adevărat fericită – la Thornwood.

Însă era un loc frumos, își spuse acum contele, chiar și la această oră matinală, în această perioadă a anului. Și totul îi aparținea lui. Pentru prima dată acest gând îl însuflețea.

Era categoric o dimineață friguroasă și un vânt aspru pătrundea prin materialul gros al paltonului. Cu toate astea, rămase câteva minute pe malul lacului, cu umerii sprijiniți de trunchiul unui copac. În timp ce stătea acolo, linia orizontului se luminează spre est și licărirea unei raze străluci slab peste apa înghețată. Învățase pe un tărâm îndepărtat să vadă frumusețe în asprimea iernii.

Însă voia să vadă mai mult. Se îndepărtă de lac și o luă înapoi printre copaci și peste pajiștea întinsă, dincolo

de casă până la grajduri, unde un rândaș uimit și somnoros îi înșeuă un cal. Călări spre terenurile din afara parcului. Nu încercă să meargă mai departe, deși acum era nerăbdător să vadă totul, să viziteze atât ferma casei, cât și fermele arendașilor.

Își amintea bine pădurile care înconjurau parcul din toate părțile. În partea de nord, pe deal, fuseseră plantați arbori. Se construise o alee spectaculoasă. Era cea mai încântătoare parte a parcului, parte pe care o evita-se cel mai mult întotdeauna. Preferase zonele mai sălbatice ale pădurii. Le însuflețise cu dragoni și proscrisi și contrabandiști și vrăjitoare. Se cățăraseră pe crengi și își făcuse ascunzișuri în scorburile copacilor bătrâni. De la personaj la personaj era eroul fiecărui joc. Paznicii erau prietenii lui - aproape singurii lui prieteni. Gilbert și Rodney, cu siguranță, nu fuseseră. Și deși fusese, fără să vrea, preferatul unchiului său, nu existase nici o apropiere afectivă între ei.

Majoritatea copacilor aveau crengile goale acum. Nu îi displăcuseră niciodată copacii desfrunziți. Putea să vadă cerul printre ei. Stătuse adeseori pe-o creangă robustă, holbându-se în sus, visând la lumi dincolo de cea în care o locuia. Calul mergea pe cărări pe care și le amintea prea bine, iar el privi în jur în timp ce lumina zilei își făcea tot mai mult simțită prezența. Zări o turmă de căprioare în stânga. Se uitară cu precauție în direcția lui, înainte s-o ia la goană.

Se întrebă dacă paznicii mai erau încă la Thornwood. Trebuia să afle. Se întrebă dacă oare coliba lui Pinky - Abe Pinkerton era numele paznicului - era încă pe panta de deasupra râului, la nord de lac. Pinky preferase să-și facă acolo casă decât să locuiască în confortul mai mare al zonei rezervate servitorilor de la conac. Băiatul Gerard petrecuse multe ore fericite în acea colibă, discutând, ascultând, câteodată doar relaxându-se într-o tăcere împărtășită.

Își dădu seama, la un moment dat, că ar trebui să se întoarcă la conac. Diminețile de decembrie erau reci

și întunecate. Din vreme ce se luminase complet, presupuse – căci nu-și adusese ceasul cu el – că se făcuse destul de târziu. Se apropia ora la care se servea micul dejun. Ezita să se întoarcă, deși îi era și frig, și foame. Deși avea lucruri de făcut, iar el nu era genul de om care să se eschiveze de la munca grea. În timp ce-și ghida calul afară din pădure și se îndrepta înapoi spre grajduri, își dădu, bineînțeles, seama de ce nu voia să se întoarcă. Zâmbi autoironic când realizează că o femeie îl făcea să aibă rețineri să intre în propria casă.

Se întrebă ce se întâmplase cu fata pe care o cunoscuse cândva. Dar răspunsul era evident. Timpul. Și Gilbert, cei nouă ani petrecuți cu el. Și se schimbase. Acum părea să aibă în vene mai mult gheață decât sânge cald. Era ca o statuie de marmură. Era rafinată, elegantă, frumoasă. Era rece, lipsită de umor, antipatică. Neatrăgătoare. Dar, poate, în adâncul sufletului ei, așa fusese întotdeauna. Oamenii nu se schimbau cu adevărat, nu-i așa?

Nu putea să și-o scoată din minte nici chiar după plimbare și călărit. Trebuia s-o facă. Sau trebuia măcar să se obișnuiască să o vadă ca pe văduva lui Gilbert, femeia care trebuie să-l ajute să pregătească petrecerea de la conac. Deprimant gând să aibă nevoie de ea pentru așa ceva! Însă avea. Ei bine, își zise în sinea lui, acum ea depindea de el. Acum, el avea toată puterea. Dar cumva, în ciuda lui însuși, perspectiva unei mici răzbunări era dulce.

Contele descălecă în curtea grajdului și dădu șaua rândașului care arăta ceva mai treaz decât mai devreme. Contele se îndreptă cu pași mari către casă. Casa lui. Se gândi intenționat la Margaret. Era foarte încântătoare și plină de viață și prietenoasă. Și nu era nemaiauzit ca verii primari să se căsătorească.

Trezitul târziu fusese dintotdeauna considerat un cusur la Thornwood. În mod ciudat, deși Gilbert murise în urmă cu aproape un an și jumătate, păstraseră

cu rigiditate programul zilnic stabilit de acesta. Devenise ca o a doua natură pentru ele, poate.

Christina luase micul dejun împreună cu Lady Hannah și cu Margaret. În acea dimineață nu-l așteptaseră pe conte. Lady Hannah sugerase, ca un fel de scuză, că era obosit după lunga călătorie din ziua precedentă. Încă nu li se alăturase până la sfârșitul mesei. Margaret și mătușa ei merseseră în salonul de zi ca să scrie scrisori. Christina, fericită că până la urmă dimineața alături de fiicele ei nu avea să fie într-un totul distrusă, se dusesse în camera copiilor.

Uitase de întâlnirea din bibliotecă, când contele o găsisse acolo aproape o oră mai târziu. În timp ce bona copiilor stătea într-un balansoar aproape de fereastră, croșetându-le fulare și mănuși noi pentru iarnă, Christina le supraveghea activitățile de dimineață.

Tess stătea în fața șevaletului cu un șorț care-i ajungea până la glezne și cu o pensulă aproape cât ea de lungă în mână dreaptă. Aplica o vopsea de culoare aprinsă pe o coală mare de hârtie. Avea doar trei ani, o fetiță buclată și drăgălașă, care semăna mai mult cu tatăl decât cu mama ei. Nu desena nimic concret, însă Christinei nu-i păsa de asta. Va avea îndeajuns timp mai târziu s-o învețe să-și strunească imaginația. Pentru moment trebuia lăsată să se exprime liber.

Rachel ședea la masă, concentrată să rezolve șiruri întregi de exerciții de aritmetică. Nu se împotriva niciodată când trebuia să facă lecții, indiferent de materie. Nevoia de a câștiga aprobare, excelând la fiecare sarcină atribuită, era în firea ei. Avea șapte ani, o fetiță slăbuță și serioasă, cu un chip oval ca al mamei, păr și ochi întunecați.

Toate își ridicară privirea când ușa se deschise.

– Ah, aici erai, spuse contele de Wanstead. Bună dimineața. Intră în cameră, iar bona se ridică de pe scaun și făcu o reverență.

Christina simți o nevoie absurdă de a-și îmbrățișa în mod protector copiii. Avea din nou acel sentiment

de neajutorare, care o făcuse să se zvârcolească toată noaptea, momentele de nesomn alternând cu vise agitate. Toate depindeau de el – iar el nu o simpatiza. Se ridică și făcu și ea o reverență.

– Bună dimineța, milord, spuse cu o politețe calmă. Apoi se simți năpădită de un val de teamă. Detestase întotdeauna acest sentiment, însă nu fusese niciodată în stare să-l controleze – având motive întemeiate câteodată.

Christina își aminti acum că avusese întâlnire cu el în bibliotecă și că fusese obligat să o caute. Dar ea nu putea să se înjosească în fața lui și nici măcar să își ceară scuze. Făcu ceea ce adesea o mânia și îl confruntă.

– Ați întârziat la micul dejun și nu am vrut să aștept degeaba în bibliotecă.

– Am întârziat? Conte ridică din sprâncene. La ce oră se servește micul dejun, te rog?

– La ora opt fix, spuse ea.

– La fix. Înțeleg. Înaintă în cameră cu mâinile la spate și înconjură șevaletul astfel încât să vadă ce desenase fetița. Și a cui regulă este aceasta, milady?

– A lui Gil... Nu rosti complet numele și nici nu încercă să-și acopere greșeala. Fusese regula lui Gilbert – a contelui de Wanstead. *Fostul* conte.

Actualul conte de Wanstead își întoarse capul ca să se uite la ea. Preț de câteva momente nu spuse nimic – nici nu avea nevoie s-o facă. Dar ea nu voia să lase capul în jos sau să-și ferească privirea de acei ochi reci. Se gândi că seara trecută nu se înșelase în legătură cu ostilitatea lui față de ea.

– Poate, spuse el, politețea din vocea lui în contrast cu acea privire, m-ai putea prezenta fiicelor tale?

El comentă pictura lui Tess și alegerea ei în ceea ce privește culorile vii. Fetița se uită la el radiind de fericire. Verifică apoi socotelile lui Rachel și o lăudă pentru claritate și acuratețe.

– Ai făcut o singură greșală, spuse contele. Mă întreb dacă poți s-o găsești singură. Se află în coloana a doua.

Departe de a se simți ofensată, Rachel se aplecă asupra paginii și începu să-și verifice calculul, cu o expresie de concentrare intensă pe față.

Christina detesta intervenția lui – însă fără vreun motiv. Nu spusese și nu făcuse nimic necuviincios. Însă era foarte conștientă că, deși el nu fusese numit tutorele copiilor și toți cunoscuții ei o acceptau pe ea în acest rol, cu toate astea, potrivit legii, ca femeie nu putea să fie singurul lor tutore. Asta însemna că el era...

– Pot fi lăsate în grija bonei acum? întrebă contele. Ne putem retrage în bibliotecă. Îi oferi brațul.

Christina se întoarse să dea câteva instrucțiuni nu foarte necesare fetelor și bonei. Apoi îl urmă afară din cameră, prefăcându-se că nu îi observase brațul. Nu suporta gândul de a-l atinge.

Ce ridicol! După mai mult de zece ani – o viață, o eternitate – îi era teamă să-l atingă.

Încă mai purta negru în acea dimineață, de la boneta de dantelă până la pantofi. Lui i se păru supărător, deși nu era sigur de ce anume. Părea excesiv poate să jelești atât de ostentativ pierderea unui bărbat care murise de mai bine de un an – chiar dacă-ți fusese soț. Cu toate astea nu arăta nici un alt semn de durere. Pășea mândră, chiar arogantă, cu spatele drept și bărbia ridicată. Însă el decise să deschidă ușile bibliotecii ca un lacheu și ea intră. Felul cum ea alegea să poarte doliu nu era treaba lui. De asemenea, nici profunzimea sentimentelor ei. Era doar văduva lui Gilbert. Nimic mai mult.

Dar îl irita.

– Ia loc, spuse contele, arătându-i unul dintre scaunele de lângă foc. El nu se așează imediat. Stătea cu un braț rezemat de polița șemineului uitându-se spre ea.

– Mulțumesc, răspunse ea și se așează.

El observă că spatele ei nu atinge spătarul scaunului. Stătuse astfel și seara trecută, atât în sufragerie, cât și în salon. Trebuia să fie incomod, dar asta era, de asemenea, tot treaba ei. Îl cerceta cu o privire calmă.

- Ei bine, milady, nu se abținu să nu spună, deși nu intenționase să facă asta, există o oarecare ironie în toate astea, nu-i așa?

Ea nu se prefăcu a nu înțelege.

- Presupun că așa este, încuviință Christina.

- Ai ales să te căsătorești pentru bani, spuse el. Și totuși, într-un sfârșit ai ajuns să depinzi chiar de bărbatul pe care l-ai respins în favoarea banilor - cel care deține acum totul.

Dacă dorise s-o tulbure, atunci nu reușise. Chipul ei nu exprima decât dispreț.

- Un adevărat gentleman, spuse tânăra, nu i-ar aminti unei doamne că depinde de el, milord.

Nu. Era impardonabil din partea lui să spună asta. De fapt, își propusese s-o trateze diferit astăzi. Dar dorința de a o răni cumva, sau măcar de a jubila, era alarmant de greu de stăpânit.

- Un gentleman, răsă el ușor. Dar la Thornwood nu s-a crezut niciodată că așa fi.

Tatăl său umblă cu o dansatoare de la operă, o luase mai întâi ca amantă, apoi se însurase cu ea cu mai puțin de opt luni înainte ca el, singurul lor copil, să se fi născut.

- Sunt sigur că ai fost informată de asta chiar înainte ca ulterioara mea, ah, carieră să confirme acest fapt.

- Gilbert nu permitea ca numele tău să fie menționat aici, îi spuse cu răceală.

El zâmbi și își întoarse capul ca să se uite la cărbuni. Deci, și ea dorea să-l rănească. De ce? Își regreta decizia? Sau pur și simplu detesta felul cum se petrecuse totul?

- A meritat, Christina? o întrebă Gerard. Să te căsătorești pentru bani?

- Da, răspunse ea. Da, a meritat.

Păi, ce se aștepta să spună? Ce-ar fi dorit să spună ea? Că făcuse o greșală? Că ar fi trebuit să pună dragostea pe primul plan? Ar fi disprețuit-o chiar mai mult decât o făcea deja dacă ar fi spus asta. Și nici nu o adusese aici ca să se elibereze de amărăciunea despre care nu știuse

că o simțea atât de proaspătă, sau să scormonească un trecut pe care ar fi trebuit să-l uite de mult.

- Fiica ta cea mică este doar un bebeluș, spuse el. Câți ani are cea mare?

- Șapte, răspunse Christina.

- Au o bonă, spuse el. Au și o guvernantă?

- Nu, îi răspunse. Le predau singură. Astfel îmi petrec diminețile.

- Și eu te-am întrerupt, regretă el. De ce ai ales să nu angajezi o guvernantă?

Tânăra strânse din buze și se uită în jos la mâinile pe care și le așază în poală, spatele uneia odihnindu-se pe spatele celeilalte.

- Guvernantele costă bani, milord.

- Și moșia nu poate suporta costurile? o întrebă.

Se uită la el cu ochii ei întunecați, enigmatici. Însă cu toate astea citi ce era în ei. Gerard înțelese fără ca ea să spună mai multe. Și era furios.

- Nu îndrăzneai să ceri? se miră el, încruntându-se. Mândrie, milady? Monck nici măcar nu ar fi contestat cheltuiala.

- Domnul Monck, explică ea, nu are nici o autoritate să acționeze din proprie inițiativă. Este doar administrator aici.

- Și îți era teamă, spuse încruntându-se, că dacă mi-ar fi cerut mie, eu aș fi refuzat? Probabil crezi că am niște gânduri meschine de răzbunare, milady. Sau poate că îți place să ai imaginea unei martire, nevoile tale refuzate de bărbatul pe care l-ai refuzat cu ani în urmă. I-am oferit de curând lui Monck o putere mult mai mare decât avea înainte - înțeleg că Gilbert îl ținea foarte din scurt. Ar fi incomod pentru mine să procedez astfel când Oceanul Atlantic ne va separa în curând. Ai fi putut să-i ceri tot felul de lucruri și să-ți fi fost acordate. Cel mai probabil, eu nici nu aș fi știut.

Ea nu-i răspunse.

- După Crăciun, spuse contele, vei angaja o guvernantă. În viitor vei angaja profesori de desen, muzică

și profesori de dans, pe oricine e nevoie pentru educația fiicelor. Îi voi da instrucțiuni lui Monck. Îndrăznesc să spun că cheltuiala nu mă va depăși.

- Mulțumesc, spuse ea, cu atâta răceală, încât nu simți nici un fel de recunoștință în voce. Însă nu voia recunoștința ei.

Gerard își dădu brusc seama de un lucru. Era ceva ce nu observase în documentele de contabilitate pe care Monck i le adusese la Londra, deși le studiasse pe îndelete. Însă nu era ceva ce căutase anume.

- Ce alocație îți dădea Gilbert? întrebă. Ți este încă plătită?

Dumnezeule, nu ar permite vreo acuzație atât de jignitoare din partea ei.

Ea se uită cu atenție la mâinile din poală, deși bărbia ei era încă sus.

- Gilbert îmi plătea toate cheltuielile, spuse ea.

Conștientiză cu stupefacție semnificația vorbelor ei. Nu era vorba că alocația îi fusese tăiată după moartea lui Gilbert sau că fusese prea mândră să ceară restituirea acesteia. Se pare că Monck nu era singurul care fusese ținut din scurt.

- Înțeleg, spuse el. Probabil asta ar funcționa admirabil într-o căsnicie, însă pentru mine un astfel de aranjament ar fi dezagreabil. Nu am de gând să-ți hrănesc ostilitatea prin faptul că tu ai veni la mine - sau nu ai veni la mine - pentru orice nevoie. Voi aranja să ai o alocație trimestrială suficientă nevoilor tale și ale fiicelor tăi. Se aplică aceleași condiții lui Margaret și mătușii mele?

- Cred că mătușa Hannah are o mică moștenire din partea soțului ei, milord. N-am idee dacă este potrivită nevoilor ei. Dacă nu este, ea nu se plânge.

- Spune-mi, o întrebă el schimbând subiectul. De ce Margaret n-a avut niciodată un sezon? Are douăzeci de ani. Majoritatea domnișoarelor de vârsta ei sunt deja măritate. Gilbert a murit când ea avea nouăsprezece ani, în vară. De ce nu-și făcuse debutul în societate

în primăvară? Sau cu un an înainte, pe când avea optsprezece ani. Nu ți s-a părut important să-ți convingi soțul să o ducă la Londra?

Îl privi cu jumătate de zâmbet ciudat pe buze.

- Ai preferat în mod egoist să stai acasă, la țară, cu copiii? Întrebă el și se încruntă. Ea nu a încercat să-și convingă fratele?

- Dacă a încercat, atunci nu a avut prea mult succes, nu-i așa?

- Prea scump? rosti el dintr-odată suspicios.

Chiar atât de zgârcit fusese Gilbert? După ce fusese un hoț laș în copilărie? Acest gând într-un fel îl amuza.

- Asta era un aspect, spuse ea.

- Și celălalt aspect?

- Viața la oraș, spuse ea, e prea frivolă, prea păcătoasă.

- Asta era descrierea lui Gilbert? o întrebă încruntându-se. Sau a ta?

- Eu și soțul meu gândeam la fel, răspunse rigid, dar el observă că nu îl privise în ochi când o spuse.

- Frivolă? Scumpă? Păcătoasă? *Păcătoasă?* Gilbert nu prea era un om al lui Dumnezeu pe vremea când îl cunoșteam. Din câte îmi amintesc, avea în mod regulat dureri de stomac, de cap, în diminețile de duminică.

- Oamenii se schimbă, milord, spuse.

- Dumnezeule mare! Se uită la ea cu dezgust.

Atunci asta explică hainele complet negre, spatelile țepăn, lipsa zâmbetelor, disciplina de fier? La asta fusese redusă? De bunăvoie? Oare chiar nu o cunoscuse deloc?

- Și astfel, spuse el, cât ați fost căsătoriți, nu au fost baluri aici, nici petreceri, nici râsete, nici veselie.

- Și fără viciu, adăugă ea cu asprime.

- Biata Margaret, rosti el încet. Măcar a învățat să danseze?

- Da, dansuri populare, spuse Christina. Fac parte din educația oricărei tinere lady.

- Dar nu în compania altcuiva, aş ghici, zise contele. Presupun că doar menţionarea valsului te-ar scoate din minţi.

- Nu am văzut niciodată cum se dansează vals, domnule, spuse cu rigiditate. Am auzit despre aşa ceva şi nu-mi doresc să văd.

- Totuşi, asta vei face, declară el, aici, în sala de bal, în a doua zi de Crăciun. Era mai furios pe ea ca niciodată.

- Aş vrea să chibzuieşti mai bine, milord, şi să fie doar dansuri populare. Eu nu voi dansa deloc, desigur. Sunt în doliu, după cum ai observat. Dar...

- Chiar l-ai iubit atât de mult? întrebă acesta.

Nu era treaba lui dacă ea îl iubise pe Gilbert sau nu. Lui i se părea că se meritaseră unul pe celălalt

- A fost soţul meu.

- Christina. Se aşază în sfârşit pe scaunul de lângă ea şi oftă. Nu plănuise ca această întâlnire să decurgă astfel. Plănuise să fie vorba numai despre chestiuni concrete. Voi avea oaspeţi care vor sosi săptămâna viitoare. Vin să sărbătorească aici Crăciunul. Sunt gata să muncesc din greu ca să fac pregătirile pentru sosirea lor şi să-i distrez după ce ajung aici. Deşi, după cum ai observat seara trecută, servitorii sunt cei care vor purta greul muncii. Îndrăznesc să spun că împreună cu ei voi face o treabă destul de bună. Dar ar fi de preferat să am o gazdă. Mătuşa şi-ar asuma acest rol, însă dacă este aşa cum mi-o amintesc eu, e o emotivă binevoitoare. Margaret e prea tânără. Şi dacă o aleg pe una din ele, ar părea că te sfidez şi nu aş lăsa să se întâmple aşa ceva în public, indiferent care ar fi sentimentele mele personale. Ai face-o? Fii gazda mea, adică nu doar văduva fostului conte, o fantomă întunecată care bântuie în fundal.

- Voi face orice îmi porunceşti să fac, milord.

Răspunsul ei i se păru extrem de enervant. El invitase la armistiţiu şi tot ce obţinuse pentru eforturile sale era răceală.

- Te-aş sfătui, milady, spuse îngustându-şi ochii la ea, să nu încerci să fii nepoliticoasă cu mine.

Deschise gura și o închise la loc. Ochii i se măriră și, preț de o clipă, văzu în ei – ce? Teamă? Teamă? Ea nu spuse nimic. Nu-și desprinsе privirea de a lui. Să se fi înșelat el cumva? Cu siguranță, trebuie să se fi înșelat.

Contele oftă din nou.

– Situația ar fi mult mai ușoară dacă nu ne-am mai fi cunoscut decât aseară, nu-i așa? spuse. Însă ne-am cunoscut mai demult și ne-am îndrăgostit. Tu te-ai măritat cu Gilbert, iar eu am plecat în Canada. Acum destinele noastre sunt din nou legate – pentru totdeauna. Presupun totuși că după sărbători putem uita din nou acest aspect. Mă voi întoarce în Canada, tu vei rămâne aici. Gata, am scos totul la iveală. Putem să acceptăm realitatea și să mergem mai departe? Cred că amândoi suntem de acord că dragostea din tinerețe e un lucru ridicol și efemer și că am avut amândoi noroc că Gilbert a sosit în oraș atunci când a făcut-o. Mă ajuți să fac un Crăciun plăcut pentru toți cei care vor fi aici?

– Da, spuse încet ea.

– Și binevoiești, o întrebă în timp ce o măsură cu repulsie, să renunți la hainele negre?

Christina își linse buzele.

El se întrebă dacă îi înțelesese ezitarea – și dacă mai exista ceva ce era hotărâtă să nu ceară. Însă refuză să-și mai exprime nemulțumirea.

– Există vreo croitoreasă în sat? întrebă contele. Când ea încuviință din cap, el adăugă repede: Apelează la serviciile ei. Îl voi instrui pe Monck să se ocupe de costuri.

Obrajii ei se îmbujorară pentru prima dată.

– Devin o corvoadă prea mare pentru tine, răspunse ea.

Dar el ignoră remarca.

– Ce știi, o întrebă el, despre organizarea petrecerilor?

– Foarte puține, recunosc timid tânăra.

Lui nu-i trecuse prin minte că după zece ani la Thornwood, în calitate de contesă, s-ar putea ca ea să nu fie în stare să facă pregătirile pentru oaspeții lui. Dar se părea

că ea și Gilbert – și, inevitabil, biata Margaret – duseră o existență liniștită, cumpătată, puritană. Ei bine, fusese dreptul lor, își zise, dar nu avea să permită ca de-acum tânăra sa verișoară să mai sufere din această cauză.

– Poate, sugeră el, ar trebuie să ne mutăm la birou, să pregătim hârtie și penițe și să ne adunăm laolaltă puținele noastre resurse.

Îi zâmbi din nou cu jumătate de gură, însă de data asta însoțit de o expresie de amuzament sincer.

– Cel puțin, zise ea, știm că trebuie să trimitem invitații pentru bal. Meg le va scrie.

Era un prim semn de amabilitate între ei. Ceva de la care puteau porni? El speră că măcar vor putea stabili un fel de relație de muncă în zilele care urmau.

Dacă nu, avea să fie un Crăciun lung și posibil dezastruos.

capitolul 4

Urma să aibă o alocație suficientă pentru nevoile ei și ale fetelor. Aceasta era o promisiune vagă, desigur. Nevoile lor combinate erau foarte limitate. Însă chiar și așa urma să aibă o alocație, bani care vor fi ai ei să-i cheltuiască după bunul plac. Rachel va avea o guvernantă – aleasă de Christina și astfel își va petrece timpul cu fiicele ei doar ca mamă. Va avea o rochie nouă făcută de domnișoara Penny, poate chiar două. Ce extravaganta incredibilă!

Când Christina ieși din bibliotecă, după discuția lungă, i se învârtea capul de câte sarcini avea de făcut în săptămâna următoare – la care se adăuga tot ce trebuia făcut după sosirea oaspeților. Și totuși, nu această perspectivă o preocupa, ci mai ales faptul că urma să aibă o alocație și una sau două rochii noi. Frivolități.

Libertate!

Oricând ea sau fetele avuseseră nevoie de ceva trebuise să apeleze la Gilbert. Nu oricând putea să-i capteze atenția. Existase un orar pentru astfel de solicitări, între nouă și zece dimineața în biroul lui. Trebuise să stea în fața biroului său ca un petiționar. Bebelușul avea nevoie de scutece noi, i-ar fi spus. Nu, cele pe care deja le purtase Rachel nu mai erau bune. Erau uzate și nu mai absorbeau aproape nici un pic de umezeală. Erau bune să se facă saci de cârpe. Voia să se ducă în camera copiilor și să aducă unul ca să i-l arate? Foarte bine atunci – i le va aduce pe toate.

Erau multe astfel de amintiri. Gilbert fusese un om foarte grijuliu cu banii. Îi repugnase risipa. Existau mii de cerșetori, îi amintise el de câteva ori, care ar fi fost fericiți să poarte ceea ce ea arunca nepăsătoare. Era o acuzație nedreaptă – crezuse ea întotdeauna sau cel

puțin după primul an. Până atunci, ajunsese să păstreze obsesiv fiecare lucru. În plus, el nu arătase niciodată vre-un strop de compasiune față de cerșetori. Ca judecător de pace urmărise în justiție orice hoinar care trecea prin împrejurimi.

Nu era sigură acum dacă entuziasmul față de schimbări îi depășea resentimentele. Detesta să îi fie recunoscătoare noului conte de Wanstead. Detesta presupunerea lui că îi fusese teamă să îi ceară ceva – deși era adevărat! – sau că se comportase intenționat ca o martiră și că își ascunsese nevoile în fața lui.

Și îl detesta profund pe el și ostilitatea și sarcasmul lui – și chiar simpla lui prezență. Detesta că el credea că știa toată povestea. Cât de simplu făcea el totul să pară – ea alesese banii, în locul iubirii, și astfel îl respinsese pentru Gilbert. Nimic nu era niciodată atât de simplu. Dar ura să încerce să-i explice. În plus, nu exista vreo explicație care să îl satisfacă, pentru că la prima vedere asta se întâmplase. Se măritase cu Gilbert pentru că era un bărbat bogat. Îl respinsese pe Gerard, pentru că nu era. Însă doar la prima vedere – de fapt fusese mult mai mult.

Christina detesta să-și amintească în special acea zi din viața ei. Amintirile aveau încă puterea să o facă să se simtă slabă, să-i aducă lacrimi neputincioase în gât.

Nădăjduia, după ultima oră în care discutaseră doar despre lucruri concrete și fără implicații personale, că pe restul șederii lui se vor purta civilizat unul cu celălalt, ca un bărbat care tocmai sosise în casa lui și o cunoscuse pentru prima dată pe văduva predecesorului său.

Însă nervii ei fură din nou puși la încercare.

Contele de Wanstead făcu un anunț atunci când erau toți așezați la masa de prânz. De fapt, începu cu o întrebare:

- Mătușă Hannah, cânti la pian la fel de bine ca pe vremuri? Am auzit-o doar pe Margaret aseară.

- Nu aş spune bine, Gerard, răspunse Lady Hannah. Nu cred că am cântat vreodată bine, deși e amabil din

partea ta să spui că am făcut-o. Dar nu am mai cântat de când am venit la Thornwood. Domnul Milne a păstrat doar o spinetă, la care se cântă o muzică destul de frumoasă, ce-i drept, însă eu am preferat dintotdeauna acordurile mai liniștitoare de pian.

- Bine, spuse lordul brusc. Mai târziu, ne vom uita împreună peste partituri, dacă ești atât de drăguță. Aș vrea să găsesc o melodie potrivită pentru vals.

Margaret privi cu uimire, apoi își îndreptă repede atenția spre farfuria ei, ca și cum cineva ar fi rostit vreo vorbă urâtă pe care trebuia să se prefacă că nu o auzise. Buzele Christinei se subțiară.

- Oh, știu pe dinafară câteva piese potrivite, Gerard, spuse Lady Hannah luându-i pe toți prin surprindere. Am văzut dansându-se odată și mi s-a părut minunat de romantic. Nu am spus niciodată asta de față cu Gilbert, desigur. Considera că era - ei bine... Se uită zâmbind la Christina.

- Păcătos? sugeră contele.

- Și vulgar, spuse Christina.

Obscen ar fi fost un cuvânt mai potrivit, însă Gilbert nu ar fi rostit niciodată acest cuvânt cu voce tare - nu, cel puțin nu în compania doamnelor. Atunci, aveau să fie valsuri la petrecerea de Crăciun? În ciuda cererii ei clare să nu fie?

- Superb, spuse lordul. Atunci ne vom vedea în sala de bal la ora patru. Margaret și Lady Christina vor trebui să învețe pașii până la Crăciun.

Nu. Oh, nu. Un „nu” absolut!

- Serios? zise Margaret, cu ochii cât cepele de mari. Caroline Ferris mi-a spus că partenerii trebuie să se apropie când valsează.

- Doar dacă, îi spuse lordul, nu cunosc pașii și le este teamă să nu cadă - sau să se calce pe picioare. Am de gând să te învăț să nu îți fie teamă, Margaret.

- Să valsez, spuse ea cu încântare în glas, în sala de bal.

- Exact, încuviință vărul ei, la ora patru.

Christina continuă să mănânce. Nu voia să-i dea satisfacție protestând sau comentând, cu toate că simțise privirea zăbovind asupra ei preț de câteva momente.

Însă contele nu terminase cu anunțurile.

- I-am trimis un bilet domnișoarei Penny, croitoreasa din sat, și mi-a răspuns imediat prin mesagerul ei, spuse uitându-se la Christina de-a lungul mesei. Va fi aici, milady, de îndată ce trăsura o va lua împreună cu toate ustensilele de care are nevoie. Aș rămâne îndatorat dacă ai petrece câteva ore cu ea în această după-amiază, alegând materiale, modele, croieli și ca să-ți ia măsurile. Am făcut o listă cu ceea ce consider eu că sunt nevoile tale de bază. Dacă am uitat ceva, și îndrăznesc să spun că este foarte posibil, atunci te rog să adaugi la listă.

- Oh, spuse Margaret întorcându-și invidioasă privirea către ea, vei avea haine noi, Christina?

Dar Christina abia o auzi. Luase o atitudine de gheață. Trimisese după domnișoara Penny? Făcuse o listă? O listă? Îndrăznise să presupună că îi cunoaște nevoile de bază! Se aștepta să-și exprime recunoștința?

- Îți mulțumesc, milord, spuse ea, însă nu era necesar. Aș fi chemat-o pe domnișoara Penny eu însămi într-una din zilele următoare. Deja există niște modele pe care ea știe că le aprob. Și nu am nevoie decât de două rochii.

- Dar este extrem de amabil... încep Lady Hannah.

- Nu, milady, spuse lordul chiar în același moment, nu dacă intenționezi să stai la Thornwood pentru a întreține oaspeții. Aș pune pariu că vei avea nevoie de o garderobă complet nouă și la modă, pe deasupra. Am anunțat-o pe domnișoara Penny în biletul meu că va avea nevoie de cusătorese pentru ca totul să fie gata la timp.

- Oh! Margaret era fermecată.

- Ce minunat pentru tine, draga mea, spuse Lady Hannah. E foarte potrivit din partea ta să faci asta și, de asemenea, foarte generos. În definitiv, Christina încă

este contesa de Wanstead și va rămâne până în momentul când te vei căsători. Ceea ce poate nu va fi într-un viitor foarte îndepărtat.

Dar Christina nu asculta, știa de ce îi dădea ei o alocație și fetelor, o guvernantă. Îi demonstra cât de bogat era el acum, cât de generos putea fi chiar și față de o femeie pe care o displăcea, una care l-a lezat pe el și dragostea lui. El voia să-i fie foarte clar cât de îndatorată îi era pentru tot. Nu încerca să o facă fericită – făcea în mod intenționat exact contrariul.

– Nu am planuri să mă căsătoresc imediat, mătușă Hannah, spuse contele, însă cine știe ce aduce viitorul? Își țină privirea asupra Christinei în timp ce vorbea. Aveți vreo îngrijorare, milady?

– Nu, milord.

Avea să se uite pe lista asta a lui. Poate chiar va adăuga și ea ceva. Dacă el era binevoitor să ofere, ea era binevoitoare să ia. Dumnezeu știe că îi trebuiau haine noi și mai la modă decât cele câteva pe care le avea deja. Se va sfătui cu domnișoara Penny și se va distra pregătindu-și o garderobă nouă și colorată. Dar nu îl va linguși și nu-i va arăta vreun fel de recunoștință servilă.

– O voi ruga de domnișoara Penny să se vadă și cu tine mâine, Margaret, zise el. Va fi ocupată cu comanda contesei, dar trebuie să-ți facă și ție măcar o ținută. Îndrăznesc să spun că nu ai nici o rochie de bal?

Margaret făcu iar ochii mari de uimire.

– O rochie de bal! Își strânse mâinile la piept și se uită cu adorație la vărul ei. Oh, vere Gerard! Oh, îți mulțumesc! Mătușă Hannah, voi avea o rochie de bal!

Ceea ce lui îi oferea o panoramă splendidă despre cum fusese viața alături de Gilbert, gândi Christina cu amărăciune. Dacă nu realizase deja asta. Detesta că știa sau că el descoperise asta. Se simțea ca și cum cineva ar fi dat buzna peste ea. Aproape violată.

„Ah, Gerard, Gerard“, se trezi gândind. „De ce nu ai putut rămâne doar băiatul de aur din amintirile mele?“ Însă Christina nu avea să îngăduie să i se citească

gândurile pe față. Își ținu buzele strâns lipite și expresia de indiferență.

Dacă ar fi fost un străin, se întrebă ea, și s-ar fi comportat așa cum o făcuse, l-ar fi privit ca pe un om bun și generos? L-ar fi plăcut?

Însă el nu era un străin.

- Nu, spuse contele de Wanstead. *Romantic*, doamnă. Este chiar cum dumneavoastră ați descris dansul, dacă vă amintiți.

Mătușa lui își ridică mâinile de pe claviatură. Cântase cu un ritm potrivit mai degrabă pentru un galop, decât pentru vals.

- Oh, Doamne, îmi pare rău, murmură mătușa lui. Da, ai într-adevăr dreptate, Gerard.

- Dar este o melodie încântătoare, adăugă el, ca nu cumva să îl creadă prea critic. Și ai cântat-o bine.

O cântă din nou.

- Perfect, spuse contele, întrerupând-o după câteva note. Cânt-o exact așa, dacă binevoiești. Urmează să descopăr ce profesor bun sunt.

Rânji la ea. Și el învățase vals doar de când se întorsese în Anglia. Însă era în vogă la Londra. Oaspeții lui ar fi fost dezamăgiți dacă valsul nu ar fi inclus în balul de Crăciun. Sau poate hotărârea lui de a se dansa vals la bal devenise fermă doar în momentul în care contesa obiectase?

Devenise o puritană, nu-i așa? Ei bine, nu îl va trage în tristețea ei. Și nu-i va permite să continue să impună regulile ei rigide la Thornwood, așa cum o făcuse în ultimii zece ani.

- Sunt convinsă că vei fi un profesor extraordinar, îl asigură mătușa lui. Bineînțeles că vei avea o elevă entuziastă. Meg nu mai vorbește despre nimic altceva de când am luat prânzul.

Margaret, își dăduse el seama în ultimele douăzeci și patru de ore - de fapt, în mai puțin de-atât, era o domnișoară entuziastă și drăguță care nu ieșise în oraș, în ciuda celor douăzeci de ani. Nu avusese nici măcar un sezon.

Era aproape înduioșător de încântată de ideea de a avea oaspeți, de bal. Viața, își spuse el cu hotărâre, avea în mod cert să se schimbe pentru verișoara lui.

Gerard venise la Thornwood dispus s-o ia în considerare ca mireasă. Chiar și în acea dimineață păstrase deschisă această posibilitate. Dar deja renunțase la acest gând. Era încă prea copilă. Însă era tutorele ei. Va avea grijă ca de Crăciun să întâlnească și să socializeze cu tinere de vârsta ei și cu gentlemeni care să o ajute să vadă ce domnișoară atrăgătoare și eligibilă era.

Observă că intrase în sala de bal împreună cu contesa. Purta din nou rochia din muselină de seara trecută ca și cum asta era o ocazie măreață. Ochii ei erau plini de anticiparea unei desfătări. Își aminti brusc că o învățase să călărească și să înoate pe când era copilă. Ei bine, acum o va învăța să valseze și, fără îndoială, Gilbert se va răsuci în mormânt. Traversă cu pași mari sala de bal în direcția ei.

- Ești pregătită, Margaret? întrebă contele. Știi, nu este un dans dificil. Este mai ușor decât cel mai simplu dans popular.

Ea chicoti, un sunet care îl zgârie la ureche. Însă își dădu seama că era emoționată. Îi întinse mâna.

- Trebuie să vă întreb, milord... spuse contesa, dar nu continuă când el se uită la ea.

- Da, răspunse acesta.

- Nimic, spuse Christina. N-ar avea sens, nu-i așa?

- Absolut nici unul, o asigură și o conduse pe Margaret în direcția unde se afla pianul.

Contesa era înaltă, zveltă, aproape slabă, cu buzele strânse și cu ochii reci. Era îmbrăcată în negru monoton de la gât până la încheieturile de la mâini, până la glezne. Nici măcar un singur zulf nu ieșea de sub boneta neagră. Arăta, într-adevăr, ca o puritană. Era o femeie fără bucurie. Era surprins că fiicei ei celei mici îi erau permise culori aprinse cu care să picteze - și că buclele ei blonde nu fuseseră îmblânzite.

Gerard observă că ea rămăsese unde era, cu spatele drept, tăcută, dezaprobatoare. Și voia să rămână, gândi el, doar ca să-și confirme propria părere, potrivit căreia valsul era un dans imoral, venit din infern. Prezența ei tăcută îl irita. Își dori să fi sugerat ca doar Margaret și mătușa ei să vină.

- Acum, îi spuse lui Margaret, nu vom încerca încă să ne mișcăm pe muzică sau să luăm postura corectă pentru vals. Apropierea, așa cum o numise ea la prânz spre amuzamentul lui. Vom exersa pașii mai întâi. Sunt doar trei de fapt, repetați de mai multe ori, în mai multe feluri. Dar este bine să-ți amintești că vom sta unul în fața celuilalt în timpul dansului. Pașii tăi, așadar, ar trebui să fie în oglindă cu ai mei, nu să-i copieze întocmai.

Tânăra se uită fix la picioarele lui, o încruntătură de concentrare încrețindu-i fruntea.

Ori el nu era un profesor bun, își spuse câteva minute mai târziu, ori ea era o elevă slabă. Fără menajamente, ultima variantă era cea mai plauzibilă. Se tot plângea că nu se mai ținea pe picioare în momente importante. Se împiedica. Chicotea. I se părea întregul proces imposibil. Își cerea exagerat scuze. Însă, într-un final, păru să fi învățat cei trei pași de bază.

Contesa urmări fără să schițeze nici un gest - să ofere un comentariu, o încurajare sau să critice. Tăcerea ei pur și simplu urla la enervantul profesor de dans.

- Hai să încercăm să facem acești pași pe muzică, sugera el. Poate va fi mai ușor, odată ce auzi ritmul.

Nu se întâmplă așa. Părea că muzica era factorul adițional care distrugea tot ceea ce învățase Margaret. El își zise că probabil era afonă și că îi lipsea orice simț al ritmului. Și totuși, cântase îndeajuns de bine cu o seară înainte. Atunci, era cel mai prost profesor din lume.

- Descleștează-ți dinții, o sfătui. Nu te mai încrunta. Ascultă muzica. Mișcă-te după ea.

Margaret chicoti.

Dar până la urmă, după ce mătușa Hannah începu și se opri de mai multe ori, progresase considerabil.

Contesa nu spuse nimic. Fără îndoială, se gândea la multe.

- Splendid, spuse ducele cu un entuziasm pe care nu-l simțea nici pe departe - ce Dumnezeuului făcea el tocmai în salonul de bal de la Thornwood, dintre toate locurile, încercând să învețe pe cineva vals. Se gândea la cel puțin o duzină dintre cunoștințele lui din Canada care, dacă ar ști, s-ar veseli foarte tare pe tema asta zece ani sau chiar mai mult.

- Acum hai să încercăm împreună.

Se apropie cu un pas de Margaret și o ghidă să-și pună mâna stângă pe umărul lui drept, în timp ce el își puse palma dreaptă pe spatele taliei tinerei. El îi luă mâna dreaptă în stânga lui. Ea se înroși ca un trandafir, deși se aflau la o distanță de o jumătate de braț.

- Începe cu piciorul stâng, îi spuse contele. Ascultă muzica și simte ritmul. Lasă-te după cum conduc eu. Mătușă Hannah, dacă binevoiești.

Mătușa Hannah, veșnic bine intenționată și răbdătoare, începu din nou să cânte. Margaret se lovi cu fruntea de pieptul lui de la primul pas.

- Oh, Doamne! exclamă ea și chicoti.

- Margaret, zise el încercând să fie la fel de răbdător ca mătușa lui, nu trebuie să te uiți la picioarele mele. Uită-te la mine sau peste umărul meu. Până la urmă trebuie să înveți să zâmbești și să conversezi în timp ce dansezi, dar nu vom insista în acest moment asupra acestor lucruri.

- Dar cum să știu ce fac picioarele tale, dacă nu mă uit la ele? întrebă ea.

Lordul oftă. Cum putea să știe ea? Dar toate partenerile cu care dansase la Londra păruseră să știe din instinct. Era mai ușor, presupuse el, să fii bărbatul într-un astfel de dans, decât femeia.

- Ai încredere în mine, murmură el. Încearcă din nou. Mătușă Hannah?

Dar era clar că făcuseră tot ce se putea pentru ziua aceea, își dădu el seama după șase sau șapte încercări, nici una dintre ele nefiind mai reușită decât prima. Poate a doua zi Margaret se va descurca mai bine, altminteri el avea să se gândească la o altă modalitate de a o învăța. În cel mai rău caz, presupuse că ea putea să nu danseze valsurile de la balul de Crăciun. Oricum, nu ar putea să danseze la Londra până ce una dintre patroanele de la clubul Almack nu i-ar da acordul. Însă se gândi că va fi dezamăgită dacă ar fi forțată să rateze una dintre plăcerile balului de Crăciun. Și nu dorea să o vadă dezamăgită.

Contesa încă stătea în picioare acolo de o oră. Lordul se gândi răutăcios că probabil ea credea că era de datoria ei să joace rolul de însoțitoare. Poate își imagina că în timp ce mătușa Hannah era absorbită de muzică, el ar fi fost ocupat să o seducă pe Margaret în spatele banchetei.

Apoi avu una dintre acele amintiri care îl bântuiseră câțiva ani după ce părăsise Anglia și chiar și în ultimii ani îl năpădiseră din senin, ca să zicem așa, de cele mai multe ori când se aștepta mai puțin, ca să-i tulbure pacea. Amintirea menuetului pe care îl dansase cu tânăra și zâmbitoarea Christina. Grațioasă, cu pasul ușor, aproape eterică în una dintre delicatele rochii albe de bal pe care le purtase întotdeauna, îi captase privirea și întreaga lui atenție. Fusesse întotdeauna căldură în ochii ei strălucitori, în obrajii ei roșii, în buzele ei ușor deschise.

Contele îi spusese odată că ea se născuse ca să danseze. Christina zâmbise și continuase să danseze.

Acum stătea mohorâtă, rece și dezaprobatore între pereții sălii de bal – Christina zece ani mai târziu. Simți un alt val din acea antipatie familiară tot mai puternică.

– Mulțumesc, mătușă Hannah, spuse el. Și îți mulțumesc, Margaret, cred că este îndeajuns pentru astăzi. Vei învăța mai multe, poate, văzând cum se dansează corect.

Te vei uita cum eu și Excelența Sa valsăm împreună. O conducea pe Margaret de-a lungul sălii în timp ce vorbea – și ridicase vocea.

Contesa se uită la el cu chipul ei impasibil, deși buzele i se strânseseră și mai mult decât ai fi crezut posibil.

– Nu valsez, milord, spuse ea. Și te-am informat că nu voi dansa deloc la balul de Crăciun.

– Cum dorești, îi spuse el, ridicând din umeri nepăsător. Dar Margaret are nevoie să vadă o demonstrație de pași, și eu am nevoie de o parteneră, dacă e să învețe. Ești singura disponibilă.

– Dar nu știu pașii, răspunse tânăra.

– I-ai urmărit o oră întreagă, îi atrase el atenția.

– Și pare la fel de imposibil pentru mine ca și pentru Meg, spuse. Și este la fel de indecent după cum mă așteptasem.

Pentru că partenerii se atingeau și stăteau față în față și foarte apropiați unul de altul pe toată durata dansului? Și, oricum, de ce făcuse o astfel de sugestie? se întrebă el. Ar trebui să o atingă. Nu avea nici o intenție să facă asta. Avea strania impresie că el însuși s-ar fi transformat în gheață dacă făcea asta.

– Margaret, spuse el pe un ton plictisit pe care îl adopta atunci când voia să supere pe cineva. Cred că milady este o lașă.

– Oh, te rog să încerci, Christina, îngână Margaret pârând mai degrabă obosită și descurajată, măcar ca să-mi dovedești că nu se poate.

Bărbia contesei se ridică puțin.

– Nici măcar nu are curajul tău ca să încerce, spuse contele. Fără îndoială, îi este teamă să nu se facă de râs, Margaret.

Ochii ei negri aruncau săgeți.

– Vom mai vedea, milord, spuse Christina și își strânse o parte a rochiei într-o mână și trecu pe lângă ei în direcția pianului. Ești foarte obosită, mătușă Hannah? Sau dorești să mai cânti puțin? Foarte puțin.

- Oh, mă distrez de minune, draga mea, o asigură Lady Hannah.

Contele de Wanstead își ridică sprâncenele și îi făcu lui Margaret cu ochiul.

Margaret râse.

Însă el nu se simțea amuzat, se gândi lordul în timp ce traversau sala de bal din nou, iar verișoara lui trecu în spatele banchetei pianului ca să se uite. Dumnezeuule mare, nu voia să danseze cu ea. Mai ales nu voia să valseze cu ea.

Cu un țurture negru.

capitolul 5

- Este foarte posibil, dragă Christina, spunea Lady Hannah încurajând-o. Am văzut cum se face. Am privit mai multe cupluri învârtindu-se într-o sală de bal, fără să întâmpine neplăceri și fără să se calce pe picioare, deși chiar nu-mi dau seama cum au făcut-o. N-am văzut nimic mai încântător în toată viața mea.

Dar Christina nu era în stare să acorde toată atenția vorbelor. În ce permisesse să se lase atrasă? Nu ar fi trebuit să se supună unui ordin direct, însă el nu avusese nevoie să facă asta. O numise o lașă, iar ea mușcase moamele ca o școlăriță iute din fire. Iar acum nu mai era cale de întoarcere.

Urma să valseze - sau măcar să încerce. Cu el. Nu suporta ideea de a-l atinge, cu atât mai puțin să stea față-n față cu el, la doar o lungime de braț distanță.

Și totuși, în ultima oră dansase fără să-și miște picioarele sau corpul. Dansase cu el așa cum făcuse cândva în multe saloane de bal din Londra. Dansase cu mai mulți parteneri, dar cu el fusese întotdeauna altfel. Cu el dansase de parcă plutea pe nori cu marginile poalelor cu aur - fusese îndeajuns de naivă încât să-i spună asta o dată, și el îi luase mâna într-a lui, o ridicase la buze și îi țintuise ochii cu ai lui în acea manieră intensă pe care o avea...

Stătuse lângă ușile sălii de bal tânjind și iar tânjind să danseze - să valseze. Cu el. Și se întrebase dacă într-adevăr era ceva atât de păcătos în privința dansului. Gilbert spunea că era o activitate menită să trezească pasiuni nepotrivite. Oh, da, cel puțin era o brumă de adevăr în asta.

Nu avea s-o ia de la început cu ea, își dădu seama alarmată în timp ce el o urmă de-a lungul sălii de dans.

Se apropie de ea, chiar când Margaret se opri în picioare în spatele băncuței din fața pianului, își strecură brațul pe sub al ei și își puse mâna pe spatele taliei.

Ea simți căldura șocantă prin lâna rochiei, prin pânză, pe carnea ei. Și alarmanta lui apropiere. Păru brusc mai înalt, mai solid, mai... bărbat. Ea își ridică mâna stângă și o odihni pe umărul lui. Era toată numai mușchi tari. Pielea dezgolită a gâtului și a bărbiei lui păreau foarte aproape. Fața, de asemenea. Îi luă mâna dreaptă într-a lui.

Ea se simți din cale afară de nervoasă și trebui să se concentreze din greu ca să păstreze o aparență calmă. Era mult mai intim și mai indecent decât atunci când Meg stătuse în locul ei. Nu-i de mirare că tânăra ei cumnată fusese incapabilă să se concentreze pe pași.

- Amintește-ți pașii, îi spuse el de parcă îi citise gândurile. Sunt grupați în seturi de câte trei. Începi cu piciorul stâng. După aceea te lași condusă de mine.

Simplu.

- Imposibil, spuse Christina, apoi își dori să nu fi vorbit deloc. Cuvântul ieșise parcă găfâit. Se simți de parcă subit cel puțin jumătate din aerul din sala de bal dispăruse. Se simți amețită de parfumul subtil de mosc al coloniei sale. Își dădu brusc seama că niciodată nu fusese atât de aproape de Gilbert, cu excepția scurtelor întâlniri din patul conjugal.

- Mătușă Hannah, dacă binevoiești... spuse el. Apoi îi vorbi din nou. Relaxează-te, milady.

Ar fi putut s-o instruiască să se transforme într-un rinocer și ar fi avut mai multe șanse de reușită. Avea picioarele și brațele ca de lemn, iar gândurile i se învânteau. „Biata mătușă Hannah“, își spuse tânăra după ce se opriseră pentru a treia oară într-o succesiune rapidă și i se ceruse din nou să cânte primele note ale melodiei. Nu mergea deloc.

Dar el vorbi cu câteva secunde înainte să încerce din nou.

- Christina, spuse ușor, uită-te la mine. Simte-mi ritmul. Ia-te după ritmul meu.

Nu era sigură dacă el intenționase ca vorbele să sune *risqué*. Nu se gândise așa la ele imediat. Însă i se supuse. În primul rând, se simțea umilită că nu putea face ceva atât de simplu cum ar fi să stăpânească pașii unui dans. În al doilea rând, era nervoasă că, dintre toți oamenii, tocmai el avea să fie martorul eșecului ei.

Se holbase în gol peste umărul lui. Acum însă se uita la fața lui care era stânjenitor de aproape. Nu trebuia, desigur, să se uite direct în ochii lui. Ar fi putut să se uite la bărbia sau la gura lui. Însă se uită în ochii lui și, odată ce făcu asta, nu mai putu privi în altă parte. Și de data asta, când realizează că era momentul să înceapă dansul, își mișcă piciorul stâng, sincronizându-și pașii pe ritmul muzicii, în loc să numere hotărât, blocând orice altceva, inclusiv muzica și mișcările partenerului ei.

Dansă cu el pas cu pas și deodată își dădu seama că îi putea simți mișcările și unde urma să-și pună picioarele. Putea să-și sincronizeze pașii cu ai lui. Îi simțea ritmul și se putea relaxa și-l putea urma. Nu avea nevoie să numere, să se concentreze pe pași, să se întrebe dacă o să-i nimerească corect. Trebuia doar să-l lase să conducă.

Uneori, ochii lui puteau părea visători. Era atunci când își cobora pleoapele așa cum făcea acum. Era o privire familiară, pe care și-o amintea de demult. Statura lui, apropierea lui, căldura trupului său, mirosul coloniei sale nu mai păreau amenințătoare. Deveniră ca un scut în jurul ei, învăluind-o în plăcerea senzuală a momentului prezent, protejând-o de tot ce o amenința din afară.

Mișcările lui se schimbaseră, abia după câteva clipe își dădu seama. Nu mai dansa cu ea înainte și înapoi pe aceeași mică porțiune de podea. O purta pe toată suprafața sălii de bal, învărtind-o ușor și în perfectă armonie cu muzica. Și simți ceva ce nu mai simțise de mulți ani, ceva ce crezuse că murise în ea în urmă cu mult timp.

Tânăra simți o răbufnire de euforie. De bucurie.
„Gerard. Ah, Gerard.“

Habar n-avea câte secunde sau minute trecuseră înainte ca el să vorbească – cu toate că plutiseră de jur împrejurul sălii de bal, își dădu ea seama.

– Vezi, îi spuse el. Chiar e posibil.

Vocea lui rupse vraja, iar ea realizează ce făcea, ce se întâmpla. Dansa. Nu numai că dansa, valsa. Valsa în brațele unui bărbat și îi zâmbea și se bucura de fiecare moment și visa la el așa cum fusese cândva – și la ea, așa cum fusese cândva. Era sedusă, și ea permitea să se întâmple asta ca și cum nu ar fi avut o voință a ei sau caracter sau principii ale ei.

Ca și cum ar fi fost aceeași fată naivă și nepăsătoare, iar el, același băiat blond plin de cusururi.

Ea pierdu ritmul și se opriă.

Însă Margaret aplauda, iar mătușa Hannah i se alătură după ce își ridică mâinile de pe claviatură.

– Oh, dansezi frumos, Christina, spuse melancolic Margaret. Dar cum Dumnezeu ai știut când să te învârti și cum să faci să nu-l calci pe picioare pe vărul Gerard?

– Trebuie să recunoști acum că am avut dreptate, spuse Lady Hannah. Nu-i așa că e cel mai romantic dans dintre toate, Christina?

– Chiar nu este deloc așa, răspunse ea lăsându-și mâna stângă să cadă, retrăgând-o pe cea dreaptă și făcând un pas în spate. Îndrăznesc să spun că vecinii noștri vor fi scandalizați dacă se va dansa vals la balul de Crăciun. Nu trebuie. Până la urmă, nu ne dorim să facem pe nimeni să se simtă incomod.

Ea se simțea categoric incomod, amintindu-și cum uitase de toate, în afară de dans – și de partenerul ei.

– O să învăț, chiar de-ar fi să mor încercând asta, spuse Margaret.

– Nu cred că se va ajunge până acolo, dragă, o asigură mătușa ei. Măine vei dansa mai bine, ține minte ce-ți spun.

- Aceia dintre vecini care știu pașii, probabil vor fi nerăbdători să își arate talentul, zise contele. Aceia care nu-i știu, vor fi, fără îndoială, încântați să vadă o demonstrație în fața ochilor. Noi le vom face o demonstrație despre cum se dansează vals, milady. Tu și cu mine.

- Dar nu intenționez să dansez, îi aminti Christina cu răceală. Observă că ochii lui pierduseră acea privire visătoare, plină de seducție. Își băteau joc de ea. Voi fi gazda balului, milord, voi întâmpina pe toată lumea și mă voi asigura că toate tinerele domnișoare au parteneri. Însă dansul în sine este pentru tineri.

- Întocmai, încuviință contele. Tu și cu mine vom valsa împreună.

- Oh da, Christina, spuse Lady Hannah. Într-adevăr, trebuie. O faci excelent de bine, mai ales ținând cont că asta a fost prima ta încercare. Și ai doar douăzeci și opt de ani. Bineînțeles că ești tânără.

- Gilbert nu ar fi fost de acord.

- Dar Gilbert, milady, îi aminti contele de Wanstead, cu o voce aproape mieroasă, este mort.

Ochii lui albaștri, observă Christina, erau reci ca oțelul. Insista ca ea să danseze, nu pentru că el își dorea asta cu adevărat, ci pentru că era conștient că ea nu dorea.

Nu era diferit de oricare alt bărbat, își spuse ea cu amărăciune. Se bucura să-și exercite puterea asupra femeilor, în special asupra celor care, oricât de slab, încercau să-l sfideze. Se bucura în special de puterea pe care o avea asupra ei, având în vedere că îl respinsese la un moment dat.

- Va fi după cum poruncești, spuse ea și își înăbuși fiorul de teamă pe care nu putuse să nu-l simtă când își îngustă privirea, așa cum făcuse și de dimineață în bibliotecă - înainte s-o avertizeze să nu fie arogantă cu el.

În săptămâna de dinainte de sosirea oaspeților, contele de Wanstead fu extrem de ocupat. Făcu o mulțime de pregătiri, deși contesa era cea care se îngriji de angajarea unor servitori în plus și de servitorii care

se ocupau de numeroasele treburi gospodărești, cum ar fi, bunăoară, curățarea și aerisirea fiecărui dormitor disponibil din casă. El făcu și câteva drumuri în oraș, la doisprezece kilometri depărtare, ca să cumpere tot felul de lucruri, printre care și o cutie mare cu patine de măriri diferite. Spera că gheața de pe lac va fi îndeajuns de groasă ca să se poată patina în perioada sărbătorilor.

Gerard făcu îndatoritor cunoștință cu toți vecinii, vizitându-i pe majoritatea însoțit de Margaret sau de mătușa Hannah sau de amândouă. Pe mulți dintre oameni și-i amintea din copilărie, desigur. Îi chemă personal la petrecerea de Crăciun, deși Margaret trimisese deja invitații scrise. Părea că toată lumea avea de gând să ia parte.

Și petrecu o bună parte din timp cu administratorul său, câteodată în birou, de cele mai multe ori în aer liber, pe moșie. Își inspectă toate fermele care nu erau foarte active acum că era iarnă. Dar relativa inactivitate a fermierilor îi dădu ocazia să stea de vorbă cu arendașii și cu muncitorii și să le asculte comentariile și plângerile. Majoritatea celor din urmă erau legate de reparațiile care se făceau prea încet.

Era în firea muncitorilor și a arendașilor, îi explică Charles Monck când fu întrebat, să creadă că trebuiau doar să ceară ceva ca să le fie oferit. Presupuneau invariabil că angajatorii lor erau făcuți din bani.

Avea ceva dreptate, încuviință contele. Fusesse om de afaceri, angajator, îndeajuns de mult timp, încât să știe că un mare număr de muncitori erau gata să ia cât mai mult posibil și să dea cât mai puțin în schimb. Dar știa că exista cel puțin un număr la fel de mare care ofereau o normă corectă de lucru în schimbul unei plăți corecte, dar uneori fără să li se acorde plata convenită.

Se gândi că avea nevoie de mai mult timp ca să evalueze situația de la Thornwood, ca să se simtă mulțumit că totul decurgea așa cum își dorea dacă ar fi supervizat direct totul. În mod ideal ar fi avut nevoie să observe munca în fermele lui în primăvară, în vară și în timpul

recoltei. Din moment ce asta avea să fie imposibil, trebuia să facă tot ce-i stătea în putință în scurta perioadă în care se afla aici.

Contele încercă să reziste impulsului de a se implica prea mult în treburile de la Thornwood.

În timpul lui liber – sau așa se gândea la el cu umor prefăcut – dădea lecții de dans. Predase dansul francez, cotilionul, valsul, deși câteodată lipsa unor alte cupluri pentru a crea un ansamblu făcea lucrurile complicate. După acea primă zi când fusese ferm convins că Margaret trebuie să se fi născut afonă și cu două picioare stângi, descoperi că progresa vizibil. Verișoara lui poate nu va fi niciodată o dansatoare înnăscută și grațioasă, însă va fi îndeajuns de pricepută să se descurce onorabil într-o sală de bal. Margaret învăța să se relaxeze. Mai important, învăța să se bucure. Radia în timp ce dansa. Încetase să mai chicotească.

Contesa nu mai participă la lecțiile de dans. Când într-o zi comentă absența ei la cină, ea îi spuse că diminețile erau inevitabil ocupate cu pregătirile pentru primirea oaspeților și că avea nevoie să-și petreacă după-amiezile cu fiicele ei.

– Adu-le în sala de bal cu tine, îi sugeră el.

Buzele ei se strânseseră în maniera aceea a ei, care o făcea să pară severă, dezaprobatoare și mai în vârstă decât era.

– Este cumva un ordin, milord? îl întrebă Christina.

Putea să fie extrem de enervantă. El detesta cuvintele acelea în aparență supuse și docile, care erau întotdeaunaacompaniate de privirea ei de gheață. Pentru o clipă își dori să-i spună că da, era un ordin, pentru Dumnezeu, și că ar fi făcut bine să-l asculte, dacă știa ce era bine pentru ea. Însă nu voia să-i dea satisfacția să se creadă martiră.

– Este o cerință, milady, îi răspunse contele cu politețe excesivă.

Christina nu venise, iar el se bucură. Nu dorea să se repete acea după-amiază. Cumva trebuia să evite să val-seze cu ea la balul de Crăciun. Ar trebui să fie destul de ușor. Ea era hotărâtă să nu danseze deloc. Și vor fi alte femei mai mult decât dornice să danseze.

Într-o zi fusese atât de ocupat, încât ratase prânzul – și luase micul dejun devreme. Lecția de dans urma să fie la ora patru, ca de obicei. Însă îi mai rămăsese ceva timp până atunci, așa că se gândi să profite de asta, deși, fără îndoială, mai erau o mulțime de lucruri pe care ar fi trebuit să le facă, dacă se gândea mai bine. Nu voia să irosească acest timp liber mâncând, nu îi era atât de foame, oricum.

Se plimbă pe malul împădurit al râului, care curgea la est de casă și cotea apoi în spatele dealului, spre nord. Găsi coliba paznicului în care petrecuse atât de multe ore în tinerețea. Era descuiată. Era ordine și curățenie înăuntru și pregătită pentru a fi locuită, cu bușteni puși într-un colț lângă șemineu, deși aflase cu câteva zile în urmă că Pinky nu mai stătea acolo tot timpul – își luase o căsuță în sat. Însă coliba, așa goală cum era, îi trezea amintiri – amintiri fericite. Contelegea stătu la fereastră, privind copacii și râul o jumătate bună de oră.

Nu că și-ar fi petrecut tot acest timp retrăind amintiri fericite, se gândi cu mâhnire într-un sfârșit. Oricum, nu amintiri fericite din copilărie. Se gândise la ea – la fata încântătoare și entuziastă care fusese, la lucrul minunat care se întâmplase în ochii ei negri strălucitori, când îi fusese prezentat pentru prima dată și la acea tresăltare a propriei inimi; la felul cum îl aștepta cu nerăbdare la fiecare bal sau petrecere – era prea inocentă ca să ascundă acest fapt; la felul cum dansase cu ea până când lumea din jurul lor dispăruse cu totul și rămăseseră doar ei doi; la cum o dusesse într-o după-amiază în Hyde Park cu o cabrioletă împrumutată și găsisse o cărare retrasă și o sărutase pentru prima oară.

Îl sărutase la rândul ei, nerăbdătoare și stângace – deși el nu știa diferența la vremea aceea –, apoi se uitase

lung și fără teamă în ochii lui și îi spusese cu o convingere plină de ardoare că îl iubea și că mereu, mereu îl va iubi.

Se ridică să plece, însă se mai holbă pe fereastră câteva minute la râul din vale. Ei nu-i luase mult să-și piardă inocența. Îl întâlnise pe Gilbert – *el* le făcuse cunoștință –, descoperise că era contele de Wanstead, că era foarte bogat și că era în căutarea unei soții. Și dacă Gerard se întrebase vreodată dacă ea regreta amar nicăceva decizie mercantilă, tot ce avea de făcut era să se uite la ea acum. Acceptase stilul de viață pe care Gilbert îl hotărâse pentru ei. Încă mai încerca să-l trăiască. Mai puțin, atunci când valsase...

Spatele ei, atât de țeapăn de obicei, se arcuise grațios sub mâna lui, picioarele ei abia dacă atingeau podeaua, păruse că absorbise muzica în interiorul ei. Privirea ei se îmblânzise, devenise visătoare. Buzele ei zâmbiseră. Nu, întregul ei chip zâmbise.

Și întreaga lume dispăruse.

Se întrebase imediat după aceea dacă ea o făcuse intenționat, ca să-l pedepsească pentru că insistase să valseze cu el. Acum se gândi că cel mai probabil își imaginase aproape totul. Ea fusese întotdeauna o dansatoare bună. Era de așteptat că va valsa bine. Fusese impresionat de simpla ei apropiere și de parfumul subtil de lavandă care părea să o învăluise întotdeauna.

Contele părăsi coliba și decise să se întoarcă acasă pe un drum diferit. O va lua pe scurtătură printre copaci, apoi pe lângă poalele dealului. Acest traseu avea să-l ducă în apropiere de partea din spate a casei. Însă auzi voci de îndată ce trecu de copaci – două, una țipând, și cealaltă râzând. Își dădu imediat seama de unde veneau sunetele.

Dealul era împădurit, însă pe el fusese construită o alee frumoasă, o cărare străjuită de copaci ornamentali și arbuști, cu bănci și foișoare la anumite distanțe, și ocazionala panoramă a ținutului rural înconjurător dezvăluită cu grijă. O parte a coastei fusese defrișată, astfel

încât privitorul să vadă de pe cărarea de sus grădinile din spatele casei, casa și parcul amenajat din fața acesteia. Era o priveliște care îți tăia respirația. Vara coasta era plină de flori sălbatice. Dar atât vara, cât și iarna pe acolo nu erau permise plimbări. Să o iei pe scurtătură fie în susul sau în josul cărării fusese strict interzis. Frumusețea ei sălbatică trebuia păstrată cu orice preț.

Însă la poalele pantei, în timp ce contele de Wanstead privea de la o mică distanță de la adăpostul copacilor, Rachel, la cei șapte ani ai ei, alerga, picioarele ei împingând repede, însă nu îndeajuns de repede pentru corpul ei, cu brațele întinse lateral. Alerga în tăcere, apoi reîncepea complicatul urcuș spre vârf. Iar spre jumătatea de jos a pantei se rostogolea Tess, iar și iar, țipând cu un amestec de teamă și bucurie, până ce ajungea în siguranța brațelor mamei sale care aștepta jos. Contesa era cea care râdea.

- Te-am prins, spuse ea, ridicându-și fiica și învârtind-o, încă râzând.

- Din nou. Copila dădea din mâini și din picioare. Începu să urce pe picioarele ei de îndată ce mama ei o puse iarăși jos.

Ah, gândi el, sprijinindu-și umărul de trunchiul unui copac, asta îi trezea amintiri. Fusese o corabie cu pânzele în vânt, o pasăre, un înger răzbunător pe panta aceea până când Gilbert îl văzuse într-o zi și se grăbise bucuros să raporteze abaterea tatălui său. Urmasse unul dintre accesele brutale de furie ale unchiului. Folosise bastonul.

Acum privea o familie fericită. Le mai văzuse împreună o singură dată înainte, în camera copiilor, când fetele lucrau în liniște sub supravegherea serioasă a mamei lor. Se întrebasese dacă ar fi trebuit să le plângă de milă acelor copii. Însă nu era nici o urmă de îndoială în ceea ce privea fericirea la care era martor. Ea le dădea atenție ambelor fiice. Râdea cu amândouă, deși cea mai mare se juca mai degrabă de una singură.

Oh nu, se gândi el cu o strângere ciudată de inimă, nu își închipuise una ca asta. Undeva, în spatele fațadei puritane a contesei de Wanstead, se ascundea frumusețea exuberantă a acelei fete pe care o iubise și apoi o urâse. Care apăruse o clipă în sala de bal în timp ce valsase cu el și era prezentă în totalitate acum cu copiii ei.

Poate că era o strângere de inimă de invidie. Erau o familie. El era pe dinafară. Întotdeauna pe dinafară.

Rachel fu cea care îl zări. Tocmai își făcuse cea de-a treia coborâre liniștită, grațioasă, solemnă în josul dealului și se oprise să uite în jur. Ochii ei se luminară la vederea lui și se întoarse să-i spună ceva mamei sale care tocmai o prinsese din nou pe mezină.

Contele se îndreptă către ele și văzu cum se schimbă la față. Intrusul venea în grupul familiei, iar familia se închidea protectoare în sine. El nici măcar nu încercă să zâmbească.

Contesa își așază copiii în spate și rămase în fața lor ca și cum voia să-i apere de cineva care le putea face rău. Stătea dreaptă și sobră și... și ce? El simți o emoție puternică. Avea impresia că era vorba de teamă. Mai degrabă, gândi el cinic, era iritare pentru că venise ca să strice atmosfera idilică. Ar fi trebuit să se ducă acasă pe drumul direct. În primul rând, nu ar fi trebuit să vină deloc la Thornwood, să facă această mică escapadă de după-amiază. Știuse că amintirile vor fi din nou răscolite dacă o va reîntâlni. Știuse oarecum că într-un fel va fi rănit de acestea.

- A fost vina mea, începu ea imediat și aproape sfidătoare înainte să poată spune el însuși ceva. N-am văzut nimic rău în asta. Dă vina pe mine.

Dumnezeule mare, îi era teamă pentru copiii ei. Pentru că încălcaseră ceea ce încă trebuie să fi fost o regulă strictă. Îi era cumva teamă că ar fi ridicat mâna la ea? Își strânse mâinile la spate.

- Încă e interzis? întrebă el. Să alerg pe dealul acela merita o bătaie cu bastonul pe vremea mea - să mă aplec

peste birou în camera de lucru a contelui. Oricine trebuia să evite să se mai așeze pentru o oră sau mai mult, după așa ceva. Se apropie puțin mai mult de ea, atunci când văzu că ea nu schiță nici măcar o umbră de zâmbet și nici nu arată un alt semn de relaxare. Dar tocmai mi-am amintit că acum eu sunt cel care face regulile la Thornwood. Dați-mi voie să-mi exercit autoritatea. Această regulă este revocată... complet, pentru totdeauna. Dealul nu mai este interzis pentru cine vrea să alerge sau să se plimbe.

Dar dacă se așteptase la un zâmbet de data aceasta, o privire de eliberare, un „mulțumesc“, avea să aibă parte de încă o dezamăgire.

- A fost făcută, spuse ea, ca să protejeze florile sălbatice.

Timp de o oră sau două în bibliotecă, în acea primă dimineață, când plănuiseră petrecerea, se purtaseră aproape cu amabilitate unul cu altul. Însă de atunci nu se mai întâmplase - nu punea valsul la socoteală. Ea nu permitea nici un fel de bucurie.

Mezina se ținea de pelerina mamei sale, apoi ridică mâinile. Contesa se aplecă s-o ia în brațe. Copila cealaltă rămase pe loc, fără să se miște, fără să zâmbească. Era o fetiță slabă, comună, cu un aer solemn. Se uită la ea, înclinându-și puțin capul într-o parte ca s-o vadă în spatele mamei sale.

- Ce erai tu, o întrebă. O corabie care naviga?

- O lebădă, milord, răspunse.

Ah! Imaginându-se pe ea însăși grațioasă și frumoasă? Ciudat, așa arăta, deși nu era un copil drăguț. Dar poate când va crește o să semene cu mama ei.

- Cu această pelerină, îi spuse el, cred că aș fi o cioară magnifică.

Își întinse brațele, apucând marginile pelerinei cu mâinile.

Era o mică sugestie de zâmbet la colțurile gurii ei.

- Să vedem dintre cioara și lebădă, care poate zbura mai repede... sau mai grațios? sugeră el.

- Da, milord, spuse ea și se întoarce să urce liniștită panta în spatele lui.

Contesa stătea mai jos ținând-o pe Tess.

Cioara zbură mai repede, deși mult mai puțin grațios. Și nu ajunsese jos - cel puțin nu propulsată de aripile negre fluturânde. Se împiedică de cizmele înalte la jumătatea drumului în jos și se rostogoli neîndemânatic, hohotind zgomotos. Rachel zâmbea, el văzu asta când se ridică și se curăță. Copila mai mică chicotea necontrolat în brațele mamei sale.

- Cred, spuse el, că lebăda a câștigat din toate punctele de vedere.

- Ați făcut-o intenționat, milord, acuză Rachel, dar ochii îi străluceau de bucurie.

- Eu? Își ridică sprâncenele. Mi-am distrus cizmele, iar valetul meu îmi va trage o săpuneală în toată regula. Aș face intenționat așa ceva?

Însă se implicase îndeajuns în ieșirea familiei.

- Trebuie să mă întorc acasă pentru o lecție de dans, spuse Gerard. Continuați cu joaca. Le făcu o plecăciune.

Dar Rachel făcu un pas către el.

- Dans? se miră ea, și contele văzu brusc în ochii ei luminoși că va moșteni frumusețea mamei sale. Oh, milord, pot să vin să mă uit?

- Rachel, spuse contesa cu asprime chiar în momentul în care el îi privi chipul. Își închise pentru o clipă ochii și o puse jos pe Tess. Excelența Sa este ocupat.

- Dar nu e prea ocupat ca să permită spectatori, spuse el, dacă vei permite și tu, milady.

Ea își mușcă buza.

- Tu vei permite, spuse el din nou încet. Nu altfel.

- Te rog, mamă!

- Cred că menuetul este în program în după-amiaza asta, nu valsul.

- Îmi voi aduce ambii copii să se uite, atunci, spuse ea. Le voi ține la o parte din calea ta. Rachel are o pasiune pentru dans, deși i s-a spus în mod repetat că este.... Își mușcă buza din nou și nu termină fraza.

Frivol? Malefic? Păcătos? Cine îi spusese asta primul? Gilbert? Christina? Amândoi?

– Permiteți-mi să vă însoțesc înapoi acasă, îi spuse contele oferindu-i brațul.

Christina se uită, iar el crezu pentru câteva momente că va refuza să accepte. Însă îl luă de braț și porniră. Rachel merse în liniște lângă el, de cealaltă parte. Tess o luase înaintea lor, fredonând.

Un grup de familie, gândi el. Sau cum arăta un grup de familie unui străin. El și Christina, văduva lui Gilbert. Și copiii lui Gilbert. El și contesa de Wanstead nu aveau ce să-și spună unul altuia, descoperi el, deși le luă zece minute de tăcere pentru a ajunge acasă.

Era un om din afară.

Și, cu siguranță, nu avea de gând să se implice.

capitolul 6

Cu patru zile înainte de Crăciun totul fusese pregătit pentru sosirea oaspeților.

Fuseseră angajați mai mulți servitori. Fiecare cameră din casă fusese curățată lună. Fiecare dormitor fusese pregătit și repartizat. Masa din sufragerie fusese extinsă la lungimea maximă. Cantități mari de mâncare și alte provizii fuseseră comandate și cele care veniseră deja fuseseră depozitate sau deja gătite. Lăzi cu vin și alte băuturi fuseseră depozitate în pivniță. Un salon aproape deloc folosit în ultimii zece ani își redobândise destinația inițială după ce o echipă de servitori voinici coborâseră din pod masa de biliard, iar două servitoare o curățaseră. Podul fusese de asemenea golit de cutii cu jucării care fuseseră considerate nepotrivite pentru fete și, prin urmare, nu fuseseră aduse jos pentru Rachel și Tess. Camera copiilor se umpluse de aceste noi comori și încăperile alăturate fuseseră pregătite ca dormitoare pentru copii. Chiar și parcul hibernal fusese curățat de frunze și alte urme ale neglijării.

După prânz, în timp ce se plimba dintr-un salon în altul, Christina se gândi că în sfârșit nu mai rămăsese nimic de făcut, în afară de a aștepta sosirea oaspeților. Și să-și schimbe hainele, desigur. Într-adevăr, mătușa Hannah, Margaret și chiar contele se duseseră în camerele lor ca să se pregătească.

Recunoscu o ezitare în ea însăși. O ezitare pentru a începe ceva pentru care muncise din greu în ultima săptămână. Viața se schimbase deja atât de mult. Se va schimba cu siguranță și mai drastic în următoarele zile. Era nevoită să admită că exista o oarecare atracție în acest lucru. Îi plăcuse sezonul când își făcuse debutul în societate, deși asta se întâmplase în urmă cu ceva ani.

Fusesse doar o fată. Viața fusese atât de liniștită de atunci. Și atât de plictisitoare, adăugă o voce interioară.

Dar știa că ezitarea ei cea mai mare nu avea nimic de a face cu inevitabila sosire a oaspeților, care vor schimba complet Thornwood și viața de zi cu zi. Motivul real pentru care întârzia să se ducă în camera ei era pentru că știa ce îi pregătise servitoarea. O rochie nouă de după-amiază de un albastru regal aprins. Era atât de frumoasă, încât abia suporta să se uite la ea. Gândul de a o purta era aproape dureros.

Ea va fi diferită, își zise în sinea ei. Negrul auster pe care îl purtase în ultimul an și jumătate nu era atât de diferit față de culorile mohorâte, rezistente pe care le purtase în anii dinainte. Le simțea ca pe niște culori care ofereau siguranță, ceva în spatele cărora putuse să se ascundă. Deși nu se gândise la ele astfel decât atunci când hainele noi ajunseseră și le probase și se imaginase pe ea însăși purtându-le în public.

Pentru ca el să vadă.

Ce ridicolă era, își zise în timp ce se îndrepta hotărâtă către scară și camerele ei. Dacă nu se grăbea, va întârzia. El o rugase să îi fie gazdă. Trebuie să fie gata să-i întâmpine pe primii sosiți.

După mai bine de o jumătate de oră, stătea în fața unei oglinzi mari de perete în garderoba ei, în timp ce camerista îi punea la loc veșmintele pe care le purtase în cursul dimineții. Poate, se gândi Christina, ar trebui să se îmbrace doar azi în negru, până la urmă. O va face să arate mai elegantă când îi întâmpina pe oaspeți. Ar face mai clar rolul ei de văduvă a fostului conte. Și poate...

Dar ușa dinspre coridor se deschise larg după un ciocnit foarte scurt, iar Margaret se năpusti înăuntru.

- Se apropie o trăsură, spuse pe nerăsuflăte, cu vocea încărcată de entuziasm. Mult mai devreme decât s-ar fi așteptat oricare dintre noi. Și eu nu sunt gata, Christina. Uită-te la părul meu.

Purta o rochie albastru pal, o culoare care-i stătea bine. Dar, într-adevăr, părul ei era un dezastru. Camerista ei avea nefericita idee că, cu cât făcea mai mulți zuluși și cârlionți în coafură, cu atât mai elegant va fi rezultatul. De data aceasta se depășise pe ea însăși.

- Poate o periery a cârlionților va avea drept rezultat bucle mai lejere care vor arăta foarte bine pentru după-amiază, sugeră Christina, chiar dacă inima i se zbătea la auzul vestii că primii dintre invitați se apropiau cu repeziciune. Ai un păr atât de frumos, Meg. Sophie te va ajuta, nu-i așa, Sophie?

Camerista Christinei se uită neîncrezătoare la capul lui Margaret.

- Luați loc pe scăunel, Lady Meg, o instrui, și o să văd ce pot face.

- Oricum, chiar nu este esențial să fii jos la sosirea tuturor, Meg, o asigură Christina. Vei cunoaște pe toată lumea la ceai. În orice caz, i-am promis Excelenței Sale că voi merge jos. Mai bine mă duc fără să mai zăbovesc.

Dar Margaret, căreia promisiunea serviciilor superioare ale lui Sophie îi calmase nervii suprasolicitați, se holba cu ochii mari la cumnata ei.

- Oh, Christina! exclamă. Ești atât de frumoasă!

Era o rochie aparent simplă în ceea ce privește modelul, doar puțin decoltată la gât, cu mâneci mulate și lungi. Era evazată, cu pliuri ușoare de la talia înaltă și foarte la modă până la glezne. Era de o simplitate naturală. Era, fără îndoială, cea mai elegantă rochie din cartea ei de modele. Asta declarase domnișoara Penny, iar Christina fusese de acord cu ea. Dar simțea că roșește. „Frumoasă?” Dar tot ce era frumos însemna vanitate, după cum îi plăcea lui Gilbert să spună și să încerce a arăta frumoasă însemna să joace după vrerea diavolului. Chiar încercase așa ceva?

Dar nu mai era timp acum să se schimbe în negrul cel confortabil. Sau să se răzgândească în privința purtării unei bonete. Sophie îi aranjase părul într-un coc simplu, care era prea înalt ca să permită o bonetă.

Camera contesei avea vedere la terasa și la peluzele din față. Înainte să plece din cameră, auzi zgomotul roților de trăsură trecând de pe drumul pietruit pe terasa pavată. Nu mai era timp de gândit. Ieși din cameră și se grăbi pe coridor, în jos pe scara principală. Îndată ce păși de pe scara arcuită în foaier, văzu că ușile din față erau deja deschise. Conte de Wanstead stătea lângă ele, pe cale să pășească afară. Se întoarse să o vadă apropiindu-se.

De obicei el se îmbrăca pentru confort, bănuia ea. Dar în acel moment, într-o haină cambrată de un albastru foarte frumos, pantaloni gri, cizme Hessian lustruite și cămașă din in de un alb imaculat, era cu adevărat elegant. Atrăgător.

Dar impresia, abia formată în mintea ei, fu curând alungată de un sentiment acut de rușine. Stătea nemișcat, iar privirea lui se plimba nestingherită pe trupul ei, din cap până în picioare. Fără obișnuitele ei veșminte negre se simțea goală. El făcu o plecăciune, care nu era necesară din moment ce se văzuseră la prânz.

- Milady, fu tot ceea ce spuse, însă era ceva în ochii lui care o făcu să roșească.

Își dorea... Oh, cât tânjea după veșmintele ei negre.

Contele de Wanstead regretase de câteva ori în ultima săptămână decizia lui de a găzdui o petrecere. Ca burlac primise foarte rar oaspeți la un nivel atât de mare chiar și pentru o singură seară. Dar recunosc că toate pregătirile decuseseră bine mulțumită servitorilor... și mulțumită contesei. Acum, că venise momentul, se simțea mai degrabă entuziasmat, dacă era să fie sincer.

Era imposibil să-și dea seama cine se afla în prima trăsură, dar din moment ce nu era o trăsură personală, ci una închiriată, se gândi că trebuia să fie Andrew Campbell și Jeannette. Le stătea în fire să ajungă devreme. Spera ca ei să fie primii. Îi aminteau de acasă - sau mai bine zis de ceea ce fusese casa lui vreme de zece ani - și îi erau prietenii foarte apropiați. Îi fusese dor de ei.

Părea că trecuse mult mai mult de o săptămână de când îi văzuse ultima oară.

Aveau noroc de o zi însorită. Totuși, era frig, iarba și crengile goale ale copacilor erau albe de chiciură când se dusesse să călărească înainte de ivirea zorilor. Cu siguranță, nu voia să stea pe terasă mai mult decât era necesar. Chiar și așa, tocmai când voia să pășească afară, o mișcare în dreapta lui îl alertă că însoțitoarea lui coborâse să ajute la întâmpinarea oaspeților, așa cum promisese. Își întoarse capul să se uite la ea.

Arăta atât de neașteptat de diferită fără hainele ei de doliu, încât uită de bunele maniere și se holbă. Nu, făcu mai mult decât să se holbeze. Își lăsă ochii să o măsoare de sus până jos. Atât modelul, cât și culoarea rochiei erau inspirate, observă el. Puneau în evidență eleganța siluetei înalte și zvelte și accentuau culoarea neagră a părului și a ochilor ei. Arăta pur și simplu elegantă. Mai mult decât elegantă. Arăta izbitor de frumoasă.

- Milady, spuse el, făcând o plecăciune amplă, ca și cum ea era unul dintre oaspeții care soseau.

- A sosit cineva? Întrebă ea în maniera ei imperturbabil de calmă dintotdeauna.

El se simți imediat ridicol.

- Familia Campbell, dacă nu mă înșel. Să mergem afară să-i întâmpinăm.

Îl urmăse prin ușile duble, apoi pe treptele în formă de potcoavă fără nici un cuvânt. Un servitor tocmai deschisese ușa trăsorii și trase treptele, iar un tânăr sări fără să le folosească. Zâmbea vesel și se uita în jur cu evidentă apreciere. Da, Andrew, desigur.

- Gerard! strigă uitându-se peste umărul contesei. Acesta este Thornwood? Ar trebui să fac temenele?

Era bine să-l vadă din nou, să audă accentul lui scoțian ușor.

- Un simplu sărut pe inelul meu cu sigiliu este îndeajuns, spuse contele râzând.

Dar o zări pe Jeannette care, într-un stil tipic independent, urma să coboare treptele fără ajutor. Arăta

încântător de familiară și de drăguță într-o rochie de călătorie din catifea verde. El se grăbi să-i întindă o mână.

Dar se răzgândi când ea se uită la el și îi zâmbi, luminoasă, cu gropițe în obraji, cu părul roșu și ochii verzi și... cu pistrui. Își puse în schimb mâinile pe talia ei, o ridică, apoi o lăsă jos. Vârful bonetei abia îi ajunsese până la bărbie când picioarele ei atinseră pava-jul. Era atât de mică, însă întotdeauna plină de energie. Se uită la el și zâmbi.

- Gerard, spuse Andrew, am rămas fără cuvinte. Este un adevărat *palat*.

Contele zâmbi către ea, apoi se aplecă și o sărută impulsiv mai întâi pe un obraz, apoi pe celălalt.

- Bun venit la Thornwood, spuse el. Ce mă bucur să te văd - să vă văd pe amândoi.

În special pe Jeannette. Fuseseră întotdeauna cei mai buni prieteni, în stare să vorbească despre aproape orice subiect.

Dar deveni conștient de prezența tăcută a contesei și brusc, dintr-un motiv inexplicabil, i se păru important ca ei să-i placă de prietenii lui, și ca ei s-o placă pe ea.

- Îmi permiteți să v-o prezint pe contesa de Wanstead? Prietenii mei dragi din Montreal, Christina - Jeannette și Andrew Campbell, frate și soră, după cum presupun că îți dai seama după coloritul similar.

Jeannette își întoarse brusc capul să se uite la Christina, iar Andrew arătă surprins. Contele știa ce va urma chiar înainte ca vreunul dintre ei să spună un cuvânt, însă nu avea nici o putere să oprească asta. Ar fi trebuit să fie mai atent când făcuse prezentările.

- Contesa? rosti Andrew, cu voce uimită. Te-ai căsătorit, Gerard? Dar asta e...

Contesa își strânse mâinile, își ridică bărbia și își subție buzele.

- Doamna este văduva vărului meu, explică contele în grabă. Încă poartă titlul, Andrew, din moment ce eu nu am o soție a mea.

Fu un moment stânjenitor, însă Andrew chicoti vesel și se aplecă asupra mâinii contesei.

- Lady Wanstaed, spuse, sunt încântat să vă cunosc.

- Și eu pe dumneavoastră, le spuse zâmbind amândurora, gazda perfectă curtenitoare.

- Trebuie să ne ierți, Lady Wanstead, zise Jeannette întinzându-i mâna. Știam de existența dumneavoastră, dar ne așteptam la o doamnă mai în vârstă. Ar fi trebuit să ne amintim, desigur, că soțul dumneavoastră a fost vărul lui Gerard.

Christina zâmbi în timp ce luă mâna lui Jeannette într-a ei.

- Vă rog să intrați în casă unde este mai cald, domnișoară Campbell, spuse. Și dumneavoastră, domnule. Veți fi nerăbdători să vă faceți comozi în camerele dumneavoastră și să vă reîmprospătați după călătorie. Poate v-ar plăcea să vă odihniți înainte de ceai. E suficient timp. Sunteți primii veniți.

- Chiar suntem? se strâmbă Andrew Campbell. Este un defect de familie, mă tem.

- Sper, spuse contele, că drumul până aici a fost mai lipsit de evenimente decât al meu. A trebuit să mă opresc ca să mi se repare o roată.

Urca treptele alături de Andrew, iar cele două doamne erau în fața lor. Era un contrast clar între ele, gândi el, amândouă încântătoare, dar în moduri diferite. Părea ciudat să le vadă împreună, trecutul și prezentul său... și, poate, viitorul? Simți o afecțiune mai mare ca de obicei la revederea cu Jeannette.

Să fie contele de Wanstead, își dăduse seama cam fără tragere de inimă în ultima săptămână, așezase o anumită povară a responsabilității pe umerii lui.

Dar nu se va gândi la asta în momentul de față. O va lua mai bine în considerare de Crăciun.

Sosirea celorlalți oaspeți creă o mare agitație. Era o vânzoleală constantă de pe terasă, în foaier și în sus pe scara principală spre camerele de oaspeți. Apoi, pe lângă

asta, o constantă coborâre a invitațiilor către salon, chiar înainte de ora ceaiului. Un sunet minunat venea din încăpere în timp ce cunoștințele se salutau și schimbau impresii despre călătoria lor și comentarii despre vreme și despre frumusețea de la Thornwood.

Christina știa că Lady Hannah și o Margaret vicioasă și agitată erau gazde acolo. Mătușa Hannah se simțea în elementul ei, căci se cunoștea cu câțiva dintre invitați și era capabilă să-i întâmpine chiar și pe cei pe care nu-i cunoștea și să-i facă să se simtă confortabil. Lady Hannah și domnul Milne, răposatul ei soț, ieșeau destul de mult în lume chiar până înainte de a muri el. Deși ea nu se plânsese niciodată, de vreme ce sărăcia, după ce rămăsese văduvă, o adusesse din nou la Thornwood, Christina fusese întotdeauna conștientă că găsea absența vieții sociale din casa nepotului ei oarecum chinuitoare.

Margaret era clar agitată.

- Dar nu cunosc pe nimeni acolo, în afară de mătușa Hannah, protestase ea, când Christina o găsisse zăbovind lângă ușă, nedorind să intre, chiar dacă doar trei sau patru invitați coborâseră până în acel moment.

- Dar, firește, spusese Christina. Cum ai putea cunoaște pe cineva, Meg? Zâmbește și du-te la mătușa Hannah. Ea te va prezenta, apoi trebuie doar să zâmbești și să răspunzi la orice întrebare care îți este pusă și să te gândești și tu la câteva pe care să le pui la rândul tău. Totul va fi mult mai ușor decât te aștepți. Părul îți stă foarte bine acum, apropo.

Biata Meg, atât de neexperimentată în arta socializării, în ciuda vârstei și a statutului. Christina simți familiarul junghi de vinovăție. Nu fusese în stare să ajute în această privință cât timp Gilbert fusese în viață, desigur, sau în anul următor morții lui. Dar nu se străduise deloc în ultimele cinci luni să facă viața mai interesantă pentru cumnata ei. Era ca și cum fusese cufundată într-un somn acum mult timp și încerca să se trezească,

însă se împotriva să facă asta. Câteodată era mai comod să rămână adormită decât să se trezească.

Margaret, văzu ea douăzeci de minute mai târziu, când avu timp să arunce o privire în salon, se afla în mijlocul unui grup de tineri, atât domnișoare, cât și domni, arătând îmbujorată și însuflețită și foarte drăguță. Măcar dacă Gerard chiar ar intenționa să-i dăruiască un sezon în primăvara următoare, gândi Christina. Dacă n-ar uita de îndată ce Crăciunul se va termina și gândurile lui se întorceau din nou către Canada. L-ar ierta pentru multe, dacă ar face acest lucru pentru Meg.

Dar nu era timp să se gândească la cumnata ei. Avea invitați pe care să-i întâmpine și nume pe care să și le amintească. Se gândea că și-i amintea pe Sir Michael și pe Lady Milchip de la propriul ei sezon. Își amintea cu siguranță de fiul lor mai mare, domnul Ralph Milchip, care fusese un prieten de a lui Gerard. Era cu el și fiul lor mai mic, domnul Jeremy Milchip, și tânăra lor fiică, Winifred, care se înroși de sfială când coborî din trăsura tatălui ei și îi văzu pe conte și pe contesă stând acolo. Lui Meg trebuia să i se dea misiunea de a avea grijă să fie implicată în fiecare activitate în zilele următoare, își propuse Christina. Și în același timp Meg ar putea învăța de la fată câte ceva despre înțelepciunea de a te îmbrăca și a-ți aranja părul cu simplitate rezonabilă.

Lady Gaynor, o văduvă atrăgătoare de vreo patruzeci și ceva de ani, și cele două tinere fiice ale ei, Lizzie și Susan, sosiră aproape în același timp cu chipeșul și misteriosul tânăr domn Samuel Radway și cu sora lui, Clara. Apoi, înainte ca Lady Christina să fie sigură că își va aminti să asocieze numele cu persoana potrivită, doamna și domnul Cannadine își făcură apariția cu cei doi copilași ai lor, cel mai mic dintre ei ațipise în brațele tatălui, în timp ce Alice, de patru ani, plângea zgomotos.

- Nu și-a făcut somnul de după-amiază, explică Laura Cannadine scuzându-se. Vă rog să ne iertați, Lady Wanstead. Chiar atunci când îți dorești ca micuții tăi să se comporte cât mai bine, te fac de rușine depășind limita.

- Cunosco, spuse Christina zâmbind cu simpatie. Am și eu două fete. Permite-mi să te duc sus în camera copiilor. Ah, dacă dumneavoastră este în cealaltă trăsură, văd. O să vă arăt unde să o duceți pe Alice, iar dacă fetelor mele o va ajuta pe a dumneavoastră să se organizeze. Știu cât de importantă este o rutină corespunzătoare pentru copii.

- Sunteți atât de amabilă, spuse Laura în timp ce, zâmbind, soțul ei îl puse pe fiul lor adormit în brațele dădacei.

Christina coborî din camera copiilor zece minute mai târziu, ca să-i întâmpine pe Lord și pe Lady Langan, care veniseră cu cei doi copii, ambii băieți, puțin mai mari decât ceilalți doi. Cu siguranță, vor fi niște tovarăși minunați de joacă pentru Rachel.

Auzi că doi gentlemen veniseră împreună în timp ce se afla sus. Încercă să-și amintească cine mai lipsea din lista pe care o memorase în ultimele zile și, spre dezamăgirea ei, descoperi că nu-și mai amintea cine venise deja. După zece ani de căsătorie, reflectă cu mâhnire, genul acesta de lucruri ar fi trebuit să fie o a doua natură pentru ea.

Ultimii doi invitați sosiră chiar în momentul în care voia să dea ordine să fie dus ceaiul în salon înainte ca ea însăși să meargă acolo și să li-l servească. Erau doi gentlemen, amândoi de patruzeci și ceva de ani, estimă Christina. Ca și primii sosiți, erau asociați de afaceri ai contelui, parteneri pensionați din compania lui de negoț cu blănuri. Erau frați, evident gentlemen, al căror accent scoțian le-ar fi trădat originile, chiar dacă numele nu făcuse asta.

- Domnul Collin Stewart, milady, spuse contele, prezentându-i-l contesei. Și domnul Geordie Stewart, fratele lui.

Și asta era toată lumea, gândi ea ușurată și confuză. Acum tot ce trebuia să facă era să-și amintească să se adreseze fiecăruia cu numele corect.

- Bun venit la Thornwood, spuse ea. Sper să vă oferim o ședere plăcută de Crăciun. Pofțiți înăuntru, unde este mai cald.

Cel puțin, se gândi în timp ce intra în salon și se pregătea să toarne ceaiul, nu avea sarcina de a face străinii să se simtă confortabil unii cu ceilalți. Cu câteva excepții, toți păreau că se cunosc între ei îndeajuns de bine - așa cum era de așteptat din partea oamenilor din lumea bună. Ea era cea ciudată, deși fusese fericită, mai ales la început, să se retragă din societate, după căsătorie. Și fusese pregătită să creadă că lumea societății distinse era lipsită de merite, chiar imorală.

Dar era ceva straniu de seducător la această adunare de oameni zâmbitori și vorbăreți. Toată lumea arăta prietenoasă și inofensivă. Și era încântător să te uiți în jur și să vezi oameni îmbrăcați colorat și la modă. Poate greșise...

Ascultă un crâmpei de conversație în timpul celor câteva momente în care era singură la tava de ceai. Între Margaret și trei domni. Unul dintre ei era domnul Ralph Milchip. Ceilalți doi trebuiau să fie gentlemanii care sosiseră în timp ce Christina era în camera copiilor. Și-l aminti pe unul dintre ei din vedere și se gândi că trebuia să fie viconte Luttrell. Numele lui era pe lista de invitați, iar ea nu-și amintea să-i fi fost prezentată.

- Ceea ce vreau să știu, Lady Margaret, spunea cel de-al treilea gentleman, este de ce nu v-am văzut încă la Londra. Este o crimă pur și simplu, dacă m-ați întreba pe mine.

- Poate, domnule, răspunse Margaret, părând extrem de cochetă, fiindcă am fost prea ocupată și prea

fericită la țară pentru a reuși să irosesc un moment în Londra. Am ratat ceva important prin faptul că nu am mers acolo?

Gilbert ar fi fost oripilat. Tonul conversației era de flirt evident. Christina zâmbi pentru sine.

„Bravo, Meg“, spuse în gând.

- Te face să te gândești la flori care înfloresc nevăzute în deșert, spuse domnul Milchip.

- Doar că la țară nu este în deșert, milord, i-o întoarse Margaret.

- Dacă ai ratat ceva important, Lady Margaret? spuse gentlemanul, care probabil era viconte Luttrell, cu o voce indiferentă. Avea un monoclu în mână, observă Christina, deși nu-l ridică complet până la ochi. Cu siguranță, ai făcut-o. M-ai ratat pe mine.

Râsul încântat al lui Margaret se împleti cu hohotele joase ale interlocutorilor ei.

- Ce absurd, milord, spuse ea.

Era ceva nevinovat, gândi Christina. Cu siguranță, era complet nevinovat. Apoi ridică privirea și-l văzu pe viconte întorcându-se, de data asta cu monoculul la ochi, și uitându-se direct la ea.

- Ah, spuse el, tocmai mi-am dat seama că mi s-a uscat gâtul. Și că trebuie să fiu în prezența contesei, pentru a cărei absență mai devreme pe terasă Wanstead nu mai contenea cu scuzele.

Christina își înclină capul și ridică ceainicul pentru a-i turna în ceașcă.

- Eu sunt, spuse ea.

El făcu o plecăciune adâncă și respectuoasă.

- Harry Vane, viconte Luttrell, la dispoziția dumneavoastră, milady, spuse.

- Sunt încântată să vă cunosc, milord, spuse ea.

Da, cu siguranță, și el fusese unul dintre prietenii lui Gerard.

Domnul Frederick Cannadine, fratele mai tânăr al lui John Cannadine, care era însurat, de asemenea

se prezintă și acceptă o ceașcă de ceai în timp ce domnul Milchip continuă să converseze cu Margaret.

Probabil nu atât de nevinovat, la urma urmei, își zise Christina. Preț de câteva momente, vicontelescu Luttrell o cercetase prin monoclu. În acele câteva momente simțise ca și cum hainele i-ar fi fost îndepărtate cu pricepere de pe trup. Iar în ochii lui apatici, după ce își lăsă jos monoclul și făcu o plecăciune, citi o apreciere profundă, atotcunoscătoare.

Simți un fior de satisfacție feminină. Apoi își detestă propria plăcere.

capitolul 7

Trecu o oră și mai bine, până când merseră înapoi în camerele lor, pentru a se odihni înainte să se pregătească pentru cină, să supravegheze despachetarea bagajelor sau să scrie o scrisoare sau două. Era amețitor de plăcut, descoperi contele, în ciuda îndoielilor de mai devreme, să vadă conacul Thornwood plin de oameni veseli și vorbăreți, să știe că vor fi toți prezenți acolo de Crăciun. Să aibă oaspeți fusese o idee inspirată indiferent cine se gândise la ea primul.

Se amuzase în timp ce se amestecase printre invitați asigurându-se că toată lumea avea ceai și gustări, încercând să și-o imagineze pe una dintre tinerele doamne prezente ca fiind contesa lui, ca fiind gazda lui pentru orice viitor eveniment de genul acesta.

Existau doar două posibilități reale, acum că nu o mai lua în considerare pe Margaret. Cu siguranță, s-ar simți mult mai confortabil cu Jeannette ca soția lui, se gândi, în timp ce o privea conversând și râzând cu oameni pe care nu-i mai întâlnise până azi. Și totuși, poate lui Lizzy Gaynor i s-ar potrivi mai natural rolul de contesă – dacă ar fi să rămână în Anglia. Pe de altă parte, dacă se întorcea în Canada...

Dacă?

Încercă să nu-și lase imaginația să-l distragă. Cu siguranță, nu avea să facă nimănui vreo propunere impulsivă. Va dura până să decidă cui să-i ceară mâna sau dacă să-i ceară cuiva. Un lucru era clar: trebuia să aibă grijă. Probabil să se fi făcut câteva presupuneri valide despre motivele unui conte burlac de a găzdui o petrecere de Crăciun la care erau invitate câteva tinere doamne necăsătorite.

- Am fost foarte onorați de invitație, milord, îi spuse Lady Gaynor. Fără îndoială, am fi petrecut Crăciunul, ca de obicei, cu familia răposatului meu soț, dar Lizzie și-a dorit să vină aici, pentru că unii dintre prietenii ei erau și ei invitați, știți ce important e pentru tineri să se afle în compania celor de vârsta lor.

- Sunt onorat că ați venit, milady, răspunse el.

- Thornwood este absolut superb, milord, interveni Lizzie, atingându-i mâneca ușor cu vârful degetelor și privindu-l în ochi. Abia aștept să văd restul casei. Spuneți-mi vă rog că veți face un tur.

- Măine-dimineață, dacă este convenabil pentru dumneavoastră, îi răspunse contele.

- Nu mă voi putea gândi la nimic altceva de îndată ce mă voi trezi, îl asigură.

Simți aproape ca și cum i se atribuisese pe ascuns un rol.

Și în tot acest timp în care el își imagina un posibil viitor era conștient de femeia care în prezent era contesa și gazda lui. Se descurcase de minune să-i facă pe invitații lui să se simtă bine-veniți și în largul lor. Arătase o cordialitate și o bunăvoință neașteptată în special față de Laura Cannadine, care sosise agitată și stânjenită de țipetele copilașului ei. Și, desigur, arăta neobișnuit de frumoasă.

Aproape detesta faptul că frumusețea, blândețea și farmecul ei fuseseră expuse de dragul invitaților, căci altminteri erau rezervate doar fiicelor ei. Ea devenea un fel de enigmă pentru el. Dar nu dorea să deslușească misterul. Își luă gândul și ochii de la ea în timpul ceaiului - sau cel puțin încercă.

Într-un final toată lumea se risipi, majoritatea în camerele lor. Lady Langan și doamna Cannadine, în camera copiilor cu contesa. Rămase doar vicontelescu Luttrell.

- Vino în sala de biliard să bem un păhărel, sugeră contele. Am nevoie de câteva minute ca să mă relaxez.

- Măreț, spuse vicontele, uitându-se apreciativ când ajunseră acolo. Un bârlog masculin. Orice bărbat are nevoie de unul, în special dacă are femei care locuiesc cu el.

- Masa strângea molii și praf în pod, îi spuse contele în timp ce traversa încăperea spre bufet, unde turnă băutură pentru amândoi. Pe vremea predecesorului meu, a zăcut ceva timp acolo. A juca biliard era o ocupație imorală, se pare. Rânji în timp ce-i întinse un pahar vicontelui.

- Imoral! Vicontele Luttrell fluieră. Vorbești serios, Gerard? Trebuie să recunosc că întotdeauna mi s-a părut că e un individ ciudat, deși nu-l cunoșteam foarte bine. Nici măcar nu l-am văzut după ce s-a însurat. Era un ursuz?

- Sar putea spune astfel, răspunse.

- Biata Lady Wanstead, chicoti vicontele Luttrell. Să sperăm, de dragul ei, că existau anumite ocupații considerate, hm, mai puțin probabil să-i arunce pe amândoi în iad.

Contele preferă să nu discute un asemenea subiect. Își trecu palma peste suprafața de catifea a mesei.

- Servitoarele au curățat-o bine, spuse. Deși încă e decolorată de vreme, nu e pătată sau prăfuită. Nici nu mirosea a vechi.

- Ei bine, spuse vicontele, atingând tacurile și apoi luând unul de pe perete și balansându-l în mână, te-ai decis, Gerard?

Lordul tresări.

- La naiba, Harry, spuse el, am căzut cumva într-o capcană pe care mi-am făcut-o cu mâna mea? Sunt obligat să-mi aleg o soție săptămâna următoare? Este de așteptat?

Vicontele râse.

- Ai fost plecat prea mult sau ai dobândit titlul de prea puțin timp. Întotdeauna se așteaptă de la bărbații ca tine și ca mine să ne alegem o soție. Mergi la un bal, dansezi cu o domnișoară și îi zâmbești, iar tatăl

ei pregătește actele de căsătorie, iar mama ei, lista de invitați la nuntă. Un bărbat trebuie să învețe să nu cedeze așteptărilor.

- Cum? chicoti contele și el.

- Neacordând niciodată o atenție deosebită nici unei domnișoare, îl sfătui prietenul său, chiar dacă, Doamne ferește, chiar dacă iei în considerare să-i ceri mâna uneia dintre ele. Cultivându-ți reputația de rebel. În cazul tău, ai grijă să începi majoritatea afirmațiilor cu fraze de genul „Când o să mă întorc în Canada...”

Stăteau în picioare la ferestrele înalte, sorbindu-și băuturile și privind pajiștile înclinate și pădurea care se întindea mai departe. Lacul nu se vedea.

- Acesta ar fi probabil un avertisment cinstit, încuviință contele. Știi, n-am intenționat niciodată să rămân în Anglia. Încă plănuiesc să mă întorc în Montreal în primăvară. Și totuși...

- Și totuși, bătrâna Anglie îți atinge sufletul, mai ales când este și o parte din tine, spuse viconte. O simt de câte ori merg acasă, adică pe cât de rar pot, deoarece mama și fetele se țin tot timpul de capul meu să mă însor și să mă așez la casa mea, iar tata îmi amintește mereu că este muritor și de viitoarele mele responsabilități. Din fericire, este bine sănătos și energic și nu are nici măcar șaiszeci de ani. Dar câteodată, când mă aflu acolo și realizez că într-o zi totul îmi va aparține, sunt, ei bine, teribil de tentat să mă grăbesc să-mi pun pirostriile și să am un urmaș, ca să fiu sigur că totul va rămâne în familie. Trebuie să adaug că impulsul ăsta trece repede.

Râseră amândoi.

- Însă ai dreptate, admise contele. Să știu că sunt contele de Wanstead și proprietarul de la Thornwood Hall, în timp ce mă aflu în Montreal era una. Însă este cu totul altceva să fiu aici și să trebuiască să îmi asum acest statut. Câteodată cred că nu ar fi trebuit să vin deloc. Eram perfect mulțumit așa cum eram. Îmi construisem deja o viață.

- Ce zici atunci de domnișoara Campbell ca mireasă? întrebă viconte. Prea jos pe scara socială, Ger?

- Deloc! Simți un val de furie de dragul lui Jeannette, însă nu arată. Nașterea era de o importanță mai mare decât orice trăsătură de caracter sau avere pentru cei din înalta societatea, iar Lutrell era, cu siguranță, unul dintre partizanii acestei idei. Este fiica unui gentleman, Harry - și a unei femei distinse. Ceea ce e mai mult decât se poate spune despre mine, până la urmă. Poate eu aș fi prea jos pe scara socială pentru ea.

- Este al naibii de drăguță, te asigur, spuse prietenul său.

- Îmi este teribil de dragă.

- Dar nu e prea multă pasiune în ce spui, sublinie viconte Luttrell. Să mai umplu paharele?

- Servește-te, îi spuse contele, dar își păstră propriul pahar aproape gol. Nu caut pasiune, Harry, sau o dragoste romantică sau ceva de genul acesta, am depășit această absurditate acum mult timp. Și nici nu sunt sigur că eu caut o relație cu cineva, chiar și una lipsită de pasiune.

- Ai luat viața mult prea în serios, Ger, îi spuse prietenul său, terminându-și băutura din două înghițituri. Ceea ai tu nevoie este o amantă. Sau cel puțin o ocazie, un flirt. Însă nu vrei să flirtezi prea mult cu cele ca Lizzie Gaynor sau te vei trezi cu pirostriile puse chiar la începutul noului an. Vădulele sunt în general cea mai bună opțiune. Se bucură de libertatea și independența lor și deseori nu vor să renunțe la nici una dintre acestea pentru un nou soț; totuși spre deosebire de suratele lor nemăritate știu ce ratează la capitolul sporturi de dormitor.

- Voi pune un anunț în *Morning Post* atunci, spuse contele rânjind. Aș face bine să merg sus să mă schimb. Nu ar fi frumos să întârzii la cină în propria casă când am invitați, nu-i așa? Excelența Sa ar sta încruntată o săptămână pentru asta.

- Contesa? Viconte Luttrell își ridică sprâncenele surprins. Știe să se încrunte? Este o femeie al naibii de frumoasă. Mai degrabă acum, decât atunci când era mai tânără, deși erai foarte fascinat de ea atunci, dacă îmi amintesc bine. Îndrăznesc să spun că eram cu toții. Mare păcat că Wanstead, vărul tău adică, era un ursuz, Gerard. I-a cam tăiat pofta de viață, fără îndoială.

- Presupun, spuse contele, inexplicabil enervat de turnura pe care o lua discuția, era treaba lor. Își așează paharul și se îndreaptă spre ușă.

- Ai zice că i-ai face un serviciu neprețuit dacă i-ai ridica din nou moralul, nu-i așa? spuse viconte Luttrell. Atrage remarcabil de ușor privirea - fără îndoială cu trupul ei -, deși ușor nu e chiar cuvântul potrivit. Doamna pare extrem de bună la pat. Picioarele alea lungi... Oh, imaginația umblă. Oh, scuze, bătrâne, te deranjează că vorbesc pe șleau despre văduva vărului tău?

Da, îl deranja. Preț de o clipă, văzu roșu de furie. Abia reuși să-și stăpânească impulsul de a se răsuși și a-i trage un pumn în față prietenului său.

- Locuiește sub acoperișul meu, spuse mai degrabă aspru. Se află sub protecția mea, din moment ce Gilbert nu a menționat o clauză separată pentru ea. Ai grijă.

Viconte chicoti.

- Am întotdeauna grijă de femeile din viața mea, Ger, spuse el. Nu creez așteptări și nu frâng inimi. Ofer plăcere de acolo de unde iau. Și mă asigur că despărțirile sunt amiabile. Nu vei avea de-a face cu o văduvă tulburată când Crăciunul se va termina, amice. Jur pe onoarea mea de gentleman.

Impulsul de a răspunde cu doi pumni era încă aproape irezistibil - aproape, dar nu chiar. Ea era adultă și liberă. Nu reprezenta nimic pentru el, în afară de o sursă constantă de nervi. Dacă își dorea să flirteze cu Harry de Crăciun, asta depindea de ea. Deși numai gândul la ei doi împreună, Harry și Christina...

- Nu voi avea parte de scandal în casă, mai ales în prezența respectabililor mei invitați, spuse el tăios.

Dar vicontele Luttrell își ridică sprâncenele și monoculul în același moment.

- Scandal, Wanstead? Eu? Când Crăciunul se va termina, nici tu nu vei ști sigur dacă m-am culcat sau nu cu văduva. Își coborî monoculul și zâmbi larg. Deși poți pune pariu cu mine, că o voi face.

Contele deschise ușa cu bruschete.

- O să întârziem, spuse el.

- Cum rămâne cu tânăra ta verișoară, întreabă prietenul lui, urmându-l pe ușă. Iei în considerare să o curtezi, Gerard? O făptură mititică și frumușică. Este cel mai ușor și mai încântător capriciu din lume s-o faci să roșească și să-i privești ochii strălucind.

- Jos mâinile! ordonă contele. Lady Margaret este doar un copil, Harry. Poate nu atât în privința anilor, însă, cu siguranță, în privința experienței. Nu a fost niciodată departe de casă și este aproape periculos de naivă. Nu are nici pe departe cunoștințele tale. Și se află sub protecția mea.

Vicontele râse.

- Nu seduc copile, spuse el. Și, cu siguranță, nu mă înșor cu ele, amice. Relaxează-te.

Dacă Luttrell ar îndrăzni măcar...

Contele de Wanstead urcă scările spre camera lui fără să mai spună un cuvânt despre acest subiect. Dacă Luttrell ar încerca ce? Să o seducă pe Margaret? Categorie nu ar face-o. Să o seducă pe Christina, atunci? Era o văduvă de aproape treizeci de ani. Dacă s-ar întâmpla, nu ar fi seducție. Ar fi libera ei alegere.

Dar simțea că turba la gândul ca ea ar alege să se implice într-o aventură discretă cu Luttrell. Cu sau fără discreție, s-ar întâmpla sub acoperișul lui, sub acoperișul pe care îl împărțeau cu copiii ei. Însă era îndeajuns de sincer să admită că nu asta era adevărata lui obiecție.

Sună nerăbdător după valetul său, care ar fi trebuit să fie în camera sa de îmbrăcat cu ceva timp în urmă. Dispoziția veselă de la sosirea oaspeților se evaporase undeva între locul unde se afla acum și salon.

„Diavolul!“ își zise, apucându-și lavaliera de la gât prea nerăbdător să aștepte sosirea valetului său. Toată această discuție despre căsătorie și despre cum să eviți căsătoria îl deprimase teribil.

Va cădea ea pradă farmecului experimentat al lui Harry?

Le-a făcut el pe Lizzie Gaynor și pe mama ei să creadă că o cerere în căsătorie era iminentă?

Se gândise oare Jeannette vreodată la el, altfel decât ca la un prieten?

Putea oare să se întoarcă pur și simplu la Montreal în primăvară, să-și continue viața de unde o lăsase înainte de sosirea acelei scrisori fatidice cu primul vapor din primăvara trecută și să uite de povara de a fi contele de Wanstead?

Ar merge ea atât de departe încât să-i permită lui Harry să se culce cu ea? Puțin probabil – era rece și puritană. Nu o combinație promițătoare pentru un eventual seducător. Dar nu fusese așa în după-amiaza asta cu invitații lui. Și nu era așa cu copiii ei. Și valsa de parcă muzica și ritmul făceau parte din sufletul ei însuși.

– Nu te-ai grăbit deloc, se răsti iritat la valetul care intră în cameră.

– Tocmai ai sunat, milord, îi răspunse destul de rezonabil valetul.

Da, așa era. Cu siguranță nu era frumos din partea lui să-și descarce nervii pe servitori.

– Și mi-ai adus apa pentru bărbierit? spuse contele. Foarte bine.

Christina petrecuse mai mult timp decât era cazul în camera copiilor. Nu că ar fi trebuit să-și facă griji că fetele ei vor fi neglijate în săptămâna care urma. Deși se aflau încă patru copii acolo, prezența lor se va dovedi mai degrabă extraordinar de fascinantă pentru Rachel și Tess, care nu avuseseră niciodată prea mulți tovarăși de joacă în afară de una pe cealaltă.

Dar fiicele ei doriseră să-i spună tot ce se putea spune despre noii lor prieteni, iar acei copii doriseră să-i spună totul despre ei înșiși. Și, desigur, mai fuseseră și mamele cu care să stea de vorbă.

Abia îi mai rămăsese timp să se schimbe pentru cină și să-și aranjeze părul. În timp ce se grăbea jos, se gândi că poate și criza de timp era bună. Purta o rochie de seară din satin de culoarea smaraldului, iar Sophie îi făcu un coc mai înalt decât în timpul zilei. Se simțea alarmat de expusă privirii. Hainele negre, se gândi din nou, erau o mască extraordinară în spatele căreia să se ascundă.

Nu o liniști nici vorbele de întâmpinare la intrarea în salon.

- Dragă Lady Wanstead, spuse Lady Milchip, venind lângă ea și luându-i mâna într-a ei, chiar aș dori să-mi spui cine este modista ta. Deși, îndrăznesc să spun, este un secret. Cele mai elegante doamne dintre cunoștințele mele au modiste secrete. Oftă, apoi râse. Evident, știi ce să porți ca să-ți pui în evidență tenul.

- Modista mea, doamnă, o asigură Christina, este croitoreasa satului. O să-i transmit acest compliment din partea dumneavoastră.

Fără să se uite direct la el, observă că vicontelet Luttrell o cerceta din nou prin monoclu. Își aminti brusc sentimentul de mult uitat de entuziasm și jenă atunci când se afla în centrul atenției unui gentleman. El era, presupuse, genul de gentleman pe care Gilbert îl detesta întotdeauna cel mai mult. Un crai, desigur.

Ei bine, își zise, cu siguranță nu era nimic rău să se simtă din nou feminină.

Contele, îl văzu când se uită prin încăpere, era îmbrăcat extrem de elegant în negru și alb. Zâmbea la ceva ce îi zicea Lizzie Gaynor. Mâna fetei era așezată pe mâncă lui și se uita în sus la el cu un aer posesiv.

Christina își aminti din nou de sentimentul care o izbise mai devreme în acea după-amiază, când îl privise ridicând-o pe domnișoara Campbell din trăsură

și apoi sărutând-o pe obraji. Era ceva la care ar fi trebuit să se gândească acum mai bine de o săptămână, dar fusese prinsă în amintiri dureroase și într-o realitate incomodă.

El era conte, un gentleman înstărit, un om cu două averi mari, dacă într-adevăr comerțul cu blănuri era atât de profitabil pe cât auzise. Avea treizeci și unu de ani, burlac. Moștenise titlul și proprietatea în urmă cu un an și ceva. Se întorsese în Anglia în urmă cu doar câteva luni. Ce putea să fie mai firesc decât faptul că era în căutarea unei soții? Și ce manieră mai comodă de a o face decât invitând câteva tinere doamne eligibile în propria casă ca să le cunoască în mediul în care ar locui cu el.

Părea limpede că domnișoara Gaynor era eligibilă. La fel erau și domnișoara Susan Gaynor, domnișoara Clara Radway și domnișoara Winifred Milchip. Iar dacă domnișoara Jeannette Campbell nu era atât de eligibilă prin rang, tatăl ei fiind implicat în afaceri, dar un gentleman, cu siguranță nu era neeligibilă. Și pe lângă frumusețe și bune maniere, avea avantajul că Gerard îi purta un mare respect și, bineînțeles, venea din lumea în care trăise el în ultimii zece ani. Nici Margaret nu era o opțiune imposibilă, deși Christina simțea o senzație neplăcută în stomac doar la gândul acesta. Cu siguranță, nu Meg!

Atunci curând, s-ar putea să se căsătorească. Și dacă o va face, exceptând ipoteza în care domnișoara Campbell ar fi aleasa, era de așteptat să rămână în Anglia și Thornwood să devină căminul lui. Aceasta o va coborî pe Christina la statutul de contesă văduvă. Va fi o povară și mai mare decât era acum. Va depinde de el în casa pe care o va împărți cu soția lui.

Perspectiva era suficientă ca s-o facă să se simtă amețită.

Lady Milchip și câțiva dintre oaspeți conversau lângă ea fără să-i audă. Doar zâmbea și dădea răspunsuri mecanice oricărei întrebări care îi era adresată. Însă brusc auzi foarte clar o întrebare:

- Lady Wanstead, zise Lady Milchip, îmi amintesc anul când v-ați făcut ieșirea în societate. Sunteți fiica lordului Pickering, nu-i așa?

- Da, încuviință Christina. Da, sunt.

- Ah, eram sigură, spuse Lady Milchip. Le zâmbi celor din grup. Era un gentleman atât de șarmant. Și atât de elegant și atrăgător pe când era tânăr - ați moștenit trăsăturile lui frumoase și puternice, Lady Wanstead. Nu exista vreo domnișoară pe vremea mea - inclusiv eu - care să nu aibă o slăbiciune pentru el, deși era un mare ticălos.

Remarca ei stârni ilaritate. Christina râse și ea.

- Aș putea să spun o anecdotă sau două despre lordul Pickering, continuă Lady Milchip fluturând un deget. Și aș spune, dacă nu aș considera că acest simplu fapt ar face-o pe Lady Wanstead să roșească. Nu l-am mai văzut de un car de ani. Oare ce s-o fi întâmplat cu el? Sper că nu este o întrebare îngrozitor de lipsită de tact?

- Chiar deloc, o asigură Christina. Este încă bine și sănătos. Dar acum trăiește liniștit acasă majoritatea timpului.

- Ah, păcat, oftă Lady Milchip. Deși mă bucur să aud că este bine și sănătos. Poate o să-i transmiți salutările mele data viitoare când îi scrii. Dar poate va veni aici de Crăciun? Se uită cu speranță la contesă.

- Nu, doamnă, din nefericire, nu, zâmbi Christina. Mă tem că are alte planuri.

Lady Milchip continuă să povestească despre tinerețea ei spre amuzamentul audienței. Le aduse la cunoștință că ea crescuse într-o epocă în care tinerii știuseră cum să se distreze.

Cel puțin era viu în urmă un an când îi scrisese ea și, de asemenea, în urmă cu șase luni, se gândi Christina. Numele tatălui ei era altul pe care Gilbert îi interzisese să-l menționeze după căsătorie. Și mai mult decât atât, îi interzisese să-i scrie sau să primească scrisori sau să comunice altcumva cu el. Din nou, ea nu protestase și nici nu simțise nevoia să facă asta o lungă perioadă de timp.

Dar legăturile de sânge erau mai puternice decât s-ar fi așteptat ea vreodată – descoperise asta chiar înainte de moartea lui Gilbert. Tatăl ei era viu și trăia liniștit acasă, exact cum îi spusese lui Lady Milchip. Sau așa susțineau răspunsurile la scrisorile ei, fără nici o altă explicație detaliată. Ambele răspunsuri fuseseră scrise de aceeași mână stranie și semnate „Horrocks“. Nu fusese nici o explicație despre cine era „Horrocks“. Ea nu încercase să afle.

Apoi Christina surprinse privirea contelui de partea cealaltă a încăperii. Se uita intens la ea, aproape ca și cum îi putea citi gândurile. Pentru un moment, luată prin surprindere, simți conexiunea care obișnuise să fie întotdeauna între ei. Simți că i se tăie respirația. Apoi el își ridică sprâncenele, iar ea recunoscuse privirea ca fiind un semnal. Majordomul venise în cameră să anunțe cina și, conform aranjamentelor, el urma să o conducă pe Lady Milchip în noaptea asta, iar ea să-l ia de braț pe Sir Michael.

Ce ridicol din partea ei să se lase pradă unui vis. Ea era contesa de Wanstead, văduva vărului său. Și doar săptămâna asta, gazda lui.

capitolul 8

Aranjamentul locurilor la masă urma să se schimbe în fiecare seară. Aceasta fusese decis și planificat la una dintre întâlnirile cu contele. Christina, la locul ei obișnuit de la masă, îl avea în noaptea asta pe Sir Michael Milchip în dreapta și pe domnul Geordie Stewart, în stânga ei. Masa era prea lungă și invitații prea numeroși pentru a avea o conversație generală. Ea conduse discuția în zona unde se afla.

Își dădu seama că domnul Stewart era un gentleman foarte interesant. El și fratele său trăiseră în Montreal vreme de mai mulți ani înainte să se retragă din implicarea activă în comerțul cu blănuri. Era un văduv a cărui soție murise la puțin timp după întoarcerea lor din Canada. Era un gentleman cu un fizic plăcut, al cărui păr blond se subția și îi lăsa fruntea din ce în ce mai pleșuvă. Fără să comită absolut deloc eroarea de a domina conversația, o distră pe Christina și pe ceilalți oaspeți din jurul lor la masă cu povestiri despre Canada și despre dificila călătorie de un an în interiorul continentului și înapoi, pe care toți partenerii erau așteptați să o facă măcar o dată în viață.

- Deși Percy, contele de Wanstead, spuse Stewart, a făcut-o de trei ori cu totul, cred. Însă el a fost dintotdeauna genul de om care să-și facă datoria de două ori pe atât și încă o dată pentru noroc.

Chiar așa era? Așa fusese Gerard întotdeauna? Christina era atât de obișnuită să creadă exact contrariul despre el - avusese nevoie să creadă contrariul. Îl judecase ea greșit în toți acei ani?

Se uită de-a lungul mesei ca să îl vadă conversând politicos cu cei din preajmă.

Când ultimele tacâmuri fură luate, Christina se ridică, dându-le de înțeles doamnelor că era momentul să se retragă în salon și să-i lase pe domni să-și bea vinul de Porto.

Seara decurgea destul de bine, gândi ea când domnii li se alăturară, jumătate de oră mai târziu. Prima dată detestase perspectiva unei petreceri cu mulți oaspeți, în parte pentru că nu avea experiență să organizeze astfel de evenimente, dar mai ales pentru că se temea că invitații contelui vor fi la fel de sălbatici și de libertini ca și el. Nu îi luase mult, desigur, ca să-și dea seama că nici el nu mai era sălbatic sau libertin. Se schimbase. Se maturizase. Și evoluase. Toate acestea erau niște conștientizări oarecum amare.

Sau poate el niciodată nu fusese iresponsabil de sălbatic. Poate ea pur și simplu avusese nevoie să creadă că era. Poate ea căutase explicații pentru propria decizie. Se simți aproape rușinată că în urmă cu doar o săptămână și ceva, pe când aștepta sosirea lui, sperase să vadă dovezi că avusese dreptate să facă ceea ce făcuse.

Invitații erau un grup plăcut de oameni, credea acum. Iar cei tineri erau nerăbdători să se distreze. Margaret, care la sugestia Christinei, o luase sub îndrumarea ei pe timida domnișoară Milchip, întorcea paginile partiturii în timp ce tânăra cânta la pian, iar domnișoarele mai mari, Gaynor și Radaway, li se alăturaseră la instrument. Lady Gaynor și Lady Milchip se așezaseră de-o parte și de alta a șemineului la rugămintea mătușii Hannah.

- Vom aranja mesele pentru jocul de cărți, anunță contele de îndată ce toată lumea se adună în salon.

- Superb, dragule, spuse Lady Hannah.

- Ah, baronul Langan își frecă mâinile și zâmbi voios gazdei sale. Mai ai ras de o avere abia acum două săptămâni, Wanstead. O voi avea înapoi cu dobândă în noaptea asta, pun pariu.

- Nu, rosti Christina cu asprime înainte să aibă timp să se gândească. Fără jocuri de cărți la Thornwood. Nu se vor face pariuri sub acoperișul meu.

Își ascultă consternată propriile cuvinte și tăcerea absolută care urmă, însă era prea târziu ca să le ia înapoi. Toți ochii se ațintiseră către ea, inclusiv cei albaștri ca de gheață ai contelui. Ea zâmbi înainte ca momentul să se transforme din unul stânjenitor într-un dezastru.

- Nu în noaptea asta, vă rog, milord. Noi, doamnele, am așteptat cu toată răbdarea de care am fost în stare să vină gentlemanii și să danseze cu noi. Să fie covorul dat la o parte? Mătușă Hannah, te putem convinge să ne cânti?

Din fericire, părea că alesese forma de distracție cea mai potrivită pentru prima seară. Se auzi un murmur general de entuziasm, iar domnișoara Lizzie Gaynor bătu din palme.

- Oh, da, vă rog, milord, spuse ea adresându-se contelui. Spuneți că putem dansa. Și spuneți că sunt îndeajuns de mulți gentlemen dornici să ne fie parteneri.

- Cer permisiunea lui Lady Margaret, spuse domnul Frederick Cannadine, cu condiția să fie un dans popular, la care pașii nu sunt prea dificili.

Toată lumea râse, iar Margaret roși de plăcere.

Excelența Sa se înclină în fața domnișoarei Gaynor.

- Atunci va fi dans, spuse el, și vom amâna jocul de cărți pentru o altă seară. Îmi acordați onoarea, domnișoară Gaynor?

Cât ai clipi, covorul fu dat la o parte pentru a crea un spațiu de dans suficient de mare. Lady Hannah își ocupase locul la pian, iar domnii își aleseseră partenerile. Scaunele fuseseră aranjate astfel încât cei care nu voiau să danseze să se uite.

- Oh, vă mulțumesc, nu, spuse Christina când viconte Luttrell îi întinse mâna. Eu nu dansez, domnule.

Inevitabil își ridică monoculul la ochi:

- Ah, scuzați-mă, doamnă, zise el cercetând-o. Acum că vă văd mai bine, motivul refuzului dumneavoastră

este foarte de evident. Vârsta dumneavoastră înaintată v-a înțepenit încheieturile, nu-i așa? Vă rog, spuneți da. Aș detesta să ajung la concluzia că există ceva respingător la persoana mea.

Christina râse.

- Ce absurd sunteți, milord. Sunt sigură că oricare dintre tinerele domnișoare ar fi încântată să vă fie parteneră. Și chiar sunt o femeie înaintată în vârstă.

- Vai de mine, spuse bărbatul, măsurând-o prin monoclu înainte să-l coboare. Dacă nu ar fi nedemn de un gentleman să spun așa ceva, aș fi forțat să afirm că mințiți. Veniți atunci să stați lângă mine pe scaun, dacă nu vreți să dansați. Îmi voi înclina cu simpatie urechea să ascult despre dureri și alte neplăceri ale vârstei mai înaintate.

Se așezară în timp ce muzica începu, iar dansatorii executară pașii complicați ai unui dans popular. Purta-
ră o conversație lejeră, doar fleacuri, doar flirt îndrăzneț, din partea lui și zeflema însoțită de râsete, din partea ei.

Ar fi trebuit să se simtă furioasă, se gândi Christina, că devenise obiectul curtoaziei unui crai. Dar nu simțea decât amuzament sincer și chiar plăcere. Zilele tinereții ei păreau atât de în urmă. Chiar se simțea mai în vârstă în comparație cu domnișoarele care dansau. Zece ani - aproape unsprezece - trecuseră de la acel sezon în care își făcuse debutul în societate. Cât de mult se bucurase de el, își aminti acum. Cât de palpitant era să fie tânără și suficient de drăguță să participe la întreg tumultul unui sezon aglomerat, să fie admirată, să se flirteze cu ea și... să fie iubită.

Ochii ei urmăriră cum contele de Wanstead își împreuna mâinile cu cele ale lui Lizzie Gaynor deasupra capetelor lor, iar ceilalți dansatori treceau pe dedesubt.

O iubise mult, așa cum și ea îl iubise. O emoție prostească și imatură care era la fel de iluzorie precum un vis - și care lăsa îndeajuns de multă durere în urmă ca să nenorocească un om pe viață. Gerard. Și-ar fi putut ea imagina vreodată în acele luni de aur că într-o

zi se vor afla împreună într-o încăpere, separați parcă de mii de kilometri?

- Milady, trebuie să recunosc că ar fi o provocare demnă de luat în seamă, spuse vicontele Luttrell, să șterg de pe chipul dumneavoastră această expresie de melancolie și s-o înlocuiesc cu o expresie... cu altceva.

Își întoarse brusc capul spre el. Flirtul inofensiv era în pericol să se transforme în ceva mai puțin confortabil. Dar înainte ca ea să se gândească la o replică potrivită pentru a-l pune la locul lui, el vorbi din nou:

- Desigur, spuse bărbatul, oricare dintre prietenii mei v-ar spune că sunt mult prea delăsător ca să îmi asum ceva atât de provocator precum... o provocare.

Ochii lui scăpărară brusc.

Christina compătimi orice fată tânără și neexperimentată asupra căreia ar fi ales să-și reverse acel șarm exersat. Nu ar fi avut absolut nici o șansă. Însă apoi îi trecu prin minte că el nu s-ar comporta astfel cu orice fată neexperimentată. El credea că ea avea o experiență egală cu a lui în ceea ce privea flirtul și cochetăria. Avea douăzeci și opt de ani până la urmă și era văduvă după o căsătorie care durase. Nu avea cum să știe că ea trăise într-un cocon zece ani și că tocmai începea șovăitor să se elibereze din el.

Însă în ciuda acestui fapt, nu va fi o pradă ușoară. Pentru un flirt lejer, poate. Pentru altceva... ei bine, cu siguranță, el nu putea cu adevărat să dorească altceva.

- Atunci, milord, spuse ea, poate diseară ar trebui să mulțumesc în rugăciunile mele pentru indolența dumneavoastră.

El râse apreciativ.

- Trebuie măcar să mă străduiesc să dansez, spuse el în timp ce muzica se sfârșea și se auzea o brumă de aplauze atât de la dansatori, cât și de la spectatori. Probabil tânăra dumneavoastră cumnată nu va invoca oase îmbătrânite ca scuze pentru a mă refuza.

Margaret, cu siguranță, nu suferea de o astfel de afecțiune. Deja îmbujorată și zâmbitoare, fata se luminea

toată când vicontele Luttrell făcu o plecăciune elegantă în fața ei.

Salonul de la Thornwood arăta ca o cu totul altă încăpere față de cea cu care era atât de obișnuită, se gândi Christina în următoarea oră în timp ce privea dansul și conversa cu cei care nu participau. Întotdeauna această cameră i se păruse mohorâtă și sufocantă, prea mare pentru reuniunile de familie, deși stătuseră îndatoritori în ea în fiecare după-amiază și seară a vieții ei de femeie măritată, și nu într-un salon mai mic și mai confortabil. Acum arăta luminoasă și veselă și aproape neîncăpătoare pentru dansul improvizat cu care se distrau. Tava cu ceai sosi mult prea devreme pentru cei tineri care protestau că era imposibil să fie aproape ora de culcare. Conteșă îi asigură că erau bine-veniți să rămână trei toată noaptea dacă doreau și dacă o putea convinge pe mătușa lui să continue să cânte la pian în tot acest timp. Însă Lady Gaynor le aminti fiicelor ei și implicit tuturor că mai erau trei zile până la Crăciun, în afară de zilele de Crăciun în sine. Nu trebuiau să-și folosească nesăbuiți toată energia în prima seară.

– Oh, da, încuviință Lizzie Gaynor cu reticență evidentă. Și arăt absolut groaznic dacă nu dorm bine noaptea.

– Nu cred că ați putea arăta groaznic, spuse galant partenerul ei, domnul Radaway, nici dacă ați încerca de acum până la sfârșitul lumii, domnișoară Susan.

Însă mătușa Hannah fusese chemată de la pian să își bea ceaiul și conveniră că fusese o zi lungă și încărcată și că era timpul ca toată lumea să se retragă la culcare.

– Probabil mâine-seară, spuse Christina în timp ce le ura tuturor noapte bună, vom avea dans din nou.

Dar ziua ei nu se terminase încă, își dădu seama în timp ce se pregătea să părăsească încăperea, ultima dintre doamne care făcea asta. Conteșă se apropie de ea și puse o mână pe brațul ei.

– Voi avea o discuție cu tine în bibliotecă înainte să te retragi, milady, îi spuse încet în ureche. Focul a fost

făcut și au fost aprinse câteva lumânări. Așteaptă-mă acolo, te rog. Nu te voi reține mult.

Nimic în vocea lui nu indica scopul acestei întâlniri. Foarte posibil niște planuri trebuiau discutate pentru ziua următoare. Dar i se puse un nod în stomac și simți că i se taie respirația. Brusc și fără vreun motiv, se simți îngrozită. Nu fusese o cerință până la urmă. Fusese un ordin.

- Prea bine, milord, răspunse cu răceală.

Câțiva gentlemen se instalară în salon pentru un ultim pahar și puțină conversație înainte de culcare.

Trecură cincisprezece minute până când contele să-i părăsească politicos și să se ducă în bibliotecă. Aproape se aștepta ca ea să fi plecat deja. Însă nu era așa. Stătea în picioare lângă foc cu fața la ușă. Când intră în încăpere și închise ușa în urma lui, Christina făcu câțiva pași spre el.

Arăta uimitor de frumoasă în rochia aceea de culoarea smaraldului, fu primul lui gând prostesc. Următorul fu și mai prostesc. Dacă situația ar fi fost diferită, acum ar fi putut să fie la ea în budoar, având zece ani de mariaj în spatele lor. Acel trup subțire, bine proporționat și întreaga ei făptură i-ar fi putut fi la fel de familiare ca propria persoană. Își reprimă aceste gânduri și străbătu camera până ajunse la o lungime de un braț de ea.

- „Fără jocuri de cărți la Thornwood“, rosti contele încet, citând-o. „Nu se vor face pariuri sub acoperișul meu.“

Bărbatul își ridică brațul drept ca să arate spre scaunul din spatele ei, intenționând să-i sugereze să se așeze. Însă mâinile i se ridicară, cu palmele în afară pentru a-și acoperi fața, pe care o întoarse brusc într-o parte. El încremeni, cu brațul încă ridicat. Ea își coborî ușor brațele și se uită prudentă la el.

- Te rog să mă ierți, milord.

El continuă să se holbeze la ea câteva minute.

- Dumnezeule, Christina, spuse acesta într-un sfârșit, tu chiar credeai că intenționez să fiu violent?

Christina doar se uită la el, clătinându-și capul aproape imperceptibil.

Fusese supărat aproape toată seara, supărat pe ceea ce spusese ea, supărat pentru că nu dorise să danseze, deși nu o întrebase el personal, supărat pentru că rochia ei strălucitoare din mătase și silueta ei elegantă făcuseră să-i fie aproape imposibil să-și concentreze atenția asupra altcuiva, supărat pentru că stătuse de vorbă cu invitații mai în vârstă ca și cum ea era o văduvă sobră, și nu o doamnă tânără și încântătoare. Și supărat pentru că nu participase la primul dans și stătuse cu Luttrell, dând apă la moară complimentelor lui și, evident, dând ce avea mai bun din ea, ca și cum era orice, în afară de o văduvă sobră. Fusese zâmbitoare. Tânără și lipsită de griji, cum nu fusese niciodată pentru el, exceptând momentul când valsaseră. Venise în bibliotecă cu un discurs incisiv în minte. Dar părea că totul se dezintegrase în mintea lui. Îl credea într-atât de rău, încât s-o lovească? Cum îndrăzne!

- la loc, îi spuse politicos, să chem să mai aducă ceai?

- Nu, spuse ea așezându-se cu spatele drept, aceeași postură severă. Nu, mulțumesc, milord.

Se așază lângă ea, în loc să rămână în picioare, așa cum intenționase.

- Gilbert nu permitea jocul de cărți? o întreabă.

- Jocurile de noroc, răspunse ea. Nu permitea jocuri de noroc. Nici eu. Bărbia ei se ridică puțin.

- Și nici dansul, rosti el încet, sau orice formă de socializare în care invitații ar fi în pericol de a se simți bine. Și era zgârcit. Viața aici trebuie să fi fost insuportabil de plictisitoare.

- Îndrăznesc să spun că ți s-ar fi părut astfel, spuse ea, uitându-se la el cu acea privire aspră cu care îl trata mereu.

- Și ție nu ți se părea? Contele se încruntă. Eras fericită cu o astfel de viață? Te-ai schimbat atât de mult, Christina, din fata pe care mi-o amintesc, ai cărei ochi

și întreaga înfățișare erau însuflețite de nerăbdarea de a gusta din plin viața?

- Nu, milord, spuse ea, nu m-am schimbat, cu excepția faptului că am înaintat în vârstă, sunt mai înțeleaptă, mai matură. Încă prețuiesc tot ceea ce am prețuit - siguranță, securitate, seriozitate.

O privi din nou, incapabil să o găsească pe fata de demult în spatele chipului rece, disciplinat, frumos al femeii.

- Și eu nu eram în stare, zise el, să-ți dăruiesc aceste lucruri? Pentru că pe lângă acestea ar fi existat și un sentiment de aventură? Dumnezeu știe că nu eram bogat, dar puteam să te întrețin.

- Cred că deja am convenit, milord, spuse Christina, iar disprețul i se citea din nou pe față, că pentru amândoi a fost o salvare că m-am căsătorit cu Gilbert.

- Da, desigur, răspunse Gerard, și se simți îngrozitor pentru că încercase din nou într-un răstimp de douăzeci și patru de ore să își dea seama ce se întâmplase în urmă cu mai bine de zece ani.

Ea fusese la Vauxhall Gardens într-o seară, într-un grup care îl includea și pe el. Se cunoșteau deja de câteva luni la momentul acela. Deși aproape întotdeauna fusese însoțită cum se cuvenea, găsiseră modalități la limita regulilor, de a se întâlni și de a discuta departe de urechile celorlalți, astfel încât să se înfiripe ceea ce părea o prietenie apropiată. Se îndrăgostiseră nebunește. Însă în aceea seară, înconjurați de splendoarea magică de la Vauxhall, relația lor atinsese un apogeu al emoțiilor.

Dansaseră împreună, se plimbaseră împreună, priviseră focurile de artificii împreună. Și reușiseră să se depărteze de restul grupului lor îndeajuns de mult, încât să se sărute pe o alee lateralnică - nu era primul lor sărut, dar, cu siguranță, cel mai pasional. Se ajunsese aproape prea departe. Însă acest aspect părea să nu mai conteze. Își mărturisiseră în șoaptă dragostea. Apoi, în timp ce se plimbau, vorbiseră despre lucrurile pe care le vor face, locurile pe care le vor vizita după ce se vor

căsători. Ea strălucea de fericire, iubire și speranță. În aceeași noapte el începuse să compună în minte un discurs potrivit pe care să îl spună tatălui ei.

- Nu m-am schimbat, spuse ea acum. Nu am fost niciodată femeia senină care tu credeai că eram.

În seara următoare când sosise la bal, unul dintre evenimentele importante ale sezonului, nerăbdător ca întotdeauna să o revadă, o zări în capătul celălalt al încăperii, mâna ei pe încheietura lui Gilbert, o mică mulțime de oameni în jurul lor. Apoi auzise vestea care se răspândise repede printre invitați, vestea logodnei contelui de Wanstead cu distinsa domnișoară Christina Spense.

Ea refuzase să vorbească între patru ochi cu el din acea noapte. Îi returnase ambele scrisori nedeșfăcute. I-o prezentase lui Gilbert, ezitant, cu trei săptămâni înainte de seara aceluia bal, iar Gilbert îi zâmbise disprețuitor.

- Chiar te așteptai ca domnișoara Spense să se mărite cu tine, Gerard? îl întrebase acesta. Din moment ce nu deții nici titlu, nici proprietate, nici avere, în afară de propriile abilități? Când nu ai nici măcar un privilegiu din naștere care să te recomande? Ca o domnișoară inteligentă ce este a ales titlul și averea familiei Wanstead și Thornwood. Presupun că nu te aștepți la o invitație la nuntă, vere?

O lună mai târziu, Gilbert și Christina se căsătoriseră. Și tot o lună mai târziu, Gerard Percy era în drum spre Canada pentru a-și căuta norocul și alinare pentru suflet. Le găsisse acolo pe amândouă. Fusesse fericit acolo până când aflase de moartea lui Gilbert și, odată cu aceasta, vestea că acum se afla în posesia acelor lucruri pentru care ea îl respinsese cu zece ani în urmă.

- Nu, spuse el acum ca răspuns la afirmația ei. Îmi plăcea femeia care credeam că ești, dar m-am înșelat. Presupun că eram prea tânăr și naiv ca să înțeleg că oamenii nu sunt întotdeauna ceea ce par a fi. Unii oameni se amuză flirtând prefăcându-se îndrăgostiți, în vreme

ce își fac planuri calculate și mercantile ca să avanseze pe scara socială.

Văzu cum buzele ei se subțiază, însă nu zise nimic.

- Măine-dimineată se vor juca partide de cărți, spuse el, și în majoritatea celorlalte seri, îndrăznesc să zic. Este o formă de amuzament preferată de membrii înaltei societăți, așa cum probabil știi și tu. Presupun că se va paria pe bani, sume mici. Ar fi de un prost gust teribil să se parieze pe sume mari la o astfel de petrecere. Tu ai crezut că Langan vorbea serios în ceea ce privește averea pierdută la cărți? Cred că am câștigat cinci lire de la el acum două săptămâni. Asta ți se pare cumva îngrozitor de depravat?

- Nu, îi răspunse țeapănă. Îmi cer iertare, milord, am vorbit fără să gândesc.

- Da, așa ai făcut, spuse el. În special când te-ai referit la această casă sau la acoperișul ei ca fiind ale tale. Te sfătuiesc ca pe viitor să gândești înainte să vorbești.

Ea se înroși și își privi mâinile.

- Îmi cer iertare, milord, spuse ea din nou.

Contele venise ca să-și impună acest punct de vedere. Presupuse că venise pentru a o vedea arătând și vorbind exact așa - absolut intimidată. Însă, deși câștigase, se simțea inexplicabil de nervos. Asta era tot ce avea ea de spus? Fără argumente? Fără furie? Dorise ca ea să i se opună. Nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât o ceartă cu strigăte. Detesta supunerea Christinei. Asta îi submina victoria.

- Thornwood este al meu, Christina. Dacă aș decide să îl transform într-un tripou de Crăciun, ar fi dreptul meu. Dacă aș decide să fac o orgie, asta ar fi tot dreptul meu. Nu-i așa?

Tânăra ridică privirea.

- Oh, cu siguranță, răspunse ea timid. Însă, milord, cred că unul sau doi dintre invitați ar avea ceva de comentat despre oricare dintre aceste activități la Thornwood.

- Dar ar fi dreptul meu!

- Da, milord, ar fi dreptul tău. I se citea disprețul atât în voce, cât și pe chip.

- Atunci, trebuie să ai încredere, spuse el, că, fiind un gentleman, nu voi face nimic nepotrivit pentru statutul meu și pentru responsabilitatea mea față de doamnele și copiii care se află în grija mea.

Nările ei se lărgiră puțin, și, pentru prima dată, el avu satisfacția s-o vadă furioasă.

- Oh da, spuse ea. Trebuie să am încredere în tine, așa cum toată viața a trebuit să am încredere în bărbații care m-au avut în grija lor. Este unul dintre marile avantaje de a fi femeie. Întotdeauna ai un bărbat - un gentleman - care să-și asume responsabilitatea de a-ți purta de grijă. Tot ce trebuie să faci o femeie este ceea ce i se spune și va fi de-a pururi fericită. Ce-ar putea fi mai ușor? Cât de mulțumitor trebuie să fie că de Crăciun nu trebuie să mă tem nici de un tripou, nici de o orgie.

- Ai avut alegeri, replică el aspru. Nu ești prizoniera statutului tău de femeie pe cât ți-ar plăcea să crezi când îți plângi de milă ca acum. Acum zece ani ai avut de ales între Gilbert și mine - între avere și statut, pe de-o parte, și iubire și aventură, pe de alta. Ai făcut alegerea. Este vina mea până la urmă, că atât Gilbert, cât și Rodney au murit tineri și te-au lăsat în grija mea?

- Alegeri! strigă ea aproape cu furie cuvântul. Nu știi nimic despre alegeri, milord.

- Și încă ai alegeri la dispoziție, îi spuse contele, deși ideea era nouă pentru el, chiar în timp ce-o rosti. Poți rămâne aici împreună cu copiii tăi pentru tot restul vieții tale depinzând de mine și să-ți hrănești nevoia de martiriu oricând fac sau spun ceva ce sfântul Gilbert nu ar face sau spune. Sau te poți recăsători. Ai luat în considerare această idee? Ești încă tânără, frumoasă... și dezirabilă. Ești conștientă că bărbați de calibrul lui Luttrell nu flirtează cu femei indezirabile.

Christina se uită la el. Era neagră de furie.

- Deci, spuse ea, așa te descotorosești de responsabilități, după cum le spui, milord? Le pui în cărca unui

alt bărbat. Și, desigur, sunt aproape flatată să fac ceea ce dorești să cred că ar fi o *alegere*. Ce femeie nu ar fi mulțumită să fie descrisă de acele trei cuvinte – tânără, frumoasă, dezirabilă? Chiar sunt așa? Trebuie să fiu, din moment ce viconte Luttrell a catadicsit să schimbe câteva vorbe cu mine. Atunci este într-adevăr extraordinar că nu mă dorești chiar tu. Însă poate mă dorești. Probabil de aceea m-ai ademenit în bibliotecă la o oră atât de târzie. Mă dorești?

– Nu cred, milady, spuse el cu răceală, nu te-aș dori nici dacă ai fi ultima femeie de pe pământ. Se gândi că ar fi trebuit să fi găsit o manieră mai originală de a-și expune părerea. De ce aș fi incitat de o femeie care azi suspină de dorință și vorbește cu o pasională convingere despre dragoste, iar mâine descoperă că există cineva mai bogat de cucerit, în schimbul acelorași suspine? Nu, mulțumesc, Christina. Găsesc deosebit de respingătoare genul acesta de feminitate calculată.

Ea zâmbi, deloc plăcut și vorbi răgușit.

– Dar mă îndoiesc, milord, spuse privindu-l batjocoritor, că voi putea găsi pe cineva mai bogat decât ești tu acum.

Iar acum, se gândi el, în timp ce se uitau unul la celălalt, nu mai rămăsese nimic să-și spună. Poate acum erau amândoi mulțumiți. Avusese loc un schimb de furie, ură, nervi, și ce le adusese asta?

Dorința față de celălalt, asta le adusese.

Deși ea își luase în mod intenționat vocea răgușită și deși el declarase că nici dacă ea ar fi ultima persoană de pe pământ, nu l-ar atrage, se priveau cu furie, dispreț și cu o inconfundabilă dorință. Contele se întrebă dacă ea putea fi suficient de sinceră cu ea însăși, încât să recunoască acest sentiment din urmă.

– Poate, zise el, ridicându-se, vei reuși să găsești pe cineva aici la petrecere *aproape* la fel de bogat, milady. Nu te-aș sfătui, că tot veni vorba, să pui ochii pe contele Luttrell, deși el pare să aibă niște așteptări extraordinare. Este mai interesat să te ducă în pat, decât să se însoare

cu tine. Iar eu, din păcate, nu sunt pe piață. Nu pentru tine, cel puțin.

- Nu, spuse ea, acceptându-i mâna pe care i-o întinse ca să se ridice de pe scaun. Este extrem de ușor de văzut la ce uși bați, milord. O persoană tânără și vânăta și nu prea inteligentă ți s-ar potrivi admirabil. Se va mula ușor pe voința ta despotică.

- Și poate, spuse el, ea va fi mai puțin ursuză, pentru simplul fapt că s-a născut femeie. Să mergem în pat?

Lui Gerard îi veni să-și muște limba de îndată ce rosti cuvintele, de îndată ce citi în privirea ei speriată felul în care interpretase ea cuvintele. El închise ochi pentru o clipă, zâmbi cu tristețe, iar furia lui începu să dispară.

- Christina, spuse el, trebuie să facem pace. Măcar pentru o săptămână, poate mai mult, trebuie să trăim împreună în această casă. Crezi că putem, fără să fim mereu la cuțite, de cele mai multe ori cu bună-știință?

- Cred că e posibil, milord, spuse ea.

- Ei bine, atunci. Îi strânse mâna pe care încă o ținea dintr-un motiv neștiut. Măine vom încerca să fie mai bine. Deși azi petrecerea a avut un început promițător, nu-i așa? Toată lumea pare fericită să se afle aici. „Spune-i noapte bună“, se îndemnă. „Pune punct acestei discuții.“

- Gerard, spuse ea.

Sunetul numelui său pe buzele ei fu cel care declanșă totul. Rostit ușor. Nu așteptă să vadă ce avea ea de spus sau dacă avea ceva de adăugat. Poate numele lui era tot ce trebuia să spună. Își aplecă fruntea și își lipi buzele de ale ei.

Buze catifelate, calde, dulci, întredeschise așa cum erau și ale lui, care le mistuiau pe ale lui. Carne umedă, gust, căldură. Și un impuls de a se avânta mai mult, de a pătrunde dincolo de fațada ei, de a se înfrupta din izvorul feminității ei.

Contele își ridică în grabă capul.

- Ei bine, cel puțin știm că unele lucruri pe care le-am spus la furie erau minciuni.

- Da, încuviință ea și își trase ușor mâna dintr-a lui. Noapte bună, milord.

- Noapte bună, milady, spuse Gerard și o privi traversând camera fără să se grăbească, zveltă și grațioasă ca întotdeauna.

Ea deschise ușa fără să o smucească și o închise încet după ce ieși. Se întrebă oare cât de mult efort o costase să se comporte ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

„La dracu’!“ gândi el, cu mâinile strânse pumni. Era extrem de excitat.

Ce chin!

capitolul 9

Christina nu se gândise niciodată să se recăsătorească. Găsise un sentiment vinovat de libertate și pace în văduvia ei, chiar în timpul anului de doliu profund, cu toate restricțiile care îi fuseseră impuse în privința imaginii și activităților ei, chiar și la câteva luni după aceea, când continuase să trăiască în mare parte în același fel în care trăise în cei nouă ani, înainte ca Gilbert să moară – ca și cum ar dormi sau în starea aceea tulbure, la granița dintre somn și veghe.

Însă nu era liberă. Și nu avea pace. Ea nu avea nici măcar acea libertate limitată de a se ști stăpână la Thornwood.

„Thornwood este al meu, Christina.“

Tânăra simțise o satisfacție imensă în vocea lui când rostise acele cuvinte. Se repetaseră în mintea ei de nenumărate ori în timpul unei nopți de somn agitat.

„Poți rămâne aici împreună cu copiii tăi pentru tot restul vieții tale depinzând de mine... Sau poți să te recăsătorești.“

Voia să scape de ea. Era surprinzător? Ea voia să scape de el. Și exista un singur fel de a o face.

Ziua următoare fu la fel de luminoasă și de însorită precum cea anterioară. Era nerăbdător să-i îndeplinească dorința domnișoarei Lizzie Gaynor de a face un tur al casei, spuse contele de Wanstead la micul dejun, dar cum puteau irosi un soare atât de splendid, din moment ce grădinarul său, aparent renumit pentru previziunile legate de starea vremii, spunea că zăpada va veni într-o zi, două?

Oamenii se arătară entuziasmați. Toată lumea știa că un Crăciun cu zăpadă era rar. Era și mai rar să te afli pe o proprietate la țară când se întâmpla asta.

Poate vor schimba planurile, sugeră Excelența Sa, și vor face o plimbare în parc cât încă mai puteau face asta fără pericolul de a-și rupe gâtul la fiecare pas. Va avea destul timp mai târziu să-i arate casa.

Și astfel, aproape toți se plimbară pe pajiștea întinsă din fața casei, oprindu-se să-i vadă măiestria arhitecturală din toate unghiurile, apoi merseră mai departe pe aleea spectaculoasă care traversa dealul la nord de casă. Aproape tot drumul, contele o ținu de braț pe domnișoarei Lizzie Gaynor. Dacă era cumva dezamăgită din cauză că turul casei fusese amânat, cu siguranță nu arăta acest lucru. Chipul ei strălucea îmbujorat pe sub gluga pelerinei căptușite cu blană și opri întregul grup de mai multe ori decât era necesar pentru a admira frumusețea priveliștilor pitorești.

Iată o domnișoară, se gândi Christina, care-și propusese să pună mâna pe un titlu, pe o avere, pe o moșie imensă și pe un soț tânăr și frumos. Așa cum fusese și ea acuzată că făcuse atunci când se măritase cu Gilbert. Se întrebă dacă Gerard făcea analogia în mintea lui.

Christina mergea de la un grup la altul ca să se asigure că toată lumea vedea cele mai frumoase priveliști, că nu le era frig sau că nu-i dureau prea tare picioarele ca să mai continue. Margaret mergea la braț cu Winifred Milchip, deși erau flancate de o parte și de alta de Frederick Cannadine și de viconte Luttrell și păreau cu toții foarte veseli. Christina îi conducea, iar spre finalul plimbării ajunse lângă domnul Geordie Stewart.

– Este o moșie imensă, Lady Wanstead, îi spuse acesta oferindu-i brațul. E suficient să faci pe oricine o deține să uite să se mai întoarcă la asprimea vieții din Lumea Nouă.

Fusese speranța ei în timpul nopții, se gândi Christina, că Gerard nu va uita, se va întoarce în Canada în primăvară și odată întors, nu va mai reveni niciodată.

– Vă va plăcea și casa, domnule, spuse ea. Încăperile sunt rar folosite, însă sunt splendide. Iar Excelența Sa intenționează să folosească sala de banchet și sala de bal

a conacului de Crăciun. Există și o minunată galerie de portrete pentru cine este interesat de istoria familiei.

- Aștept cu nerăbdare un tur, o asigură el.

Însă conversația lor deveni în curând mai personală. O compătimea că-și pierduse soțul atât de recent și atât de tânăr, iar ea îl întreabă despre soția lui. Doamna Stewart fusese o femeie nativă cu care trăise în timpul iernii petrecute în mijlocul continentului dincolo de Canada.

- Astfel de aranjamente sunt destul de respectabile, milady, îi explică el, altfel nu v-aș fi deranjat cu acest fapt. Vedeți dumneavoastră, nu există femei albe în acea parte a lumii, deși mulți bărbați albi trăiesc acolo ani la rând. Astfel de aranjamente cu femei native sunt cunoscute drept căsătorii de țară. Sunt relații monogame și sunt adeseori legături fericite pentru ambii parteneri. Uneori durează mai mult decât termenul șederii unui bărbat în Northwest. Mi-am adus soția de țară cu mine și m-am căsătorit cu ea în Montreal. A murit la un an după ce am adus-o aici. Erau boli la care ea nu fusese expusă niciodată.

- Îmi pare rău, spuse Christina.

- Da, zise el zâmbind, îmi era dragă, iar ea a fost bună cu mine. Îmi doresc să fi avut copii. Înțeleg că dumneavoastră aveți?

- Două fiice, și îi menționează numele și vârstele lor.

- Cu siguranță ele au fost o alinare pentru dumneavoastră când v-ați pierdut soțul.

- Da, încuviință tânăra văduvă. Au fost sursa mea principală de fericire din momentul în care s-au născut.

- Sper, spuse el, că îmi veți oferi plăcerea de a le cunoaște. Collin este burlac, iar eu, un văduv fără copii, dar avem o soră în Scoția care are zece copii și, de asemenea, câțiva nepoți. Am ceva experiență în a distra copii.

Ideea de a se recăsători, nouă pentru ea și respingătoare în multe feluri, persistase în timpul dimineții. Și se concentra acum în jurul persoanei neștiutoare

a domnului Geordie Stewart. Era un bărbat matur, blând sau cel puțin așa părea, un om cu o avere îndeajuns de mare, dacă instinctul nu o înșela, ca să ofere siguranță absolută unei soții. Dar părea respingător de calculat din partea ei să se gândească la mariajul cu un bărbat care nu făcuse nimic mai mult decât să fie politicoș cu ea. Fusesse acuzată cu o noapte înainte că era prea calculată.

Însă dacă Gerard rămânea în Anglia, ea trebuia să găsească o modalitate de a scăpa dintr-o situație intolerabilă. Și nu exista decât o singură modalitate.

Se aștepta ca în dimineața aceea contele să fie dornic să o evite, așa cum și ea dorea să îl evite. Sărutul acela! Amintirea lui, scurt cum fusese, o consuma de rușine astfel încât mintea ei se adăpostea cu totul de întreaga situație – și nu se putea gândi la nimic altceva.

Nu numai sărutul, însă realizarea oripilantă că arsese pentru el, că pântecul ei se mistuise de dorință să îl simtă acolo. Într-adevăr, oripilant!

Dar se pare că el nu-i împărtășea stânjeneala. De îndată ce se întoarseră cu toții în casă și majoritatea invitaților se duseră sus să se schimbe de hainele de exterior, o chemă în bibliotecă. Își dorea să vorbească oriunde altundeva. Se simțea stânjenită să mai vadă încă o dată încăperea și să-și aducă aminte că exact acolo, în fața șemineului, lângă scaunul pe care stătuse...

Traversă camera la biroul mare din stejar și își trecu palma peste suprafața acestuia ca și cum ar fi vrut să vadă dacă avea praf.

- Christina, spuse el închizând ușa în spatele lui. Observă că vocea lui era serioasă. Noaptea trecută am sugerat să încercăm să fim mai buni azi, să fim mai politicoși unul cu celălalt. Este ceva ce încă sper că putem face, însă îmi este de asemenea foarte clar că îți datorez scuze.

Își întoarse capul să se uite la el.

- Cândva m-ai rănit, spuse contele pe același ton impersonal. S-a întâmplat cu mult timp în urmă. Eram amândoi tineri, amândoi oameni foarte diferiți față de cine suntem acum. Însă spre amărăciunea mea, am realizat că este greu să rezistăm impulsului josnic de a răni la rândul nostru acolo unde am fost răniți. Am încercat să te rănesc de când am sosit aici, acum mai mult de o săptămână.

Christina putu să răspundă la ce-i spusese doar cu o încuviințare scurtă din cap, surprinsă de sinceritatea lui. Părea oarecum să o pună în dezavantaj.

- Iartă-mă, spuse el.

Christina îl auzi trăgându-și respirația.

- Și pentru lipsa de respect pe care ți-am arătat-o noaptea trecută sărutându-te.

Ea simți o căldură în obraji și spera că îmbujorarea va fi mascată de culoarea roșiatică pe care frigul de afară trebuie să îl fi așternut pe chip.

- Nu a fost nimic, răspunse tânăra și ochii ei se fixară pe brațul lui câteva momente prea mult.

Își coborî privirea. Ce minciună evidentă și ridicolă în fața sincerității lui.

- Sunt un om bogat, spuse el repede. Când mă voi însura, voi face un aranjament pentru tine și fiicele tale. În acesta va fi inclusă o casă la alegerea ta și cheltuielile de întreținere pentru acea casă. Nu e nevoie să te recăsătorești, decât dacă dorești să faci asta.

În ciuda propriei rațiuni - știa că el încerca să fie reconciliant - ea simți un val de furie. „Când mă voi însura...”

- Ești hotărât atunci, zise ea, să mă consideri o piatră de moară care atârna de gâtul tău și să mă faci să fiu tot timpul conștientă de acest fapt. Este cumva o răzbunare mascată, Gerard?

Contele se uită cu răceală la ea cu maxilarul încheștat.

- Înainte să uit... Păși către ea în așa fel, încât, pentru un moment, ea simți amintirea vie a terorii oarbe din noaptea trecută. Dar el se uita mai degrabă la ceva de pe birou decât la ea. Ea se dădu cu eleganță la o parte,

iar el ridică o scrisoare sigilată de deasupra unui teanc și i-o înmână. Asta a venit cu poșta de dimineață. Te rog să mă ierți, ar fi trebuit să ți-o înmânez înainte să fi mers afară.

Christina nu primea multe scrisori și se uita în jos curioasă la cea pe care tocmai i-o dăduse. Era un scris de mână ușor tremurat, ca și cum ar fi fost redactată de o persoană mai în vârstă. Era un scris de mână pe care nu îl mai văzuse de un an, dar îl recunoscuse imediat. Apoi se îndoi de dovada din fața ochilor. Cuvintele lui Lady Milchip din salon, seara trecută, îi sădiseră ideea în minte. Ar fi o coincidență prea mare...

Dar uitându-se a doua oară la scrisoare, i se confirmă prima impresie. Era de la tatăl ei.

- Ești bine, o întrebă o voce, iar ea se uită în sus absentă, cu urechile țiindu-i.

- Oh! făcu ea. Da. Da, mulțumesc.

Contele se uită în jos la scrisoarea din mână ei și din nou sus la fața ei.

- De ce nu te așezi lângă foc, să o citești? sugera el. Pot să revin mai târziu.

Dar Christina observase teancul de scrisori de pe biroul său de care sperase, fără îndoială, să se ocupe în timp ce invitații își vedeau de treburile lor.

- Te rog, nu te simți obligat să pleci, spuse traversând încăperea și așezându-se pe scaunul pe care stătuse seara trecută - deși era vag conștientă de asta.

Abia mai târziu Christina se gândi că ar fi trebuit să ia scrisoarea în intimitatea propriei camere. Rupse sigiliul.

Expeditorul auzise că noul conte de Wanstead era în Anglia. Se întreba dacă se afla la Thornwood. Se întreba dacă ar trebui să-i transmită salutări. Cuvintele erau greu de citit, scrise de aceeași mână tremurândă care scrisese și pe exterior. Christina căută repede vești despre tatăl ei, exprimarea unei griji personale față de ea sau față de nepoatele pe care nu le văzuse niciodată. Erau cuvinte de afecțiune, exprimate cu generozitate,

aşa cum se aşteptase. Dar în mod evident, nu afecţiunea era cea care îl motivase să scrie.

Christina împături scrisoarea cu grijă după ce termină, o puse la ea în poală şi se uită la foc.

- Nu sunt veşti proaste, sper?

- Nu.

Doar amintiri despre o copilărie nesigură şi adeseori nefericită, despre o mamă pe care o iubise şi apoi o dispreţuise, despre un tată pe care îl iubise şi apoi îl urăse. Despre un dispreţ şi o ură faţă de propria persoană. Cum putea să-şi dispreţuiască mama care întotdeauna o apăraseră şi o protejaseră? Cum putea să-şi iubească tatăl a cărui slăbiciune îi făcuseră întotdeauna să trăiască la limita iadului? Cum putuse să conspire atât cu mama, cât şi cu tatăl ei - deşi nici un cuvânt despre vreo conspiraţie nu fusese rostit între ei - să trăiască o minciună.

Toată lumea îi credea o familie perfect fericită. Era masca pe care o puseseră cu toţii în faţa lumii. Toată lumea îl iubise pe tatăl ei sociabil, şarmant şi atrăgător. Toată lumea o admirase pe mama ei senină, demnă şi loială. Toată lumea o invidiasă pentru cât de iubită era de ei.

Pe când creştea, iubindu-i şi urându-i, visase la o viaţă diferită pentru ea însăşi decât cea pe care o ştiuse dintotdeauna. Şi şi-o planificase, intenţionând să lase bunul-simţ, raţiunea şi înţelepciunea să-i determine alegerile.

O mână apărură brusc în faţa ei. Ținea un pahar care conţinea o băutură maronie.

- Bea asta, o îndemnă contele de Wanstead. Te va face să te simţi mai bine.

- Eu nu beau, spuse Christina întorcându-şi capul.

- Nu, desigur că nu, replică el punând paharul deasupra poliţiei de la şemineu. Este un păcat, fără îndoială.

Apoi îşi dori să fi luat paharul şi măcar să se fi prefăcut că ia o înghiţitură din el. El se coborî pe vine în

fața ei și îi luă mâinile într-o strânsoare fermă. Ea nu realizase cât de înghețate erau ale ei.

- Cum pot să te ajut? o întrebă.

Spunându-i cum poate fi înțeleaptă - nu învățase niciodată trucul acesta. Spunându-i cum să înceteze să iubească oameni care nu-i câștigaseră dragostea, din contră de fapt. Cum ar putea să-și iubească și acum tatăl? Cum putea să citească o scrisoare care era atât de previzibilă în ceea ce privea conținutul ei, atât de egoist și egocentrist, încât ar fi putut foarte bine s-o scrie și ea, și l-ar fi scutit de efort - și totuși să-și simtă inima tânjind după el?

- Nu poți, spuse ea. Este... o datorie mărunță atâta tot. Da, este posibil să mă ajuti. I-am spus domnului Monck că ar fi mai convenabil pentru toată lumea dacă ar începe să plătească alocația pe care mi-ai oferit-o atât de generos în primul trimestru al noului an. Pot să... Pot să îi cer să mi-o plătească acum mai bine? Nu voi mai cere, înaintea celui de al doilea trimestru, desigur.

Îi venea să moară de umilință. Continuă să privească flăcările jucăușe.

- Desigur, spuse el, strângând-i și mai tare mâinile. Voi vorbi chiar azi cu el. Îți va plăti un sfert din alocație acum și un alt sfert în ianuarie. Va fi suficient să-ți acopere datoria? Spune-mi acum dacă nu va fi. Nu vreau să fii îngrijorată din cauza banilor.

Însă bunătatea lui, care nu ar fi trebuit să-i inspire decât profundă recunoștință, nu reuși decât să o sufocă și să o enerveze.

- Va fi suficient, își retrase mâinile și se uită la el. Și nu mă vei plăti din nou în ianuarie. Nu o vei face, Gerard. Umlința ei fu completă atunci când clipi și îi căzură lacrimi.

Se ridică și se uită tăcut la ea.

- Această casă nu va fi îndeajuns de mare pentru amândoi, nu-i așa, Christina? spuse el. Trebuie să mă întorc la Montreal. Sau dacă mă însor și rămân în Anglia,

trebuie să îți gălesc o casă la o distanță considerabilă de Thornwood. Sau trebuie să te măriți.

Gerard își trecu degetele prin păr.

- Ar fi tipic pentru tine, spuse ea înverșunată, să pleci din nou și să mă lași bolnavă de vinovăție că te-am alungat din propria casă.

- Chiar ar fi? ripostă el și își strânse mâinile la spate. Ar fi tipic pentru mine, Christina? Să plec, în loc să trăiesc aici, unde aş putea să te mai văd? Chiar te-ai îmbolnăvi de vinovăție că m-ai alungat? S-a întâmplat așa data trecută?

Ea nu îi răspunse. Însă nici nu-și luă privirea de la ochii lui.

- Nu e nevoie să te împovărezi, îi spuse. Dacă tu ești cea care m-a alungat în Canada, atunci trebuie să-ți mulțumesc. Acolo am găsit activități care să-mi satisfacă dorința nestăvilită pentru aventură. M-am îmbogățit acolo. Și am fost fericit acolo. Dacă tu ai crezut că în toți acești ani m-am simțit singur sau că am rămas cu gândul la tine sau că mi-am irosit viața, te-ai înșelat amarnic. Este doar un simț al datoriei care mă face acum să mă gândesc la posibilitatea de a rămâne. Dacă vei face ca următoarea săptămână și ceva să fie la fel de insuportabilă pentru mine cum a fost și ultima săptămână, atunci probabil îmi vei face din nou o favoare asemănătoare celei pe care mi-ai făcut-o și în trecut. Mă voi întoarce acasă și voi fi fericit.

- Atunci, îmi doresc să pleci mâine, spuse. Astăzi.

- Asta vrei? Zâmbi. Erai pe punctul de a leșina. Cel puțin te-am făcut să-ți revii. Pot fi util, milady. Mă ierți, trebuie să-l chem pe Monck. Mă gândesc că nu vrei să fii prezentă ca să auzi vorbindu-se despre tine de parcă ai fi un copil fără putere.

Christina se ridică în grabă, strângând scrisoarea într-o mână. Cât de nepoliticoasă fusese! Îi era îndatorată. El fusese bun și generos, iar ea îl urâse pentru asta și îl atacase fără vreun motiv justificat.

- Îți mulțumesc, spuse ea. Îți mulțumesc pentru că îmi îndeplinești cererea.

- Dacă te încălzește cu ceva, Christina, spuse el traversând încăperea și ținând ușa deschisă pentru ea, găsesc dependența ta financiară de mine la fel de sufocantă cum o găsești și tu. Mi-ar plăcea mai degrabă să mă inviți să mă duc la dracu', decât să suferi din pricina remușcărilor și să te gândești că îmi datorezi supunere. Pentru Dumnezeu, dacă tot e să mă urăști, fă-o din toată inima. Ai fost soția lui Gilbert. Ești mama fiicelor lui. Ca atare ai tot dreptul să beneficiezi de susținere din partea acestei moșii. La fel de mult cât am și eu dreptul. În viitor, când vrei ceva, spune-mi. Nu e nevoie să mă rogi. Cu atât mai puțin să-mi mulțumești.

- Oh, zise Christina, făcând o pauză ca să se uite la el, cât te-a bucurat asta. Și cât de adevărate sunt cuvintele tale. Am dreptul la susținere din partea acestei moșii. Nu susținere din partea ta, ci din partea moșiei. Îmi doresc să fi realizat asta înainte. Dar este adevărat. Iar acum pot să te urăsc din toată inima.

- Da, răspunse bărbatul scurt, însă în spatele expresiei sale încordate, apăru urma unui zâmbet.

Ea îi zâmbi luminos în timp ce ieși pe ușă.

Nu-i luă mult să-l instruiască pe Charles Monck să-i plătească doamnei un sfert din alocație fără întârziere și să mai vorbească cu el despre alte câteva chestiuni. Se uită repede și peste scrisorile venite cu poșta de dimineață și puse deoparte câteva care necesitau mai multă atenție când va avea mai mult timp.

Avea nevoie să se gândească.

Ea nu avusese banii ei de când se măritase. Monck îi confirmase că Gilbert îi plătise toate cheltuielile, și acele cheltuieli erau puține. Conte se uitase el însuși peste registrele de contabilitate din ultimii șase ani și găsisese incredibil de puține înregistrări cu privire la haine și bijuterii - de fapt nu exista nimic din ultima

categorie – sau alte obiecte personale pentru contesă sau pentru copii.

Nu avusese bani de cheltuială de la moartea lui Gilbert. Depusese facturile pentru cele câteva haine de doliu, însă nu ceruse niciodată bani.

Ce datorie putea avea acum, încât nu o depunea ca o factură ce trebuia pur și simplu plătită? Nu exista nici o dovadă că fusese vreodată extravagantă. Din contră. Reacția ei spontană de aseară la sugestia unor partide de cărți, despre care ea se așteptase să fie jocuri de noroc, demonstrase oroarea ei puritană pentru pariuri.

Nu era o datorie mărunță, deși ea o descrisese astfel. Îi venise să leșine. Chiar și înainte să deschidă scrisoarea, paloarea ei fu evidentă – arăta șocant în contrast cu cele două pete de culoare pe care frigul de afară le lăsase sus pe obraji ei. Ea recunoscuse scrisul și știa despre ce fel de datorie era vorba.

Ce datorie?

Nu era treaba lui, își zise Gerard îngândurat. O va plăti de bunăvoie, oricare ar fi fost aceasta, dar refuza-se orice alt ajutor, în afară de un avans din alocația următoare.

Părea scrisul unei persoane în vârstă sau bolnave.

Gândurile legate de acest subiect îi fură întrerupte de o bătaie ușoară în ușa bibliotecii, urmată de deschiderea ei. Un cap se ivi cu precauție din spatele ei.

– Oh, spuse Jeannette Campbell, arătând dezamăgită, e cineva aici. Îmi pare rău că te-am deranjat, Gerard. Mi s-a spus că s-ar putea să găsesc o carte aici, dar pot să revin altă dată.

– Intră. Merse către ea zâmbind. Nu-mi imaginez pe altcineva care să-mi doresc să mă deranjeze. Sunt rafuri de cărți, câteva dintre ele chiar merită să fie citite, cred. Dar alegerea cărții poate aștepta puțin, Jeannette? Ți-ai putea pune din nou pelerina și boneta și să ieși cu mine afară?

Se uită la el surprinsă, dar el știa că ea îi împărtășea dragostea pentru natură. Căzuseră de acord acum multă vreme că era cel mai bun loc unde cineva putea să gândească și să se relaxeze.

- Bineînțeles, spuse Jeannette. Dă-mi două minute.

Cinci minute mai târziu, se îndreptau spre lac. Nu vorbiră. Acesta era lucrul care îi plăcea la Jeannette. Nu simțea nevoia să turuie întruna și nici să i se vorbească. Se puteau simți perfect în largul lor împreună în tăcere.

- Iată, spuse contele după ce își croiră drum printre copacii deși. Este destul de mare, dar aproape nu se vede din casă.

- Ah, făcu ea, uitându-se la lac, care era complet înghețat acum. Era înconjurat de copaci, o parte conifere, dar majoritatea cu crengile goale. Peisajul mă face să-mi fie dor de casă. Este o priveliște de o imensitate și o austeritate atipice cu ceea ce am văzut în Anglia. Este încântător.

- Da, spuse el.

Jeannette îl privi după ce rămaseră în tăcere o vreme.

- Vrei să vorbești despre asta? îl întrebă ea.

El chicoti ușor. Acesta era un alt aspect al prieteniei cu Jeannette. Puteau câteodată să simtă starea de spirit a celuilalt.

- Nu chiar, răspunse el. Nu sunt nici măcar sigur ce anume este *asta*. Ai urât vreodată pe cineva, Jeannette?

Tânăra reflectă puțin la întrebare.

- Nu te referi doar la momente de dispreț intens sau furie pe care le simțim uneori împotriva oamenilor, nu-i așa? Vrei să spui ceva profund și de durată, ceva care te consumă?

- Da, exact asta.

- Nu, spuse ea. Nu am urât niciodată astfel. Este vorba de ceva recent, Gerard? Poate va trece și vei uita cu totul. Doare rău?

- Credeam că uitasem. Dar poate doar am ascuns-o adânc și am lăsat-o să crească.

- Și întorcându-te acasă, ți-ai reamintit totul. Adăugă ușor: Venind aici. Nu ai avut o copilărie fericită, nu-i așa? Îmi amintesc că mi-ai povestit despre comportamentul instabil al unchiului tău, despre cum te favoriza pe tine în defavoarea propriilor fii, atrăgându-ți ura acestora. Dar sunt cu toții morți, și nu locul este cel pe care îl urăști, nu-i așa? Este vorba de cineva. Îmi pare rău. Nu vreau să...

- A acceptat propunerea de căsătorie a lui Wanstead la doar trei săptămâni după ce l-a cunoscut, spuse el, pentru că era conte și avea o proprietate și o avere mare.

- Gerard, îi șopti Jeannette atingându-i brațul, multe femei se căsătoresc pentru o astfel de siguranță. Nu-i ușor să fii femeie. Perspectiva de a fi lăsate nevoiașe este mai înspăimântătoare pentru noi decât pentru bărbați. Suntem atât de limitate în ceea ce privește modalitățile prin care ne putem întreține.

- Mmm, murmură contele. Nu voia ca ea să găsească scuze pentru Christina.

- Probabil, îl plăcea sau a învățat să-l placă. Nu ai de unde să știi, decât dacă ea ți-a spus altfel. Tu erai departe. Are două fete foarte drăguțe, le-am întâlnit azi-dimineață.

Zâmbi.

- Este ușor să stau de vorbă cu tine, Jeannette. Nu am intenționat să te încarc cu problemele mele, cu siguranță, nu cu detaliile. Crezi că o să-ți facă plăcere să fii aici?

- Desigur. Eu și Andrew ne așteptam să petrecem Crăciunul singuri în Londra. Deja începuserăm să ne plângem de milă, departe de casă, familie și de anumiți prieteni. Apoi tu ne-ai invitat aici. A fost extrem de frumos din partea ta. Și da, amândoi deja ne simțim bine. Este un loc minunat, iar oaspeții tăi sunt foarte prietenoși.

- Presupun, spuse el doar pentru că era vorba de Jeannette și nu stătea în natura prieteniei lor să țină ceva secret care-i privea pe amândoi, că ai o idee despre

motivul acestei petreceri? În afară de a sărbători Crăciunul, vreau să zic?

Privirea ei o evită pe a lui doar pentru un moment.

- Andrew a sugerat câte ceva, spuse, și din ce-am văzut, începând de ieri, probabil e adevărat.

- Ei bine, draga mea prietenă... Ai comentarii?

- Da. Își înclină capul într-o parte și îl privi cu atenție. Ai foarte multă energie, Gerard, o energie nestăvilită. Cred că întotdeauna ai fost în căutare de ceva ce încă nu ai găsit. Nu te mulțumi cu nimic mai puțin decât acel ceva, chiar dacă nu știi ce anume este. Nu te forța să crezi că domnișoara Gaynor este soția potrivită pentru tine, decât dacă tu chiar crezi că așa este. Vei sfârși nefericit și legat pe viață de propria ta nefericire.

- Poate mă gândesc mai degrabă la tine decât la Lizzie Gaynor.

Jeannette scutură din cap.

- Ne cunoaștem de foarte mulți ani, Gerard. De când eram școlăriță. Ai fi știut până acum.

- Și totuși, spuse contele, ești unul dintre cei mai dragi prieteni pe care i-am avut vreodată, Jeanette, fie bărbat sau femeie.

- Ai nevoie de mai mult decât prietenie de la partenera ta de viață. Nu pot spune că te-am văzut vreodată exprimându-te, dar simt că există multă pasiune în firea ta. La fel cum este și în firea mea, deși puțini își dau seama de asta. Într-o zi o să împărtășesc genul de dragoste cu un bărbat despre care scriu poeziile. Zâmbi jucăuș.

- Îl invidiez.

- Ba nu, nu îl invidiezi. Nu ai nevoie decât de prietenia mea, Gerard, așa cum eu am nevoie de a ta. Știi, se spune că ura este foarte asemănătoare iubirii.

- Este prea mult dispreț, îi spuse el. Există prea multe aspecte supărătoare. Este prea multă durere și lipsă de încredere. Este prea multă...

- Pasiune? sugeră ea. Mi s-a făcut frig la picioare. Ne plimbăm sau o să rămânem aici până ce o să stau pe două sloiuri de gheață?

Contele îi oferă brațul.

- Să mergem? sugeră el.

capitolul 10

În restul zilei făcură tot felul de activități. Contele oferi un tur al casei după masa de prânz, apoi îi invită pe majoritatea oaspeților mai tineri afară să călărească, iar contesa comandă trăsura și se duse în sat cu un alt grup. Acolo erau câteva prăvălioare de unde se puteau face târguieli modeste, de asemenea, o biserică normandă de explorat, precum și un han la care puteau bea o cană cu ceai înainte de a se întoarce acasă. Christina, Lady Langan și domnul și doamna John Cannadine își scoaseră copiii afară să se joace de-a prinselea pe pajiștile întinse și de-a v-ați ascunselea printre copaci. Seara, după cină, mesele pentru jocurile de cărți erau pregătite și majoritatea invitațiilor gata să joace. Clara Radway câștigă marea sumă de cinci șilingi și toată lumea se lăuda cu câștiguri mai mici sau se lamenta după pierderi și mai mici. Sub nici o formă salonul nu putea fi numit un cuib al viciilor.

Deși câțiva dintre gentlemeni încheiară seara cu un joc de biliard, cei mai mulți dintre oaspeți se retraseră respectabil de devreme în așteptarea zilei încărcate care urma. Avea să fie nevoie de serviciile lor pentru a aduna crenguțe cu care să decoreze casa de Crăciun, îi anunțase contele la cină și nimeni nu avea să fie scutit. Sir Michael Milchip se plânsese cu jumătate de gură că suferea de gută, până ce Lady Milchip declarase, ca toți cei prezenți la masă să audă, că era pentru prima dată când auzea că suferea de o astfel de boală. Baronetul păruse rușinat când îi făcuse cu ochiul lui Margaret, care stătea lângă el, se răsese pe seama lui și acesta fusese sfârșitul oricărei încercări a cuiva de a se eschiva de la corvoadă.

În dimineața următoare, starea de spirit la micul dejun ar fi putut fi mohorâtă, având în vedere că lumina

de dincolo de ferestrele salonului unde se lua masa era aproape la fel de întunecoasă precum noaptea care o precedase. Dar, după cum remarcă și viconteles Luttrell, stând la fereastră cu monoclul la ochi, erau nori de zăpadă, nu foarte sus, dacă nu se înșela prea mult.

- Încă un motiv să mergem afară fără întârziere de îndată ce terminăm micul dejun, spuse contele. Va ninge la amiază sau imediat după aceea. Știu asta de la grădinar care a făcut previziunea în prezența valetului meu. La loc și mănâncă, Harry, sau va trebui să muncești pe stomacul gol.

- Vai de mine, spuse viconteles coborându-și monoclul și întorcându-se către farfuriile calde de pe bufet.

- Muncă... ce o mai fi și asta, Gerard? Sună de-a dreptul supărător.

- Înseamnă să cutreierăm regiunea după ilex, iederă, crenguțe de pin și vâsc, spuse domnul Ralph Milchip. Înseamnă să tăiem, să rupem și să urcăm și să ne sângereze degetele, Harry. Și mai înseamnă ca apoi să cărăm greutatea mari acasă. Și ca recompensă, pentru că am făcut toate astea, vom avea plăcerea de a ne cățăra prin casă, a potrivi și a bate în cuie, ca să vedem înăuntru o biată umbră a ceea ce putem vedea afară în oricare zi a săptămânii fără nici un efort. Pentru o astfel de plăcere Gerard ne-a invitat aici.

Margaret râse.

- Vâsc? Viconteles Luttrell se luminează vizibil. Dacă într-adevăr trebuie să lucrez ca tu să continui să mă hrănești, atunci, Gerard, mă ofer să conduc acest grup. Cu condiția să îmi pot alege propriii muncitori și să testez eficacitatea produsului după ce l-am găsit. Își aținti privirea leneșă asupra Christinei, apoi se așeză la ceva distanță de ea.

În ciuda bombănelilor și a obiecțiilor, era clar pentru toată lumea că strângerea crenguțelor avea să fie punctul culminant al petrecerii până la acel moment. Era un sentiment surprinzător de plăcut, gândi Christina puțin mai târziu, în timp ce se ducea în camera copiilor

ca să îi pregătească pentru afară, să auzi oamenii tachi-nându-se, râzând și chiar insultându-se în glumă unii pe ceilalți.

Și să vezi oameni dornici să se distreze. Casa nu fusese niciodată decorată de Crăciun. Gilbert întotdeauna spusese că era un obicei păgân, nepotrivit cu solemnitatea datinii creștine.

Poate sobrietatea era demnă de laudă, dar era și foarte plictisitoare. Anul acesta copiii urmau să aibă un Crăciun foarte fericit. Ea va avea grijă de asta.

Cincisprezece minute mai târziu, Christina era jos cu cele două fiice ale ei, toate îmbrăcate călduros, ca să dea piept cu vântul rece al unei zile de decembrie care anunța zăpadă în orice clipă. Foaierul era deja plin de zumzetul vesel al vocilor.

- Lady Wanstead, domnul Geordie Stewart se îndreptă spre ele de îndată ce apărură pe scări și își scoase pălăria din blană de castor. Îi zâmbi fericit Christinei prima dată, apoi fiecăreia dintre fete. În sfârșit, am plăcerea de a vă cunoaște fiicele. Îmi faceți onoarea de a mi le prezenta?

Stewart făcu o plecăciune în fața lui Rachel, care făcu o reverență solemnă, și îi luă mâna într-a lui ca să o ridice la buze.

- Plăcerea mea, doamnă, spuse el. Zâmbi blând la Tess. Am doi umeri lați făcuți special pentru a căra băieței sau fete. Nepoatele și nepoții mei se folosesc adesea de ei. Var plăcea să urcați pe unul din ei când mergem afară?

- Da, vă rugăm, domnule, spuse Tess. Vom face un foc în aer liber și vom bea ciocolată lângă lac.

- După ce vom termina de adunat crenguțe, Tess, îi aminti sora sa. Vom decora casa cu acestea, îi explică domnului Stewart. Mama a cumpărat ieri metrii de panglică roșie din sat. Sunt entuziasmată.

Vorbea atât de solemn, observă Christina. Acele cuvinte erau straniu de înduioșătoare - „sunt foarte entuziasmată“.

Va învăța vreodată Rachel să arată entuziasm și să-l și simtă? I se făcuse oare un rău ireparabil... Dar nu. Rachel o să vadă în zilele următoare și în toți anii care vor veni atât timp cât Christina va avea vreo influență asupra ei că strălucirea, veselia și entuziasmul nu erau neapărat rele.

- Ei bine, și eu, răspunse domnul Stewart cu solemnitate. Foarte entuziasmat. Crăciunul are o magie care este întotdeauna acolo indiferent de vârstă. Anul trecut mi-am ajutat nepoatele să facă o creangă a sărutului - deși, trebuie să recunosc, că mai degrabă ele au muncit, și eu mai mult m-am uitat.

- Ce este o creangă a sărutului? întrebă Rachel.

Când tot grupul părăsi casa în zgomot și râsete câteva minute mai târziu, Tess era pe umerii domnului Stewart, în timp ce Christina mergea de-o parte a lui, iar Rachel de cealaltă. Și conversa cu fetele cu o ușurință exersată, evitând tendința nefericită pe care o aveau majoritatea adulților de a fi sau prea joviali sau prea condescendenți.

Părea ca și cum, reflectă Christina, încercată de un oarecare sentiment de vinovăție, erau o familie.

Văzu cum contele mergea în fruntea grupului cu brațul lui Jeannette Campbell încolăcit de al lui. Capetele lor erau apropiate și râdeau în legătură cu ceva. Arătau bine împreună, recunosc Christina fără tragere de inimă. Nu era nimic de cochetă în atitudinea domnișoarei Campbell și nici unul din ei nu părea să flirteze. Dar era clar că se simpatizau foarte mult.

Se forță să nu se mai gândească și nici să se mai uite la ei.

Tânăra văduvă voia să se bucure de dimineața aceasta. După atât de mulți ani, decizia de a se bucura pur și simplu trebuia făcută conștient. Își dădu seama că ajunsese să accepte că noțiunea de bucurie și păcat erau sinonime. Se simțea aproape ca și cum ar fi fost drogată timp de zece ani și abia acum începea să revină la realitate.

- Acum, milady, îi spuse vicontelesse Luttrell când ajunseseră cu toții la lac, îmi veți fi locotenent în această misiune a noastră de a oferi domnilor nesfârșite motive de a săruta doamnele de Crăciun. Dumneavoastră locuiți aici, prin urmare, trebuie să știți unde anume se găsește cel mai frumos vâsc.

- Chiar nu știu, milord, spuse ea râzând.

- Atunci trebuie să-l vânăm împreună. Și dacă nu suntem siguri că ceea ce am găsit este autentic, atunci trebuie să-l testăm. Se spune că vâscul face buzele care se ating să furnice. O biată imitație de vâsc are efectul nefericit de a te face să nu simți nimic.

Christina doar râse în timp ce vicontelesse îi cooptă pe Frederick Cannadine și pe Margaret în echipa lui.

Și râse și jumătate de oră mai târziu când vicontelesse Luttrell descoperi vâsc sus pe trunchiul unui stejar vechi și se cățăra ca să îl culeagă. Ea observă că era mult mai în formă și mai agil decât te-ar face să crezi atitudinea lui mereu indolentă. Curând era din nou în siguranță, la sol.

- Acum, spuse, să testăm produsul. Sper, milady, că nu am irosit toată acea energie în van. Există în doze limitate. Să îndrăznim să aflăm dacă acesta este vâsc autentic?

Ea îi zâmbi.

Însă maniera lui de a tachina era diferită de felul în care o sărută. Făcu ceva când își lipi buzele de ale ei astfel încât buzele ei se deschiseră fără să se împotrivescă deloc și își strecură limba adânc în gura ei. Christinei i se tăie respirația de șoc și indignare.

- Cred, milady, spuse uitându-se în ochii ei de la câțiva centimetrii depărtare, cu pleoapele pe jumătate închise, că am descoperit ce e autentic.

Erau vorbe ambigue, dacă ar fi auzit așa ceva la viața ei.

- Dar mă simt teribil de stânjenit, spuse el, de faptul că trebuie să țin o mână suspendată deasupra capului dumneavoastră și de faptul că alte persoane își pot face

apariția în orice moment și ar putea fi șocate la vederea oricărui gest mai pasional. Poate când ajungem acasă reușesc să prind o crenguță mică din acest vâsc într-un loc mai intim, cunoscut doar de dumneavoastră și de mine, probabil un loc care să aibă și o suprafață orizontală confortabilă dedesubt.

Oare chiar spunea ceea ce credea ea că spunea?

Apoi el zâmbi, și îi oferî din nou privirea aceea leneșă și pusă pe șotii.

- Sau poate v-ar plăcea să-mi trageți o palmă peste față fără alte discuții.

- Gândul mi-a trecut prin minte, trebuie să vă mărturisesc, răspunse ea zâmbindu-i.

- Urâsc, spuse el, să mă avânt cu capul înainte în orice joc care merită jucat, deși câteodată, desigur, sunt tentat să fiu stângaci în societate.

Ea realizează că nu doar flirta cu ea. Își pusese în cap să o seducă, exact așa cum Gerard o avertizase că va face. Părea mai degrabă incredibil, având în vedere felul în care trăise în ultimii zece ani. Ar trebui să fie deopotrivă îngrozită și revoltată. Voia să o ducă în pat! Însă nu simțea decât amuzament și un soi de plăcere vinovată știind că era dorită.

- Cred, milord, că cea mai bună mișcare a mea în jocul acesta este să mă retrag degrabă. Mă duc să văd dacă fetele mele sunt în siguranță.

- Vă cred, milady, spuse el, vă permit să evadați din ghearele mele... pentru moment.

Trei, patru servitori ar fi făcut probabil o treabă mult mai eficientă în jumătate de timp, decât făcuseră el și invitații săi, reflectă contele de Wanstead la o oră și ceva după ce începuseră. Grămezile de ilex și crengi de pin de pe malul lacului crescuseră considerabil, dar toți cei care le adunaseră se jucaseră cel puțin la fel de mult pe cât munciseră. Și făcuseră totul cu zgomote și râsete.

Contele însuși nu dăduse un exemplu bun. După ce își puse jos al doilea braț de crenguțe de pin, se opri

să-i urmărească pe Jeremy Milchip și pe Samuel Radway dându-se pe gheața groasă de la marginea lacului, în timp ce Susan Gaynor și Winifred Milchip se uitau, Susan țipând cu un amestec de admirație și frică. Apoi, chiar când dădu să se întoarcă la treabă, Excelența Sa o zări pe Rachel privind solemnă de la o mică distanță.

Era o copilă stranie, serioasă, tăcută și nefiresc de introvertită. Și totuși, de două ori când venise în sala de bal să se uite la lecțiile de dans, văzuse însuflețire în ochii ei. A doua oară o invitasă să danseze pe muzică în timp ce exersa pașii cu Margaret. Se uitase neliniștită la mama ei, dar Christina cu buzele strânse dăduse din cap aprobator. Copila se mișcase cu brațele întinse și cu ochii pe jumătate închiși în ritm cu muzica, ca și cum... ca și cum ar fi fost o creatură liberă și grațioasă din sălbăticie.

- Pare distractiv, nu-i așa? întrebă contele, mergând spre ea și făcând semn din cap în direcția celor care alunecau pe gheață.

Ea nu-și luă ochii de la ei.

- Trebuie să fie cel mai minunat sentiment din lume să te miști ca vântul, spuse ea.

- De ce nu încerci și tu? îi sugeră.

Clătină ușor din cap.

- Nu mi s-ar permite.

El nu credea că mama ei i-ar interzice. Nu interzisese alergatul pe deal sau dansul în sala de bal, deși dăduse doar un acord tacit și reținut pentru asta. Dar se așteptase ca el să fie supărat în privința situației de pe deal. Încercase să-și protejeze copiii de pedeapsă. El se încruntă. Ce fel de nenorocit fusese Gilbert ca tată și ca soț? Ce fel de influență încă avea asupra acestei familii?

- Dar eu sunt cel care stabilește regulile aici, îți amintești? spuse contele. Eu îți dau permisiunea și îi voi zice asta mamei tale, în caz că își va face griji. Să încercăm împreună? Se pare că nu pot să stau pe picioarele mele pe dealuri, dar poate mă descurc mai bine pe gheață.

Îi luă mâna și merse solemnă cu el spre fâșia lungă și lucioasă pe care o formaseră cei doi bărbați. Contele fu primul. Avea destul de multă experiență cu gheața și își ținu echilibrul fără nici o problemă. Susan și Winifred bătură din palme, iar Jeremy fluieră.

Rachel căzu la primele două încercări, dar refuză ajutorul și nu avea de gând să renunțe. După câteva încercări gonia pe gheață, cu brațele întinse și cu chipul încordat de concentrare. Dar într-un sfârșit, după o alunecare lungă, își întoarse capul ca să se uite la conte și îi zâmbi radioasă.

El se topi de drag. Simți că ea era ca un fluture care se elibera din propriul cocon. În timp poate. Firea liniștită și chiar solemnitatea ei făceau parte din ea. Însă la fel era și capacitatea de a se bucura când se exprima prin mișcare. Pe cât de banală era la vârsta de șapte ani, se gândi el, avea să se transforme într-o frumusețe, asemenea mamei ei. Iar frumusețea ei putea fi plină de viață dacă i se va permite să fie ea însăși și dacă era sigură de dragostea celor din jur.

Avusese foarte puțin de-a face cu copiii. Nu știa ce e instinctul patern. Până acum nici un copil nu-i înduioșase inima.

Gerard își ridică o mână și-i zâmbi, apoi se întoarse la treabă, la fel cum făcură și ceilalți patru chiulangii, în timp ce Langan cu soția și copiii săi se apropiau ca să vadă ce era cu toată acea hărmălaie și entuziasm.

Dar, în sfârșit, doi grădinari veniră să facă focul în aer liber promis și toată lumea era fericită să-i accepte lumina ca un semn că munca era la final. Domnul Colin Stewart declară că până la urmă părea că puteau decora o duzină de case cu tot ce se strânsese și aștepta să fie cărat în casă. Câțiva servitori se îndreptau spre foc cu câteva carafe cu ciocolată fierbinte și destule căni pentru toată lumea.

- Ce idee excelentă, Wanstead, spuse Sir Michael Milchip frecându-și mâinile îmbrăcate în mănuși, să aduci focul și băuturile calde la noi, în loc să ne duci

acasă și să le găsim acolo pe ambele. Prelungește atmosfera de sărbătoare.

- Oh, spuse Lizzie Gaynor, uitându-se înainte și luând brațul contelui ca s-o conducă spre foc, chiar crezi că va ninge, milord? Nu pot să mă gândesc la nimic mai incitant de Crăciun, decât că voi sta închisă între patru pereți. Nu mi-am dat niciodată seama cum cineva poate merge pe zăpadă fără să cadă la fiecare pas. Aș avea nevoie de un braț sigur de care să mă agăț.

- Nu-mi imaginez, domnișoară Gaynor, spuse el, că veți sta închisă între patru pereți. O atinse pe mână și se uită în ochii ei.

- Ce amabil sunteți, murmură ea.

Aerul rece și mișcarea aduseseră o strălucire atrăgătoare de vitalitate pe chipul ei. Era o domnișoară tânără care știa ce voia de la viață, gândi el, și căuta acel lucru. Voia un mariaj bun, de preferat nu cu un duce de șaizeci de ani și suferind de gută. La momentul acela ea credea că dorea să se mărite cu el. Era drăguță, cultivată, de familie bună, o persoană plăcută. Dacă se hotăra să rămână în Anglia, ea ar fi contesa perfectă pentru el. Cunoștea lumea din înalta societate mult mai bine decât el. Fusesse educată să știe genul de responsabilități care i s-ar fi cerut în astfel de circumstanțe. Nu o iubea, însă dragostea nu mai era un element pe care îl căuta când era vorba despre căsătorie.

Își aminti avertismentul lui Jeannette. Nu ar trebui să se însoare cu Lizzie Gaynor sau cu oricine altcineva, decât dacă era sigur că era persoana pe care o așteptase. Era o pasiune în firea lui, îi spusese ea, care avea nevoie să fie satisfăcută. Avea oare dreptate? El nu credea asta. Viața lui fusese guvernată de rațiune în ultimii zece ani și ceva și fusese mai fericit datorită acestui lucru.

- O să ningă, spuse el ținând mâna întinsă și uitându-se la suprafața întunecată a mânușii. Un fulg alb ateriză în timp ce îl privea. Chiar foarte curând, de fapt.

Toată lumea se uită în sus.

Christina nu era la foc. Contele o căută pe cât îi era posibil cu atâția oameni învârtindu-se pe lângă servitori și vase cu ciocolată. Toți erau prezenți, mai puțin ea și Tess. Fetița se jucase mai devreme cu ceilalți copii. Christina adunase vâsc cu Luttrell, care acum flirta cu Susan. Poate lui Tess i se făcuse frig, iar Christina o duse în casă.

Dar nici unul dintre ceilalți copii nu păreau să fi simțit frigul.

Stătu puțin mai departe de ceilalți să vadă dacă le poate zări printre copaci. Nu îi luă prea mult. Desluși o pată roșie în depărtare – Tess purta o pelerină roșie. Poate nu o interesau focurile în aer liber, ciocolata și compania celorlalți copii. Poate mama ei se juca cu ea.

– Scuzați-mă un moment, spuse contele și se îndepărtă de lac.

La început crezu că într-adevăr se jucau. Cu siguranță, râdeau amândouă. Întotdeauna simțea ceva nedefinit când o auzea pe Christina râzând – furie? durere? singurătate? Părea să facă asta cu oricine, mai puțin cu el.

– O să rezolv într-un minut, spunea ea și râseră amândouă din nou.

Stăteau una lângă alta pe creanga unui copac bătrân. Brațul Christinei înconjură umerii fiicei. Nu erau foarte sus deasupra pământului, dar în mod clar erau înțepenite. Contele de Wanstead se îndreptă spre ele. Contesa tresări.

– Oh, Doamne, spuse ea, încercam să mă conving să-mi calc pe mândrie și să strig după ajutor. Aș fi făcut asta la un moment, dacă nu veneai tu să ne salvezi.

– Te-ai înțepenit, Tess? întrebă el. Încerci să o salvezi pe mama?

– Nu pot să sar, îi spuse Tess și râse cu veselie. Mama a spus să sar, și eu nu pot. Apoi ea s-a urcat ca să mă ia, și acum nici una dintre noi nu mai poate coborî. Dar atât de mare era încrederea ei de copil în siguranța

pe care i-o oferea brațul mamei ei, încât nu arăta deloc speriată.

- Pur și simplu nu ajungeam la ea, explică repede contesa, nici când stăteam pe pământ, nici când am început să mă cațăr. Și nu am cum să cobor cu ea în brațe. Evit să încerc asta. Creanga asta e mai înaltă decât pare de acolo de jos.

Purta botine și o mantie din stofă cenușie - ceva din vechea ei garderobă, își spusese el când o văzuse mai devreme. Însă obrajii roșii din cauza frigului și a rușinii adăugau o culoare plăcută chipului ei, iar un centimetru sau doi de piele dezgolită între botinele ei și tivul pelerinei desăvârșeau tabloul. Se întrebă dacă era conștientă de acea mică fâșie de piele pe care o expunea.

- Eu sunt mai înalt, spuse pășind mai aproape și întinzându-și brațele. Aproape îți pot atinge gleznele, Tess. Poți să ai încredere în mine și să sari în brațele mele? Nu o să te scap, promit. Îi făcu cu ochiul. Pe onoarea mea de gentleman.

- Dacă o țin de subsuori și o cobor puțin... încep contesa, dar Tess pur și simplu se aplecă în față și căzu în brațele lui care o așteptau. Simți buclele de bebeluș, un obraz mic și catifelat, brațe mici care se agățau, greutatea ușoară, asemenea unui fulg, și un râs încântător de copil în timp ce brațele lui o prindeau cu putere.

- Gata, spuse el. O prințesă salvată.

- Iar eu, eu presupun că sunt dragonul, zise Christina îmbufnată.

- Respirând foc și pucioasă, încuviință Gerard, rânjind la ea, înainte să așeze piciorușele copilei pe pământ și să-i dea drumul cu un surprinzător regret. Este un foc în aer liber, acolo printre copaci, Tess. Poți să-l vezi de aici. O să ratezi ciocolata și distracția dacă nu te grăbești.

Fetița o luă la goană fără să se uite în urmă.

Contele își încrucișă brațele.

- Presupun, spuse uitându-se în sus la Christina, că tu nu ai nevoie de ajutor.

Ea încă stătea pe creangă, uitându-se neliniștită la trunchi care se afla la vreo treizeci de centimetri și care fusese foarte ușor de escaladat.

- Oh, Doamne, spuse ea. Asta ar trebui să fie ușor.

- Hai, rostește doar un cuvânt.

- Oh! Îi aruncă o privire aspră, apoi strică acest efect izbucnind din nou în râs. Îți place situația asta.

- În special, adăugă el, porțiunea aceea dintre marginea botinelor și tiv.

Ea țipă.

El se apropie și își întinse brațele în sus.

- Mai bine ai face ceea ce tocmai a făcut fiica ta, Christina.

- O să cobor singură, mulțumesc, îi spuse cu demnitate. Du-te!

Dar când dădu el să plece, ea țipă din nou. Se aruncă în jos aproape înainte ca el să fie gata să o prindă. Se clătină în spate sub impactul greutateii ei și se întoarse la timp ca să-și rezeme spatele de trunchiul copacului și să evite ca amândoi să se prăbușească.

Ea râdea nestăpânit - ba nu, chicotea - pe pieptul pelerinei lui, lipită de el de la frunte până la genunchi. El simți că încă nu era conștient de asta. Însă el era... incomod de conștient, în ciuda straturilor de haine dintre ei. Simți un miros de lavandă.

- Întotdeauna am cam avut rău de înălțime, spuse ea.

- Și presupun că nu te-ai gândit să chemi pe cineva s-o salveze pe Tess, chiar dacă sunt destui oameni în jur care nu au.

Christina râse. Apoi se opri din râs și stătu nemișcată lângă el. Apoi își dădu puțin capul pe spate și se uită la el. Nu le trecu nici unuia prin minte să se elibereze din îmbrățișare.

Se priviră lung. Ea respiră adânc și își mișcă buzele, însă nu spuse ceea ce fusese cât pe ce să spună. El nici măcar nu încercă să vorbească.

În noaptea aceea, la Vauxhall, o ținuse în brațe, strâns lipită de el, aproape o învăluisese complet. Ea fusese

o parte din sufletul lui, aproape trup din trupul lui. Dacă nu ar fi iubit-o atât de mult, el ar fi făcut exact asta printre copacii deși din spatele aleii întunecate. Ea nu ar fi rezistat, s-ar fi deschis pentru el, l-ar fi primit, ar fi avut încredere în el. Sufletul omului întotdeauna a tânjit la întregire. El fusese la o bătaie de inimă distanță de a afla întregirea în acea seară. Însă onoarea îl oprișe.

Astfel că, de atunci, fusese chinuit de o dorință mistuitoare, de sentimentul că era incomplet, un sentiment pe care nu îl recunoștea și pe care îl nega cu tărie.

Oare chiar atât de amarnic se înșelase în acea noapte? Ea știuse oare?

- Știai în noaptea aceea, se trezi el șoptindu-i, că a doua zi te vei logodi cu el?

- Nu, murmură ea, la rândul ei. La fel cum nu putem ști când lumea se va sfârși sau când vom muri sau când orice face lumea un loc minunat și dă sens vieții se va distruge în jurul nostru. Nu, nu știam.

Tandrețea și pasiunea ei din acea noapte nu fuseseră o fațadă. Totul fusese real. Îl iubise cu adevărat.

- Christina.

Nu mai rămăsese nimic de spus. Doar numele ei și toată durerea pe care i-o provoca rostirea lui.

- Nu am știut, repetă ea, apoi își înclină ușor capul și își rezemă fruntea de bărbia lui.

Dar tot alesese banii, în locul dragostei. Tentația venise la ea sub forma unei oferte din partea lui Gilbert doar la o zi după ce aproape i se dăruise lui în cel mai adevărat sens al cuvântului - și fusese fermecată. Nu putea fi alt motiv decât lăcomia pentru ceea ce făcuse. Tatăl ei, un bărbat jovial și plăcut, care era opusul unui tiran, fusese întotdeauna indulgent cu ea. Întotdeauna îl plăcuse pe Gerard și îl primise în vizită, zâmbind amabil, deși nu făcuse nici o propunere oficială. Probabil ea se așteptase ca după căsătoria strategică cu Gilbert și nașterea unui moștenitor să-și poată avea și iubitul.

Probabil o surprinsese prin plecarea în Canada și prin decizia de a rămâne acolo. Poate chiar reușise să o rănească.

Și nu fusese nici un moștenitor... Doar două fiice.

Se gândi brusc că poate acum ea își imagina că aceea ocazie îi bătea din nou la ușă. Poate ea îi simțise slăbiciunea care zăcea fără îndoială în el. Poate chiar complota pentru o a doua căsătorie.

- Dacă ți-ai revenit din sperietură, spuse el calm, aș vrea să mă întorc la invitații mei lângă foc. Cred că nici unuia dintre noi nu i-ar plăcea să fie văzut astfel, nu-i așa? De parcă ne-am îmbrățișa.

Se smuci în grabă și îi întoarse spatele înainte ca el să-i poată vedea chipul. Vocea ei era la fel de calmă ca a lui când vorbea:

- Mulțumesc, mă speriasem pentru un moment. Sunt foarte bine acum.

Dacă într-adevăr complota, asta doar ca să se îndepărteze cât mai mult de el, cât mai repede posibil. Dintr-un motiv anume - fie că era vorba de vinovăție sau de altceva - cu siguranță îl ura pe el la fel de mult pe cât o ura și el pe ea.

Se dezlipi de lângă copac și o urmă.

capitolul 11

Sala de bal nu avea să fie decorată decât a doua zi de Crăciun. Acest lucru urma să fie făcut de către servitori sub supravegherea Christinei. Așa aranjaseră în prealabil. Cu toate astea, era multă forfotă cu două zile înainte de Crăciun. Toate crenguțele fuseseră aduse înăuntru și pregătite să fie folosite în alte părți ale casei, așadar, era un constant du-te vino, căci acțiunea de decorare începuse. Și era o încăpere suficient de mare unde să se pună crenguțele pentru sărutat.

Lizzie Gaynor era o expertă autoproclamată în construirea lor. Organizase două grupuri, unul format din Christina, Laura Cannadine și copiii, iar celălalt, din mama ei, Lady Milchip și Lady Hannah Milne. Plutea veselă de colo-colo între cele două grupuri, ea nefăcând nimic, în afară de a da sfaturi, a critica, a lăuda și, în general, observă Christina amuzată, a sta în drum. Dar ea fu cea care își asumă meritele când opera elaborată a copiilor fu dusă în salon pentru a fi agățată de tavan, în apropiere de pian.

- Vedeți cât de inteligent creez crenguțe pentru sărutat? strigă ea, râzând și învârtindu-se de jur împrejur exuberantă și arătând, într-adevăr, foarte drăguță.

Salonul fusese transformat într-o grădină care mirosea a pin, cu panglici roșii și clopoței pe care menajera îi găsise într-un ungher din pod. Invitații responsabili cu decorarea încăperii, inclusiv contele însuși, care era în cămașă și arăta oarecum dezordonat, se opriră din ce făceau ca să admire și să aclame creanga sărutului.

- Meritați să fiți lăudată, domnișoară Gaynor, spuse Excelența Sa. Se pare că este cel mai frumos exemplar

de creangă a sărutului pe care l-am văzut vreodată. Feli-
cități și muncitorilor, de asemenea.

Contele zâmbi la copii și preț de o clipă, surprinse
privirea Christinei. Ea se uită în altă parte. Nu voia să-și
amintească incidentul de dimineață, când sârise de pe
creangă și aterizase în brațele lui, zăbovind acolo mult
mai mult decât fusese nevoie. Pentru câteva momente
năucitoare uitase... Din cauza felului cum cei zece ani își
puseră amprenta pe fizicul lui, ea își amintise aspecte
foarte fizice. Își aminti o anume dorință pe care autodis-
ciplina o suprimase în ea atât de mulți ani, încât crezuse
că murise cu totul.

- Funcționează? întrebă domnul John Cannadine.

- Creanga sărutului? întrebă Lizzie cu o voce convin-
gător de veselă. Bineînțeles că funcționează, domnule,
și de îndată ce este agățată, voi fi încântată să dovedesc
acest lucru oricui dorește să o testeze.

- Din moment ce eu o voi agăța, spuse contele, lu-
ând creanga de la Rachel și Paul Langan, atunci îmi re-
zerv dreptul de a face testarea. Se uită la Lizzie, își ridică
sprâncenele și chicoti.

Și astfel, zece minute mai târziu, într-un acompani-
ament de râsete, aplauze și fluierături, contele de Wan-
stead o săruta pe Lizzie Gaynor sub creanga sărutului,
fără să se grăbească.

Christina fusese îngrozită de propria reacție. Se uită,
zâmbind la toată lumea. Și văzu capul lui aplecat peste
al celeilalte femei, buzele lui dorindu-le pe ale ei, mâi-
nile lui așezate de o parte și de alta a taliei ei, în timp
ce ale ei erau pe umerii lui. Iar ea știa exact ce va simți
cealaltă femeie - ca și cum aceste senzații le experimen-
ta propriului trup. Fără îndoială, Lizzie Gaynor era pre-
ferată să-i devină soție.

Mătușa Hannah și Lady Milchip făcuseră presupu-
neri în legătura cu asta pe drumul de întoarcere de la
lac. Și arătau ca un cuplu care se curta reciproc.

Christinei îi venea să izbucnească în plâns. Voia să
tipe. Voia să facă o scenă zgomotoasă și nedemnă de ea.

Era... era geloasă! O ura pe Lizzie Gaynor. Și îl ura pe el – cu atât mai mult pentru că nu era nici un motiv pentru ura ei. Din contră. Ea era cea care greșise față de el. El îi spusese că despărțirea de ea îl rănise și îl făcuse să plece în Canada. Repulsia lui față de ea era o consecință a ceea ce îi făcuse ea. Iar acum ea știa că modul în care își justificase comportamentul în toți anii trecuți fusese greșit. Nu existau justificări.

Pierduse tot ce era mai prețios în viața ei.

Tânăra se întoarse rapid și se grăbi să iasă din încăpere, ciocnindu-se de domnul Radway și dând jos de pe ușă o creangă împodobită cu panglică atunci când o smuci ca să o deschidă. Fugi pe scări în camera ei. Dar nici camera ei nu îi oferea un refugiu mulțumitor.

Avea nevoie să fie singură. Avea nevoie să fie undeva unde putea să-și limpezească gândurile și să se liniștească.

Nu exista decât un singur loc. Nu mai fusese acolo de când... Asta fusese acum trei ani. Erau trei ani de când fusese acolo ultima dată, însă dorința de a pleca în momentul acela, de a fi departe de casă, unde prezența lui o sufoca, era copleșitoare.

Se duse la fereastră și se uită afară. Zăpada cădea abundent și se așternea într-un strat gros pe pajiști. Arăta superb în lumina apusului timpuriu. Cu toții priviseră zăpada toată după-amiaza și nădăjduiau ca a doua zi să poată ieși și să se bucure de ea. Cu toții își exprimaseră speranța că va fi astfel și de Crăciun.

Asta ar trebui să o rețină. Își sprijini fruntea de fereastră. Dar nu putea merge din nou jos. Nu încă. Pur și simplu, nu putea. Calmul pe care și-l autoimpusese ca o armură puternică ani la rândul, calmul care o ajutase să facă față vieții o părăsise ca să fie înlocuit de un vârtej de emoții, sălbatic și imprevizibil, asupra căruia părea că nu are nici un fel de control.

Era cea de a treia zi a petrecerii. Prezența ei la ora ceaiului nu mai era esențială. Rachel și Tess erau jos, dar mai erau și alți copii cu care să se joace și adulți

care să le acorde atenție. Când va veni momentul, vor merge în camera lor împreună cu ceilalți copii. Nu era nevoie să-și facă griji în privința lor. Dar dacă ar sta în camera ei, mai devreme sau mai târziu, cineva va veni să-i bată în ușă. Nu putea să dea ochii cu nimeni.

Puțin mai târziu, Christina coborî în grabă pe scara servitorilor și ieși pe o ușă lateralnică. Se îndreptă spre copacii din spatele casei, ca nu cumva să o vadă cineva de la ferestrele salonului. Zăpada era pufoasă sub picioare și nu foarte alunecoasă. Și nu era un strat foarte gros încă. Își făcu drum printre copaci până la râu și o luă spre nord de-a lungul malului. Nu conta că potecile nu se mai vedeau. Cunoștea drumul destul de bine.

Christina găsisese prima dată coliba paznicului pe vremea când domnul Pinkerton încă locuia în ea. Obişnuise să meargă acolo din când în când să stea și să stea de vorbă, chiar să ia ceaiul cu el. După ce omul se mutase în sat, se mai întorcea câteodată și întotdeauna păstra coliba curată și gata să fie locuită, iar ea obişnuia să meargă acolo singură. Nu prea des. Avea responsabilități acasă. Fiecare minut al vieții ei era controlat. Dădea raportul soțului ei pentru fiecare dintre acele minute. Dar uneori găsisese timp să fie singură, să caute liniște, să găsească frânturi din ea însăși. Fuseseră cele mai prețioase clipe de răgaz din timpul mariajului ei, până când Gilbert o descoperise acolo într-o zi și îi interzisese și acest lucru.

Ușa era descuiată. Intră și o închise. Putea să aprindă o lumânare cu iasca din cutia care se afla la locul ei obişnuit de pe raft. Putea să aprindă focul, care era gata pregătit în micul șemineu. În schimb, își dădu jos botinele și se așeză cu picioarele sub ea pe pat, într-un colț, lângă fereastră, acoperindu-se cu pelerina și cu pătura din blană de oaie. Alese să stea în semiîntuneric și în frig. Își cuprinse genunchii cu brațele, își odihni obrazul pe ei și închise ochii.

Încercă să nu se mai gândească. Încercă să permită tăcerii și apusului să o liniștească și să o vindece.

Contele de Wanstead își plănuia bine sărutul. Nu voia să fie scurt, astfel încât să pară jignitor. Dar nu voia nici să fie într-atât de lung, încât să creeze așteptări. Și totuși, chiar în timp ce încerca să facă sărutul cât mai potrivit pentru ocazie, i se păru ciudat că era atât de lucid în timp ce încerca să o sărute pe domnișoara pe care intenționa s-o curteze. Se concentra atât de mult să o sărute exact în maniera și pentru perioada de timp cuvenite, încât abia își dădu seama ce simțea sărutând-o.

Ușa salonului se închise cu zgomot și una dintre crengile de pin agățate de ea căzu pe podea chiar în momentul în care el își înălță capul și zâmbi. Plănuia să se ducă la Rachel și la micuța Alice Cannadine, care ajutaseră la confecționarea crengii sărutului, și să le ia pe fiecare pentru un sărut pe obraz.

- Cumva Lady Wanstead nu se simte bine? întrebă John Cannadine, încruntându-se în direcția ușii. Părea că se grăbește teribil.

- A fost neobișnuit de ocupată în ultimele două zile, spuse Lady Hannah - ținea cealaltă creangă a sărutului care era menită pentru holul de jos. Poate s-a dus în camera ei să se odihnească.

Nimeni nu mai pomeni nimic despre ieșirea precipitată a contesei. Era ora ceaiului și toată lumea se zorea să curețe încăperea și să-i cheme pe ceilalți din alte camere care mai erau ocupați. Creanga sărutului era în centrul atenției.

De ce plecase? se întreba contele. Plecase în grabă în timp ce o săruta pe Lizzie Gaynor sub vâsc. Răspunsul la această întrebare era evident, desigur, și îl enerva cumplit. Crengile pentru sărutat erau, fără îndoială, creații păgâne, iar sărutatul în public - poate chiar și în intimitate - era lucrătura diavolului. Era bine că nu apucase să o pupe pe Rachel pe obraz, se gândi cu mâhnire. Ar fi fost acuzat de tot soiul de grozăvii.

Fu bucuros când ea nu coborî pentru ceai. Nu voia să-i vadă prea curând chipul dezaprobat cu buzele subțiate. Era o lipsă de curtoazie, desigur, să nu păstreze

aparențele, dar asta era problema ei, nu a lui. Nu era soția lui, pentru a cărei permisiune să îi fie etern recunoscător. Când Laura Cannadine voi să adune toți țăncii ca să-i ducă înapoi în camera de joacă, Tess, care se jucase cu Alice și cu fiul mai mic al familiei Langan în timpul ceaiului, veni și rămase în fața lui, dorind să știe unde era mama ei. Se așează pe vine în fața fetei.

- Cred că mama ta este o somnoroasă, îi spuse contele. Ai epuizat-o în dimineața asta, făcând-o să se cațäre în copaci și să rămână acolo.

Ea chicoti.

- Mergi sus cu ceilalți, rosti el, mângâindu-i obrazul buclat. Mama o să vină să te vadă mai târziu. Și, Tess? Îți mulțumesc că ai ajutat la creanga sărutului. Este într-adevăr minunată.

Tess zâmbi luminoasă și o luă la fugă ca să se alătore celorlalți copii.

Unde era Christina? Nu spusese nimănui că nu se simțea bine. Nu-i stătea în fire să-și abandoneze responsabilitățile sau să se odihnească în timpul zilei.

- Întreab-o pe camerista doamnei dacă aceasta se află în dormitorul ei, Billings, îl instrui pe valet după ce ieși din salon. Și dacă se simte bine.

Însă i se transmisese că doamna nu se afla în dormitor. Una dintre spălătorese, care scuturase o cârpă pe ușa bucătăriei în urmă cu o oră, o văzuse plimbându-se în spatele casei și îndreptându-se spre pădure.

La apus? Când ninge destul de puternic? Dacă plecase să facă o plimbare și să ia puțin aer? Însă era oare probabil după tot aerul și mișcarea de care avusese parte de dimineață? Chiar nu ar fi spus nimic nimănui? Nu ar fi întrebat dacă dorea cineva să o însoțească? Măcar pe copiii ei?

Ce naiba?

După ceai, toată lumea se împrăștiase către activități mai informale sau ca să se odihnească după efortul din timpul zilei. Mai rămăseseră doar câteva ore până când trebuia să se schimbe pentru cină.

Era plecată de mai bine de o oră. Fără nici un cuvânt. Și încă nu se întorsese. Deja se inserase de-a binelea. Noaptea nu avea să fie una întunecată cu toți norii de zăpadă care încă își scuturau povara. Dar chiar și așa, era un moment ciudat să iasă afară pentru o plimbare lungă, de una singură.

La naiba cu femeia asta! Intenționase să-i propună lui Harry, lui Ralph sau oricui altcuiva era dispus să i se alătore, să joace o partidă de biliard. Ardea un foc plăcut în salonul de biliard. Îi ajunsese cât timp petrecuse în aer liber și cât efort făcuse pe ziua aceea. Dacă plecase singură, era pentru că voia să fie singură. Nu se afla în pericol. În ciuda zăpezii, nu era viscol și, fără îndoială, cunoștea bine moșia. El trebuia să fie ultima persoană pe care ea își dorea să o vadă.

Dar contele știa că nu se va putea liniști până când ea nu era în siguranță. Și din moment ce nu era în firea lui să aștepte pasiv să se întâmple ceva, dacă putea să ajute cumva, știa că trebuia să iasă și să o caute. Doar ca să-i vadă în ochi iritarea și chiar disprețul față de eforturile lui, desigur.

Când ieși afară, descoperi că urmele botinelor ei nu erau complet acoperite. Mici adâncituri în zăpadă sugerau că, într-adevăr, se îndreptase spre pădure în diagonală, mergând spre nord. Se făcuse prea întuneric când ajunsese printre copaci, ca să mai găsească vreun semn al trecerii ei pe acolo, dar dacă nu se abătuse de la direcția pe care o luase, ar fi ajuns eventual la râu. Și dacă se îndreptase într-acolo pe un asemenea drum, cel mai probabil nu s-ar fi întors spre sud. Dacă mersese spre nord de-a lungul malului râului, părea probabil ca destinația ei să fie coliba lui Pinky. Locuise suficient de mult la Thornwood și, fără îndoială, o descoperise.

De ce ar fi ales să meargă la coliba lui Pinky, azi dintre toate zilele? Și la momentul acesta al zilei? Și în timpul unei ninsori abundente? Un singur răspuns era evident. Ca să se bucure de puțină intimitate. Continuă să înnoate prin zăpadă, simțindu-se oarecum copleșit.

Deși, își spusese, ea nu avea nici o vină că el alesese să o urmeze nepoftit.

Prima dată, crezu că se înșelase. Nu era nici o urmă de lumină la fereastră, nici măcar lumina pâlpâitoare a unui foc. Și nu era fum care să iasă din coș. Dar chiar și așa el urcă panta până la colibă și deschise ușa.

Crezu că nu se afla nimeni acolo. Cu siguranță, nu era nici o lumină, nici un sunet, nici o mișcare. Dar era ceva pe pat mai ușor decât întunericul din jur și pași mai aproape ca să vadă mai bine. Lăsă ușa deschisă în spatele lui.

Observă că într-adevăr ea era cea care ședea tăcută acolo chiar când Christina începu să se miște. Se dădu mai aproape de peretele cel mai îndepărtat de locul unde stătea el, iar brațele ei ieșiră de sub blana de oaie în care fusese învelită, ca să-și acopere protector fața. Scoase un zgomot gutural din gât.

El încremeni.

Apoi se întoarse și traversă din nou camera ca să închidă ușa. Pipăi până găsi cutia cu iască și aprinse singura lumânare dintr-un sfeșnic de pe masă. Îngenunche în fața șemineului și aprinse vreascurile, astfel încât focul să ardă și să încălzească încăperea.

- Nu o să te lovesc, spusese el încet.

Aproape se relaxase, aproape se încălzise, aproape se liniștise. Fusese pe jumătate într-un vis, deși totuși trează. Nu auzise pe nimeni apropiind-se, dar cum ar fi putut, când fiecare pas ar fi fost înăbușit de zăpada care căzuse? Când ușa se deschisese și văzuse silueta unui bărbat, mai întâi stând acolo și apoi pășind înăuntru, paralizase de groază. Nu groaza de un străin. Nu-i trecuse prin cap nici măcar pentru o clipă că vreun vagabond periculos sau un evadat ar fi găsit drumul până la adăpostul colibei.

Acționase din instinct. Încercase să se ferească din calea lui. Încercase să-și protejeze fața. Crezuse că el era...

Dar el nu o atinsese. Și chiar în timp ce se îndepărta și închidea ușa și lua cutia cu iască, chiar înainte să-l vadă clar, știu că fusese dezorientată. Morții nu se mai ridicau. Știa cine era. Flacăra lumânării care-i lumină brusc fața în timp ce se apleca doar îi confirmă acest fapt. El nu o privea. Continuă să aprindă focul. Numai atunci vorbe.

- Nu o să te lovesc, spuse el.

- Nu știam cine erai, răspunse ea. Părea că deja se încălzise în cameră. Poate era doar lumina și trosnetul focului ce se întetea care dădeau acea impresie.

- Nu, spuse el. Se pare că nu.

Veni în fața ferestrei, lângă pat, însă nu se uită deloc la ea. Se holbă afară. Probabil, se gândi ea, din cauza luminii din cameră, nu vedea nimic. Dar stătu acolo vreme îndelungată, fără să se miște. Ar fi putut să întindă brațul și să îl atingă, dacă ar fi dorit să facă asta. Ea rămase unde era și nu se mișcă deloc.

De ce venise? De unde știuse unde s-o găsească?

Răspunsurile nu păreau importante. Și nici întrebările. El venise. Fusese oarecum inevitabil.

Fusese evident de la începutul mariajului ei că el crescuse aici, la Thornwood. Nu încercase niciodată să și-l imagineze undeva, în casă sau în parc. Nu se întrebase niciodată care dormitor fusese al lui, în ce camere își petrecuse majoritatea timpului, care cotloane de pe moșie fuseseră locurile lui preferate de joacă. Nu dorise să știe. Dar știuse, deși nici ea, nici domnul Pinkerton nu-i menționase numele, că acea colibă fusese un refugiu pe care îl frecventase adesea, că fusese un loc special pentru el. Cum știuse asta? Nu exista vreun răspuns la acea întrebare. Pur și simplu, știuse.

Și știa că avusese dreptate. El aparținea de această colibă mică și primitoare. Emană prezența lui. Nu recunoscuse niciodată față de ea însăși la modul conștient că venise aici în toți acești ani ca să-și permită plăcerea de a ști acest lucru.

- Am lăsat ceva neterminat la Vauxhall, spuse el într-un final, fără să se întoarcă de la fereastră.

- Da, răspunse ea.

- Ar trebui să terminăm și să punem capăt, spuse el.

- Da.

Se întoarse de la fereastră, dar încă nu se uită la ea. El se duse în fața focului și privi în jos la flăcările care dansau printre buștenii din vatră. Rămase acolo mult timp, apoi își scoase pălăria, mănușile și mantaua și le așeză pe balansoarul unde-i plăcea domnului Pinkerton să stea. Puse deoparte haina și rămase câteva momente în cămașa cu mânecă lungă, înainte să-și desfacă nasturii de la vestă.

Și astfel s-ar sfârși, se gândi Christina în timp ce îl privea cum se dezbrăca până ce rămase în fața ei doar în pantaloni și ciorapi. Era un moment straniu, care sfida timpul. Era irațional ceea ce se întâmpla, ceea ce era pe cale să se întâmple, dar era un moment care sfida rațiunea. Nu avea nevoie să se vorbească despre acesta, să fie discutat, să existe polemici. Nu avea nici măcar nevoie de scânteia pasiunii.

Ceva nu fusese terminat. Așa că vor termina acum. Nu trebuia privit în viitor. Era un moment fără viitor.

Se întoarse către el, către chipul lui la fel de lipsit de expresie pe cât presupunea că era și al ei. Nu era nevoie de cuvinte. Ea se dădu jos din pat și întinse blana de oaie peste păturile de lână. Le dădu pe toate la o parte scoțând la iveală așternuturi albe. Își dădu jos pelerina. Nu era nevoie să o întindă peste altceva. Încăperea nu era mare - aproape se încălzise. Își ridică brațele să-și desfacă nasturii de la spatele rochiei, dar el o întoarse, cu mâinile așezate pe umerii ei, și făcu acest lucru în locul ei. Îi dădu jos rochia, îi scoase ciorapii, desuurile, apoi ea se întoarse spre el doar în cămășuță.

Se lipi de el, îi respiră căldura distinctă, parfumul de mosc, înainte să-și treacă mâinile peste pieptul lui gol și să-și ridice fața spre a lui.

Aveau ceva de terminat. Amândoi fuseseră conștienți de asta cu un soi de tăcută resemnare. Nu fusese pasiune în decizia lor. Însă pasiunea era cea care nu fusese consumată între ei, dorința pasională, nu, nevoia pasională, de a dăru și a lua, de a împărtăși tot ceea ce însemnau ei – trup, minte, inimă, suflet. De a scăpa de sentimentul că sunt frânți și incompleți prin crearea unui întreg.

Asta era ceea ce nu fusese niciodată terminat. Și niciodată uitat. Era un foc ascuns care n-avea nevoie decât de o scânteie pentru a se aprinde și a arde până la final.

Un sărut nu era de ajuns – asta deveni curând evident. Nici măcar când stăteau unul în brațele celuilalt, lipindu-se unul de celălalt, gura fiecăruia deschisă peste a celuilalt, limbile atingându-se, încercuindu-se, explorând adânc. Nici măcar atunci când mâinile apăsau la com pe carnea dezgolită, pe sub hainele puține.

– Întinde-te, îi spuse hotărât, dar o ținu sus suficient încât să-i scoată cămașuța peste cap. O aruncă la o parte. În timp ce ea se întinse, el își desfăcu nasturii de la pantaloni și îi dădu jos în grabă odată cu șosetele, le aruncă și veni deasupra ei.

Nu era o întâlnire de plăcere, de finețe, pentru crearea erotică a dorinței, pentru jocul intim. Ceva trebuia să se termine și acel ceva era pasiunea care se adunase de mai mult de zece ani.

Îi deschise picioarele larg cu genunchii, își apăsă mâinile sub fesele ei, o ținu bine în timp ce ea își ridică genunchii și își fixă tălpile în saltea, apoi o pătrunse adânc. Amândoi țipară.

Redeveniră o clipă lucizi după aceea. Stătea nemișcat deasupra ei, în ea, apăsând adânc, fără ca mâinile lui să cedeze sub ea. Ea se mișcă și îl apăsă spre ea pentru a-l primi și mai adânc. Amândoi gâfâiau.

Își retrase mâinile, se sprijini în coate și se ridică îndeajuns încât să se uite în jos la chipul ei de la câțiva centimetri distanță.

Se priviră lung.

- Oh da, șopti el, se va termina între noi.

Pasiunea de pe fața lui putea fi iubire, putea fi ură, putea fi ambele.

Iar acesta, gândi ea, nu era actul conjugal cu care fusese obișnuită atât timp, nu era o suferință pasivă. Nu era respingător. Acesta era apogeul visului pe care îl avu-se la Vauxhall.

Își coborî capul până când fruntea lui îi atinse părul care se desprinsese din coc și începu să se reverse.

La început era doar conștientizarea unei intimități imposibile, a unei plăceri incredibile. Dar foarte curând, fu iar doar pasiune - o pasiune arzătoare, sălbatică, irațională, grea, sufocantă. Și o durere înspăimântătoare care trecea dincolo de plăcere sau pasiune și totuși nu era încă durere până când - ah, atunci...

Ea auzi pe cineva țipând - două persoane. Apoi pacea și teroarea se ciocniră straniu, lăsând-o cu conștientizarea clară a faptului că se întâmplase - că nu mai era ea însăși, că el nu mai era el însuși. Că ei împreună erau o altă ființă, o singură entitate creată din ei doi și totuși diferită de fiecare dintre ei separat.

Deveniseră unul.

Pentru o clipă, cât o bătaie de inimă.

Chiar atunci când conștiința începea să prindă glas în mintea ei, de îndată dispărea, dincolo de puterile și înțelegerea ei. O străfulgerare, arătându-i cum era în rai, o stare de a fi, dincolo de spațiu sau timp, dincolo de capacitatea de a fi exprimată în cuvinte și de aceea putea fi doar simțită trecător, însă niciodată păstrată.

Pentru un moment fusese ca în rai. Nu pentru ea. Nu pentru el. Ci pentru ei. Apoi dispăru și erau un bărbat și o femeie, pe un pat, în coliba unui paznic, la sfârșitul unui act sexual, trupurile lor fiind încă unite.

Când ieși din ea, se mișcă într-o parte și trase păturile peste amândoi. Se simțea relaxată, fericită și mai tristă decât se simțise vreodată în viața ei.

Își întoarse capul ca să se uite la el. El o privi la rândul lui. Ea îi vedea ochii, dar nu putea să citească în ei. Fața lui era goală de expresie. A ei, se gândi ea, de asemenea. Rațiunea și timpul reveniseră, și la fel și viitorul. Era prea mult de pierdut prin a nu părea inexpressivi.

Erau iar două persoane distincte.

Terminaseră ceea ce începuseră cu mult timp în urmă. Fără să înțeleagă prea bine de ce, finalizaseră ceva ce îi bântuise pe amândoi, ceva ce-i oprise să meargă mai departe fericiți cu viața lor. Acum fusese făcut. Și totul era în trecut.

- În sfârșit, spuse el, rezonând cu gândurile ei, s-a terminat.

- Da, răspunse ea și închise ochii.

Da, se terminase. Acum totul se terminase.

Totul.

Ea căzu în abisul înspăimântător al deznădejzii.

capitolul 12

- Mă bucur, spuse el, că m-am întors în Anglia, că m-am întors la Thornwood. Credeam că s-a terminat totul, însă nu era așa. Acum chiar s-a terminat.

- Da, încuviință ea.

O prinse de cot ca să nu se dezechilibreze. Zăpada încă mai cădea. Era mai mare acum decât atunci când ieșise din casă.

- Știi, atunci când mergi pe zăpadă sau pe gheață, trebuie să-ți păstrezi centrul de gravitate deasupra picioarelor. Vei aluneca mai puțin și, chiar dacă o vei face, vei cădea mai puțin.

- Mulțumesc, spuse ea, părăsind malul râului și îndreptându-se către copaci, retrăgându-și cotul. Mă descurc.

După cum bănuise el, nu era o noapte întunecată. Era un lucru bun din moment ce nu se gândise să ia un felinar.

- Acum pot să mă întorc în Montreal unde mi-e locul, spuse el. Și voi avea satisfacția să știu că voi trăi acolo pentru că a fost decizia mea. Nu mă voi mai teme să vin aici, deși nu voi mai veni niciodată. Poți trăi aici liniștită cu fiicele tale. Nu e nevoie să iei în considerare căsătoria decât dacă dorești să faci asta.

- Nu.

- Putem să ne eliberăm unul de celălalt. Vorbe absurde se revărsau din gura lui, deși păreau venite de nicaieri. Oare creierul lui chiar le produsese? Chiar credea așa ceva? El chiar credea ceea ce spunea? Ea le credea?

- Da, spuse ea.

Tot acest episod era ca un fel de vis bizar. Lui abia îi venea să creadă ceea ce tocmai se întâmplase. Nu fusese vreun moment de gândire înainte, nici un fel de judecată, nici un fel de rațiune. Cel mai ciudat era că vina sau

explicația pentru asta nu putea fi pusă pe seama pasiunii. Nu începuse ca o întâlnire pasională – deși asta devenise foarte rapid.

Oare o parte din mintea lui chiar crezuse că, dacă se culca cu ea, va putea să o uite?

– Toate astea ar fi putut fi evitate, spuse nervos, dacă unul dintre copiii tăi ar fi fost băiat.

Christina se opri brusc din mers și el aproape se ciocni de ea. Gerard spusese și făcuse niște lucruri remarcabil de stupide în ultimele ore, dar acela le depășea pe toate.

– Iartă-mă, spuse el. Fiicele tale sunt perfecte. Chiar sunt, Christina.

– Am avut doi fii, răspunse ea. Unul s-a născut prematur, mort. Celălalt era complet dezvoltat și părea perfect. L-am ținut în brațe vreo oră până a murit. Ciudat, Gerard, timp de săptămâni și chiar luni de la moartea ambilor mei fii, nu am stat să mă gândesc la deranjul că tot tu erai moștenitorul lui Gilbert.

La naiba!

Își puse mâinile pe umerii ei. Ea încercă să se scutуре, dar nu se îndepărtă. Știa atât de puțin despre viața ei din ultimii zece ani și jumătate. Fusesse soție. Născuse patru copii și cunoscuse agonia de a pierde doi dintre ei. Rămăsese văduvă.

– Ceea ce am spus este de neiertat, zise el. Chiar era. Nu putea să-i ceară din nou iertare.

– Gilbert nu le-a iubit niciodată, spuse ea încet. Pe Rachel și pe Tess, vreau să spun. Erau doar fete.

Îi strânse umerii cu putere și îi trase spatele către el. Ea își rezemă capul pe umărul lui câteva momente, cu ochii închiși.

– Eu nu am avut prea mult de-a face cu copiii, spuse el. Nu am o comunicare ușoară cu ei. Dar țin la copiii tăi, Christina. Ai făcut o treabă bună cu ei.

Se îndepărtă de el și merse mai departe în fața lui. Curând ieșiră din zona împădurită și merseă unul lângă celălalt. Merseă astfel, fără să vorbească, deși când

îi luă din nou cotul ca s-o ajute să nu cadă în zăpadă, nu și-l retrase, așa cum făcuse mai devreme.

O ținuse goală în brațe, se gândi el. Fusesse înăuntrul trupului ei. De două ori. Acela fusese cel mai nebunesc lucru dintre toate. Pasiunea îi condusesse repede prima dată, cea după care îi spusese imediat că totul se sfârșise între ei. Și apoi, după ceva timp, după ce stătuseră tăcuți unul lângă celălalt, fără să vorbească, fără să se atingă, fără să doarmă, se întorsese din nou spre ea, iar ea se întorsese spre el, și se treziseră într-o acuplare blândă, ca și cum... ca și cum ar fi făcut dragoste.

O cunoștea în sens biblic. Și, brusc, simți că o cunoștea mult mai bine ca om decât o cunoscuse în acea săptămână și jumătate de când era la Thornwood – sau măcar că era o persoană pe care merita s-o cunoști, nu doar fata pe care o iubise cândva. Scurta ei menționare a celor doi fii care nu supraviețuiseră îl făcuse să-și dea seama că ea trăise în ultimii zece ani la fel cum trăise el. Ea suferise – și probabil nu doar pentru pierderea celor doi bebeluși. Din ceea ce înțelesese, căsătoria ei cu Gilbert nu fusese fericită. Și totuși, trecuse prin acei ani cu demnitatea intactă. Margaret și mătușa lui o iubeau și țineau cont de judecata ei. Servitorii o respectau. Și era o mamă blândă și iubitoare.

– Presupun că te vei căsători cu domnișoara Campbell, atunci? întrebă ea, spărgând brusc tăcerea. Va fi o alegere înțeleaptă dacă te întorci în Canada. Domnișoara Gaynor nu va accepta prea ușor să plece din Anglia.

Dar el realizase ceva la care ea poate nu se gândise încă.

– Nu voi putea să navighez de aici până în primăvară, spuse el, deși poate mă voi întoarce la Londra săptămâna viitoare. Înainte să părăsesc Anglia, vei ști dacă ești însărcinată sau nu. Dacă ești, atunci mă voi căsători cu tine, Christina.

Chiar și în întuneric, Gerard văzu că o îngrozise. Își întoarse brusc capul spre el. Luă apoi o gură de aer ca să vorbească, dar nu spuse nimic. Ea alunecă pe zăpadă

și el o susținu să nu cadă, apoi observă că erau foarte aproape de casă.

- Nu voi face nici o propunere nimănui de Crăciun, spuse el. Tu vei încerca să nu răspunzi avansurilor lui Luttrell sau ale lui Geordie Stewart. Până la urmă, s-ar putea să nu se fi terminat între noi, Christina. S-ar putea să fie doar începutul.

Ea clătină din cap, dar nu zise nimic.

- Pare ca și cum am fi fost plecați o lună, spuse el pe când se apropiau de o ușă lateralnică a casei. În realitate, cred că sunt doar câteva ore. Sper că măcar nu am întârziat la cină. El ținu ușa deschisă, și ea intră fără un cuvânt.

Ar fi culmea ironiei, se gândi el în timp ce ea mergea repede în fața lui, dacă o lăsase însărcinată. În coliba lui Pinky, unde el își petrecuse cele mai fericite clipe. În perioada Crăciunului, când gândurile oricui se îndreaptă către iubire, copii și lucruri imposibile.

Jeannette spusese că ura era foarte asemănătoare iubirii. La momentul acela nu simțea nici una, nici alta pentru Christina. Simțea o nevoie împotriva firii sale de a o cunoaște pe femeia care îl bântuise timp de mai bine de zece ani, să știe ce îi aduseseră acei zece ani, să știe de ce din cauza ei, lui îi fusese imposibil să se însoare cu altcineva, să înțeleagă de ce îi era groază și în același timp spera, ca sămânța lui, care era acum înăuntrul ei, să o fi lăsat gravidă și să îi lege împreună pe viață.

Nu, își zise hotărât, grăbindu-se spre scară, cu siguranță nu crezuse nici un moment cu adevărat că totul se terminase între ei.

Ajunul Crăciunului. Era cu siguranță un ajun de vis, se gândi Christina în dimineața următoare, punându-și un genunchi pe pervazul de jos al ferestrei de la dormitorul ei, trăgând draperiile și uitându-se la universul alb care tocmai începea să scânteieze în lumina palidă a zorilor.

Tânăra tremură. Focul fusese pregătit și aprins, dar nu avusese timp să încălzească încăperea. Totuși, tremurul nu era în întregime de la frig. În parte era entuziasm. Anul acesta Crăciunul va veni în plină glorie, nu o să treacă doar așa cum păruse că se întâmplase aproape toată viața ei. În parte, era amintirea pe care ar fi putut să o interpreteze ca pe un vis straniu, dacă nu ar fi simțit efectele fizice de neconfundat: sâni sensibili și o durere înăuntru, acolo unde el își unise trupul cu al ei. În parte era indecizie – încă avea fiecare penny din banii pe care domnul Monck i-i dăduse la instrucțiunile lui Gerard, ascunși într-un ungher din biroul de scris al salonului personal. Încă nu răspunsese scrisorii tatălui ei.

Era un amestec amețitor de emoții pentru dimineața de Ajun de Crăciun. Și mai presus de toate, gândul constant, glăsuind în conștiința ei, așa cum se întâmplase toată noaptea, chiar strecurându-se în visele ei, că acum, în acest moment, ar putea să aibă în formare copilul lui în pântec. O parte din ea, timp de nouă luni. Și s-o lege de el pentru tot restul vieții ei.

Poate ceva începuse, în loc să se sfârșească noaptea trecută, spusese el. Își odihni fruntea de geamul ferestrei.

Dar gândurile ei și încântarea ei la vederea zăpezii fură întrerupte de cineva care deschise ușa dormitorului fără să bată mai întâi. Rachel se năpusti înăuntru desculță și îmbrăcată doar în cămășuța ei lungă de noapte, cu părul negru și lung revărsându-se pe spate. Și pe chipul ei, o expresie luminoasă de entuziasm care o făcu pe Christina să simtă că i se topește inima. Nu o văzuse pe Rachel arătând astfel de... Oh, de multă vreme.

– Mamă, uite, spuse grăbindu-se către fereastră, ai văzut?

– Zăpada? Christina zâmbi și se duse spre pat ca să tragă o pătură cu care să-și înfășoare fiica. O ridică ca să stea în picioare pe pervaz, exact ca și cum ar fi fost din nou un copil mic și îi ținu brațele pe lângă ea împreună cu pătura. Ai văzut ceva mai minunat în toată viața ta?

-Nu, spuse Rachel, iar glasul ei suna aproape ca o agonie.

Soarele răsărea pe un orizont limpede. Încă mai erau nori deasupra, dar se risipeau. Ninsoarea se opri.

-Vezi cum soarele face ca zăpada să strălucească? întrebă Christina.

-Ca sute și mii de nestemate, spuse Rachel cu un suspin.

Se ghemui lângă Christina, care se bucură de acest sentiment. Mult timp Rachel nu fusese genul de copil care să tânjească după apropierea fizică.

-Mamă, zise ea, Paul și Matthew au spus seara trecută că mama și tatăl lor o să-i ducă azi să se joace în zăpadă. Pot să merg și eu? Ar fi greșit?

„Greșit?!“ Christina își închise ochii și își îmbrățișă și mai strâns fiica. Greșit să se joace? Să se distreze și să facă mișcare?

-Nu voi face gălăgie și nici nu voi alerga prea tare, promise Rachel. Nu se va împiedica nimeni de mine. Te rog, mamă?

Christinei i se puse un nod în gât.

-Ies și eu la joacă, zise ea. La fel și Tess. Și ceilalți copii și adulți, dacă nu mă înșel. Și o să fac toată gălăgia din lume. O să râd și o să țip și o să alerg ca și cum aș fi fost... Ce?

-Un cățeluș? sugeră Rachel.

-O întreagă cutie plină cu cei mai neastâmpărați cățeluși din lume, spuse Christina. Odată ce încep, va trebui să-ți pui mâinile cu mânuși la urechi. Și toată lumea se va împiedica de mine.

-Mamă! Rachel își înclină capul într-o parte, astfel încât să se sprijine pe umărul mamei sale. Mă bucur că lordul Wanstead a venit și i-a adus și pe ceilalți cu el. Îmi place de el.

-Chiar așa? Christina îi sărută părul cu cărare strâmbă.

- El nu se încruntă și nu spune „nu“ tot timpul, explică Rachel. Dansează și aleargă și zâmbește. Nu e un om rău, nu-i așa?

- Nu, nu este rău, scumpo, spuse Christina.

- Mă bucur, oftă Rachel. Pentru că îmi place de el. Sper că o să rămână aici pentru totdeauna.

Nu. Rachel avusese întotdeauna nevoie de un erou. Însă eroii puteau aduce suferință, în special copiilor, care nu puteau distinge între eroii demni de laudă și cei nedemni.

- Cred că el trebuie să plece, spuse blând Christina. Vezi tu, el nu ne aparține nouă, iar casa lui este în altă parte. Dar te place. Mi-a spus-o chiar el. Și va fi aici de Crăciun. Va face să avem toți un Crăciun fericit. Va fi ceva de care o să merite să ne amintim și să vorbim după ce el va pleca.

- Pot să fac un om de zăpadă? întrebă Rachel.

- Poți să faci și zece, dacă vrei. Christina o îmbrățișă și o sărută înainte să o pună jos. Dar dacă stăm aici și vorbim toată dimineața, nu o să facem nici măcar unul. Mergem să o trezim și pe Tess?

Da, ele o să aibă parte de el de Crăciun, se gândi ea în timp ce se ducea spre camera copiilor cu Rachel după ce-și puse un capot peste cămașa de noapte. Și va fi un Crăciun fericit... pentru toate trei. Era hotărâtă să se întâmple asta.

Și după ce el va pleca, amintirile vor dăinui. Dar nu se va gândi la asta încă.

Câțiva dintre invitații mai în vârstă rămăseseră înăuntru, de asemenea și Laura Cannadine, care avea o stare destul de delicată și îi era teamă de vreo căzătură puternică. Toți, inclusiv cei șase copii, erau afară la puțin timp după micul dejun. Nu aveau de adunat decorațiuni și nici o altă sarcină de îndeplinit. Parcul fusese deja explorat. Era un singur lucru de făcut afară, și îl făcură fără să-și ascundă entuziasmul.

Se jucară.

Începură inevitabil cu o bătaie cu bulgări, dezorganizată mai întâi, toți aruncând în oricine se întâmpla să fie prin apropiere, însă oarecum mai bine organizată mai târziu, după ce contele ceruse ca atacurile să înceteze și anunțase că el și contesa urmau să facă echipe, că o să aleagă pe rând și apoi timp de cinci minute o să discute fiecare strategia cu regimentul său.

Christina alese prima fără nici o discuție, el fu silit să recunoască atunci când cele cinci minute expirară și ieși la atac din mulțime cu războinicii lui. Era evident că ea nu stătuse să discute strategia într-o manieră democratică, ci făcuse pe tiranul dând ordine rapide regimentului ei. La momentul în care se dădu semnalul de luptă, unii își făcuseră cât mai multe provizii de bulgări de zăpadă, pe cât era posibil în cinci minute, în timp ce alții fuseseră îndrumați să împingă zăpada într-un parapet înalt până la talie, în spatele căruia stăteau cu toții ghemuiți și înarmați.

Desigur, totul arăta mai impresionant decât era.

Majoritatea bulgarilor pregătiți doborâra inamicul la prima tentativă de apărare, însă din moment ce armele nu erau letale, inamicul își reveni cu un strigăt și un urlet, gata să atace cu și mai mult curaj. Și din moment ce învingătorii se ridicaseră să sărbătorească victoria, în loc să se pregătească de următorul atac, situația luă o întorsătură diferită. Parapetul fiind construit într-o linie cât de cât dreaptă, o breșă cât de mică însemna dărâmarea întregii structuri.

Odată ce această breșă fu făcută, lupta degeneră în haos și strigăte, țipete și chicoteli. Majoritatea competitorilor se rezumară la vechea metodă de a face bulgări și a-i azvârli în ceilalți, indiferent dacă erau prieteni sau dușmani – de fapt, puțini își mai dădeau seama care în ce echipă era. Viconte Luttrell se aruncă în fața contesei și o apără cu multă emfază și bravură într-o luptă imaginară cu sabia împotriva lui Samuel Radway; Geordie Stewart se prăbuși cu totul sub impactul unui bombardament cu zăpadă și se văietă jalnic în timp

ce încerca fără succes să se apere împotriva bulgărilor lui Tess, ai băieților Langan și ai lui Alice Cannadine; Jeremy Milchip și Frederick Cannadine o capturaseră între ei pe Margaret care țipa și încercau fără prea multă politețe să îi bage zăpadă pe la ceafă. Lizzie Gaynor stătea pe lângă conte, se agăța din când în când de brațul lui, arătându-se adorabil de timidă și de nesigură pe picioarele ei, deși avea un chip luminos și zâmbitor oricând se îndrepta către el.

Rachel arunca în el cu o țintă remarcabilă, râdea veselă la fiecare lovitură și nu arăta deloc tristă, așa cum era ea de obicei.

El era ocupat, fiind cel asupra cui se concentra cea mai mare parte a atacului și de dragul mândriei voia să fie sigur că dădea tot ce avea mai bun din el. Însă nu era prea ocupat să nu observe transformarea Christinei. Nu fusese evidentă la micul dejun. Fusese tăcută și îmbrăcată în gri – nu făcea parte din noua ei garderobă, bănuie –, cu părul pieptănat sever de pe față și frunte și împletit în cosițe răsucite la gât. Acum era încă îmbrăcată în gri. Dar nu era nimic anost în atitudinea ei. Deborda de energie, râdea și striga, obrajii și nasul îi luceau în frigul iernii, ochii îi dansau de veselie.

Ce contrast, se gândi el, având în minte imaginea femeii care îl întâmpinase în salon în seara sosirii lui la Thornwood, în urmă cu mai puțin de două săptămâni – întunecată, severă și nefericită. Ar fi fost mai bine pentru el dacă ar fi rămas așa. Nu-și putea lua gândul nici de la imaginea ei, așa cum fusese cu o seară în urmă, în căldura confortabilă a colibei lui Pinky, goală sub el pe pat, ochii ei plini de pasiune, buzele ei umflate de la săruturile lui.

– Ahhh! exclamă el cu dispreț, când un bulgăre moale de zăpadă îl pocni în nas și se împrăstie pe toată fața lui. Asta primea dacă lăsase garda jos și evadase o clipă într-un vis.

Își șterse zăpada cu mânușile și privi în jur, să vadă dacă îl poate identifica pe atacator.

Christina râdea exuberant de bucuria victoriei.

Contele răzni și se năpusti asupra ei. Christina se prăbuși sub greutatea lui și ateriză pe spate în zăpada groasă și pufoasă. Râse atunci când el își ridică puțin capul și se uită la ea.

- Nu e corect, spuse ea. Bulgării de zăpadă sunt permiși. Lupta corp la corp nu.

- Dar cine face regulile aici? întrebă el rânjind. Chiar trebuie să-ți amintesc încontinuu?

Dar atât râsul ei, cât și rânjetul lui dispărură rapid. Se gândi prosteste că simțea miros de lavandă. Buzele ei se despărțiră, iar privirea se îndreptă către gura lui. Și erau înconjurați de familie și prieteni. Își potrivi greutatea, înainte ca ea să-și dea seama de intenția lui, apoi o întoarse cu spatele, îi apăsă fața adânc în zăpadă o clipă, apoi îi apucă brațele care se zbăteau și i le prinse la spate.

- Hei! strigă el. Cer capitularea trupelor contesei. Altfel o voi pune să mănânce zăpadă tot restul dimineții.

Ea râdea din nou.

- Egal, spuse viconte Luttrell, executând o mișcare elegantă de luptă cu sabia deasupra celor doi. Tocmai am terminat de tăiat un bărbat care a îndrăznit să o pună în primejdie pe Excelența Sa. Vrei să fii următorul, Wanstead? În gardă.

- Pun pariu, spuse John Cannadine, că eu și copiii mei putem construi un om de zăpadă mai frumos decât oricare alte trei persoane de aici în următoarea oră, să zicem?

- Un pariu? întrebă viconte. Care ar fi premiul, mă rog?

- Primul va fi servit cu ciocolată caldă și plăcintă cu carne când ne întoarcem în casă? sugeră contele ridicându-se și întinzând o mână ca să o ajute și pe Christina.

- Ah, un pariu la care nu putem rezista, spuse viconte Luttrell. Milady? Făcu o plecăciune elegantă în fața Christinei care încerca să-și scuture zăpada de pe pelerină cu mânușile la fel de pline de zăpadă. Arătați

ca o persoană care știe cum se face un om de zăpadă. Veniți în echipa mea? Și, domnișoară Campbell? Nu ai nici o șansă, John, amice.

Contele le avea pe Rachel și pe Lizzie în echipa lui; Geordie Stewart le avea pe Tess și pe băiatul mai mic al familiei Langan; fiul mai mare era cu părinții lui; Jeremy, Frederick și Margaret acceptară și ei provocarea. Milchip se autodeclară judecător și jurat. Toată lumea umbla încolo și înapoi dând sfaturi și încurajându-se unii pe ceilalți. Clara Radway și Susan Gaynor se duseră în bucătărie ca să caute cărbuni și morcovi.

Milchip, după ce anunță că timpul expirase, făcu din jurizarea finală un moment foarte important. Se plimbă de la un om de zăpadă la altul cu mâinile la spate, cu sprâncenele încruntate, ca și cum se concentra, cu buzele încrețite. Contele observă amuzat cum copiii se uitau cu suspans la chipul lui. Cum să evite Ralph să dezamăgească pe câțiva dintre ei? se întreabă. Rachel se apropie mai mult, astfel încât borul bonetei se atinge de brațul lui. Îi cuprinse umărul cu o mână și îi zâmbi. Se implicase în această activitate cu multă energie și concentrare. Se vedea că fetița își dorea foarte mult să câștige.

– Ei bine, începu judecătorul glăsuind într-un sfârșit, e o decizie foarte dificilă. Chiar foarte dificilă. Își clătină capul. Dar o decizie trebuie luată. Foarte bine, atunci. Acord premiul familiei Cannadine pentru cel mai îndesat și mai gras om de zăpadă pe care l-am văzut vreodată.

John râse, Alice sări în sus de bucurie, iar Jonathan suga degetul mare al mânușii. Ceilalți copii păreau nefericiți. Unii dintre adulți aplaudară, alții făceau glume. Ralph își ținu ridicate mâinile.

– Și trebuie să acord premiul pentru cel mai înalt om de zăpadă, contesei de Wanstead, anunță el; și domnișoarei Margaret, pentru omul de zăpadă al cărui cap a căzut de cele mai multe ori; și domnului Stewart, pentru omul de zăpadă cu cel mai larg zâmbet; și lordului

Langan, pentru singurul om de zăpadă cu brațe, deși unul dintre ele tocmai a căzut în acest moment, e adevărat; și lordului de Wanstead, pentru că a lucrat cel mai mult și a făcut cel mai mare om de zăpadă dintre toate.

Rachel se uită la el cu o privire luminoasă, iar el îi făcu cu ochiul. Se întrebă dacă Ralph se gândea cum avea să fie revendicat premiul.

Judecătorul ridică brațele din nou, cerând să se facă liniște, dovedindu-se demn de poziția lui de autoritate.

- Cât despre premiu, spuse acesta și făcu o pauză ca să impresioneze. Se uită în jur la grupul de constructori. Prima ceașcă de ciocolată și prima plăcintă cu carne se acordă lui... Celui care ajunge primul în casă. Și se întoarce și o luă la fugă spre ușile principale, râzând ca un nebun și lăsând în urmă un vârtej de zăpadă.

- Noi am avut cel mai mare om de zăpadă și am muncit cel mai mult, spuse Rachel cu toată sinceritatea.

- Cu siguranță, am avut. Conte o luă de mână. Nimeni nu a muncit mai din greu. Mi-am ales bine echipa. Mergem înăuntru?

Îi oferi celălalt braț lui Lizzie Gaynor, care îl acceptă cu plăcere și pălăvrăgi până acasă. Însă, înainte ca Lady Christina să vină și s-o ia pe fiica ei ca să o ducă în camera copiilor ca să îi scoată îmbrăcămintea de exterior și s-o pieptene, reuși să vorbească între patru ochi cu ea:

- Voi face un anunț în salon în timp ce ne încălzim toți cu ciocolată și mâncăm ceva, spuse el. Voi avea grijă ca voi, tinerii, să fiți acolo să auziți. Apoi am o sugestie pentru tine. Va fi secretul nostru.

- Chiar și față de mama? îl întrebă Rachel.

- Mai ales față de mama, spuse contele și îi făcu din nou cu ochiul.

- Nu este ceva greșit? îl întrebă îngrijorată. Nu este ceva rău?

Simți vechiul sentiment de furie față de o mamă - și un tată - care împovăraseră un copil cu o conștiință atât de morbidă.

- Nu este greșit, o liniști Gerard. Va face Crăciunul mai fericit pentru toată lumea. Te interesează?

Încuviință încet.

- Da, milord.

Christina veni după ea atunci, în timp ce toți ceilalți se scuturau de zăpadă topită pe podeaua din foaier, băteau din picioare, își frecau mâinile și strigau tare unii la alții că tocmai își dăduseră seama cât de frig le era de fapt.

- Vino, spuse Christina, întinzându-i mâna lui Rachel. Hai să mergem să ne curățăm repede.

Pentru un scurt moment, ea ținu mâna copilei în timp ce el o ținea pe cealaltă. Privirile li se întâlneau. El îi dădu drumul, iar ea se întoarse, luând-o pe fiica ei cu ea.

Înaltă, zveltă, elegantă chiar și după atâta mișcare în aer liber. Și grațioasă și frumoasă, în ciuda veșmintelor gri. Și, poate, adăpostind copilul lui în pântecul ei.

- Văduva este mai încântătoare și mai plină de viață pe zi ce trece, spuse o voce peste umărul lui, apatică și arogantă, vocea lui Luttrell. E coaptă și tocmai bună de cules, nu-i așa, Gerard?

Primul impuls al contelui fu să se întoarcă și să-i tragă un pumn în față. În schimb, își ridică sprâncenele.

- Tu ești expertul autoproclamat în astfel de chestiuni, Harry. Chiar ai nevoie să-mi ceri părerea?

- Era o întrebare retorică, spuse viconte chicotind. Gerard, suntem condamnați ca singura băutură cu care să ne încălzim să fie ciocolata?

- În nici un caz, spuse el, îndreptându-se către scările în spirală. Vino cu mine.

capitolul 13

Urma să fie o slujbă de Crăciun seara în biserica din sat. Christina află că majoritatea invitațiilor voiau să participe, în ciuda zăpezii și a lipsei de sănii în adăpostul pentru trăsuri. Avea să fie un drum de un kilometru și jumătate prin zăpadă, dar mai mulți grădinari și ajutoare de rânduș se aventuraseră să curețe părțile cele mai înzăpezite ale aleii și se părea că perspectiva de a merge prin zăpadă până la biserică în Ajunul Crăciunul avea farmecul său pentru majoritatea dintre ei.

Între o cină timpurie și slujbă, așteptau să vină colindătorii, așa cum făceau în fiecare an. Dar anul acesta vor fi aprinse focuri în șemineurile mari din foaier. Nu vor da foarte multă căldură, dar măcar vor atenua frigul și vor face ca încăperea să fie ceva mai primitoare decât de obicei. Tot anul acesta, după colindat, vor avea punct fierbinte, tarte cu fructe uscate și tort de Crăciun. De obicei se servea doar limonadă. Colindătorii nu veniseră deloc cu un an înainte, deoarece contesa fusese în doliu.

Seara avea să fie destul de plină. Și majoritatea invitaților se istoviseră cu jocurile de dimineață. De aceea mulți își rezervaseră după-amiaza pentru relaxare și chiar somn. Asta până când contele de Wanstead își făcu anunțul după ce intrară toți în casă și se adunară în salon.

- Măine este ziua de Crăciun, spuse. Îmi închipui că de dimineață majoritatea dintre voi doriți să vă ocupați de treburile voastre. Voi petrece ceva timp aici distrându-i pe servitori. După-amiază, dacă toată lumea e de acord și dacă vremea ne ajută, vom patina pe lac - și, fără îndoială, încă un foc în aer liber. Făcu o pauză pentru ca exclamațiile de entuziasm să se domolească.

Dar seara vom avea o problemă – balul este programat abia poimăine.

- Putem să dansăm din nou aici mâine-seară, vere Gerard, sugeră Margaret nerăbdătoare.

- Am o altă idee. Zâmbi. Dar asta presupune ca toți să muncim din greu.

Urmă un vaiet general.

- Vom avea un concert de Crăciun în sala de bal, spuse contele. O desemnez pe Lady Hannah responsabilă cu întocmirea programului. Ea a fost deja de acord. O să aibă grijă să fie un repertoriu variat – nu ne-ar plăcea să avem douăzeci de oameni care să vină unul după celălalt și să cânte același colind.

- De ce să nu formăm un cor, care să cânte un singur colind, de preferat unul care să nu aibă douăsprezece versuri, și să continuăm cu dansul, Gerard? sugeră Ralph Millchip.

- Nu, nu, contele își ridică brațele ca să calmeze râsetele. Vom face lucrul acesta așa cum trebuie. Ne vom distra. Ne vom simți bine.

- Cred că este o idee splendidă, milord, spuse Susan Gaynor. Vom cânta duetul nostru la pian, nu-i așa, Lizzie?

- Nu există decât o singură regulă, adăugă contele. Toată lumea trebuie să ia parte – fără excepții. Și oricine are nevoie să folosească sala de bal sau această încăpere pentru repetiții trebuie să se consulte cu Lady Hannah care va face o programare. Acum, dacă îmi permiteți, eu și Lady Rachel avem de discutat ceva important.

- Dar nu mai avem decât puțin mai mult de douăzeci și patru de ore, Gerard, se plânse Jeannette.

- E destul timp, spuse el neimpresionat, luând-o pe Rachel de mână.

Christina se uita la el surprinsă și puțin alarmată. Se ridică în picioare. Dar el îi făcu un semn cu mâna s-o oprească.

- Asta nu vă privește pe dumneavoastră, milady, spuse el. Le privește doar pe Rachel, Margaret, mătușa Hannah și pe mine. Pe nimeni altcineva.

Ea deschise gura ca să protesteze.

- Este un secret, mamă, zise solemn Rachel.

Avea o voce drăguță pentru cântat. Meg și mătușa Hannah știau asta. Probabil voiau s-o pună să cante la concert. Deci, copiii aveau să participe și ei? Christina se decisese să nu protesteze împotriva acestui secret, deși știa că ar fi făcut-o cu câteva zile în urmă. Nu putea să fie nimic greșit dacă mătușa Hannah era de acord.

Dar orice șansă ca acea după-amiază să fie relaxată dispăruse. Toată lumea reflectă, mulți destul de îndoitiți, ca să își dea seama ce talent aveau, dacă aveau, pe care să-l etaleze la spectacolul din seara următoare. Și apoi aproape toți se orientară către ceilalți ca să se plângă că nu aveau nici un talent. Lady Hannah se plimba tăcută printre ei, făcând liste de obiecte necesare programului și cu orele și locul pentru repetiții - și chiar câteva sugestii. Dacă domnul Campbell avea o voce bună, dar era prea timid să cante un solo, de ce să nu cante un duet cu o doamnă care era prea rușinoasă să cante singură? Să i-o recomande pe domnișoara Milchip? Sala de bal și salonul fură declarate inaccesibile cu excepția persoanei sau persoanelor care aveau program de repetiții.

Copiii, decisese Christina, urmau să pună în scena un spectacol despre Nașterea Domnului. Dar erau doar șase și era nevoie să fie și o Marie și un Iosif, hangiul și soția lui, păstori, magi, îngeri. Laura Cannadine sugeră că erau câțiva adulți fără vreun talent anume - sau așa susțineau ei -, care ar fi foarte încântați să apară în piesă. Și avea, desigur, dreptate. Lord și Lady Langan profitară de șansa de a fi hangiul și soția lui. Promiseră că se vor certa îndeajuns de convingător. Ea îl va lovi peste urechi, el o să urle și o va amenința cu tot felul de represalii; vor avea cea mai nesuferită ciondăneală în staulul Sfintei Familii.

Iar vicontele Luttrell împreună cu frații Milchip, chiar dacă fură surprinși de propunerea Christinei, acceptară să fie păstorii și dispărură în direcția serei unde să poată pregăti o scenă pe deal în care să-și dea unul altuia replici potrivite pentru urechile doamnelor și ale copiilor.

Laura încuviință să fie o oaste cerească împreună cu Alice, cântând în culise în timp ce fiica ei stătea pe deal arătând angelică. Rachel și Paul Langan vor fi Mary și Joseph, iar Tess, Matthew și micul Jonathan vor fi cei trei magi – asta dacă Jonathan va putea fi convins să nu iasă de pe scenă în mijlocul spectacolului cu degetul în gură. Și chiar dacă se va întâmpla asta, adăugă Laura, spectacolul nu va fi un eșec. Nicăieri în Biblie nu era specificat că fuseseră trei magi, deși ar fi stânjenitor dacă cutia cu smirnă nu și-ar afla locul lângă iesle.

Repetițiile începură pretutindeni în casă chiar în momentul în care toată lumea sperase că se va relaxa. Christina fu obligată să admită că, în ciuda faptului că mulți dintre oaspeți inițial bodogăniseră, intraseră bucuroși cu toții în febra repetițiilor.

Se duse în seră în timp ce copiii mai mici își făceau somnul de după-amiază ca să vadă cum evolua scena cu păstorii. Era amuzant, fu obligată să admită. Jeremy Milchip era un păstor care nu putea rămâne treaz mai mult de un minut, ațipea și sforăia convingător fără să creadă nimic din ceea ce i se spunea chiar și atunci când era treaz. Fratele său era un plângăcios gălăgios și superstițios, care era convins că lumina divină era o armată de extraterestrii ce veniseră să-l ducă spre Lună, iar vicontele Luttrell era un idiot blând care privea în gol în jurul lui și chicotea de fiecare dată când i se vorbea.

Copiilor avea să le placă, conchise Christina. Iar Gilbert, cu siguranță, se va răsuci în mormânt la ideea de introduce o notă de umor poveștii de Crăciun.

- Dar trebuie, desigur, le reaminti ea păstorilor, să conștientizați adevărul atunci când vă duceți în Bethlehem și să fiți transformat de acesta.

- Avem de gând să lucrăm la asta după ceai, doamnă, îi spuse Jeremy. Căscă larg și zgomotos. Dacă pot rămâne treaz suficient de mult timp încât să ajung la Bethlehem.

- Bethlehem, ha! urlă Ralph. Flutură un deget aproape de o parte a capului, cu un ochi pe jumătate închis. Nu m-am născut ieri, deloc chiar, prieteni. Nu am eu încredere într-un individ care cântă, în loc să vorbească precum oamenii normali și care are aripi care îi tâșnesc din umeri și inele de lumină deasupra capului. Țasta o să fure oi în timp ce noi mergem să vedem un prunc care nici măcar nu există.

Viconteles chicoti.

Christina râse.

- E vremea pentru ceai, spuse ea. Sunt sigură că sunteți gata să vă odihniți după atâta muncă grea.

Nu aveau nevoie să fie convinși. Frații o luară înaintea, în timp ce viconteles Luttrell își așează mâna pe brațul Christinei.

- Mă întreb dacă ați putea identifica această plantă pentru mine, Lady Wanstead, spuse el, deși încă mai existau șanse să fie auzit. Dar rânji când rămaseră singuri și scoase o crenguță ofilită și pleoștită de vâsc din buzunar. Aceasta. Eram disperat să caut un moment potrivit ca să vă pot întreba.

- Cred că este vâsc, milord, spuse. Mergem sus pentru ceai?

- Stați să văd. Se întinse și o agăță de creanga unui portocal, deasupra capetelor lor. Este bine așa. Se duse la ea, o îmbrățișă și o sărută.

Ea era ceva mai pregătită pentru experiența lui, azi, și nu îi permise să îi desprindă buzele, deși el i le linse ademenitor și îi murmură ușor:

- Lăsând Crăciunul la o parte, spuse viconteles după ce își înălță capul până când gura lui era la vreo doi

centimetri de a ei. Bănuiesc că trebuie să știi că ești cea mai frumoasă și mai atrăgătoare femeie pe care am avut privilegiul să o cunosc. Vocea lui era seducătoare, joasă și nu suna ca o tachinare.

- Și cea mai prostuță și mai naivă dacă te și crede, răspunse ea, zâmbindu-i.

- Abia îmi dau seama dacă eu însumi cred asta, o asigură. Îți mărturisesc că este o replică pe care am mai folosit-o și altădată. Dar niciodată nu am folosit-o fără să mă gândesc atât de puțin înainte. Te doresc, draga mea. Chiar cred că m-am îndrăgostit de tine. Ce boală supărătoare se dovedește a fi! Nu am mai suferit de așa ceva înainte. Crezi că este letală? Este o boală terminală?

Ea își dădu seama că îl plăcea. Era un libertin și un crai, dar era o îmbinare de politețe exersată și tachinare evidentă, încât era imposibil să te înșeli în privința lui și, prin urmare, să fii rănit. Nu era îndrăgostit de ea, iar el nu se aștepta ca ea să creadă că era. Voia o aventură cu ea, una în care el va face foarte clar că nu există nici un sentiment profund și nici un angajament. Doar o plăcere împărtășită. Și ea realizează că i-ar plăcea. Sau i-ar fi plăcut dacă...

Se întrebă, și nu era deloc sigură de răspuns, dacă ar fi fost tentată în cazul în care situația ar fi fost alta.

- Îmi plac tăcerile tale, spuse el. Îmi place zâmbetul tău enigmatic. Ar arăta chiar și mai încântător înrămat de o pernă. Nu ai rămâne tăcută pentru prea mult timp totuși. Nu permit femeilor mele să iubească în tăcere. Rânji răutăcios și o sărută din nou.

După aceea, decise ea, trebuia să declare ferm că deocamdată aduseseră suficient omagiu unei singure crenguțe de vâsc.

Cineva își dresе vocea din ușa deschisă a serei.

- Detest să vă întrerup, spuse contele de Wanstead.

- Dar... viconte Luttrell își ridică repede capul și se uită în ochi Christinei. Aud un „dar“ cât pe ce să fie rostit. Nu te pot convinge să pleci, Gerard?

Dacă s-ar fi deschis o gaură în podea sub picioarele Christinei, ea ar fi fost bucuroasă să cadă în ea. Rezistă impulsului de a se smuci cu violență de lângă viconte și să înceapă să explice.

- Am ceva de discutat cu doamna, spuse contele. Despre concertul de mâine. Ralph mi-a spus că era aici acum câteva minute.

- Trebuie să am o vorbă ca între prieteni cu Milchip, spuse viconte cu voce prefăcut amenințătoare și se dădu un pas înapoi. Făcu o plecăciune Christinei. Pe mai târziu, milady.

Ea se întoarse în timp ce el ieșea din seră și mângâie frunzele portocalului.

- Ar fi trebuit să mă las convins să plec? întrebă încet contele.

- Era vâsc, spuse ea, detestându-și propria nerăbdare de a se justifica. Ar fi fost lipsit de politețe să refuz să fiu sărutată.

- Capul tău chiar arată încântător înrămat de o pernă, declară contele.

Se răsuci spre el, cu ochii scăpărând.

- Aș vrea să știi că nu sunt în posesia ta. Și nici a vicontelui Luttrell. Nu trebuie să răspund în fața nici unuia dintre voi sau a oricui altcuiva. Ceea ce era un lucru ridicol de spus, își dădu seama chiar în timp ce vorbea. Depindea de acest om.

- Ai dreptate, spuse acesta politico. Chipul lui avea acea expresie cu maxilarul încordat și privirea rece pe care și-o amintea de când sosise la Thornwood. Iar această scenă nu ar fi trebuit să mă surprindă chiar și fără existența vâscului invizibil. Știu din proprie experiență nefericită cât de mult pot avea încredere în tine, nu-i așa?

Contesa făcu ochii mari.

- Încredere, spuse ea. Să fac ce mai exact? Să stau departe de toți ceilalți bărbați toată viața din cauza a ceea ce s-a întâmplat ieri? Dacă îți amintești bine, chiar tu ai spus că ceea ce s-a întâmplat ieri a fost un sfârșit?

Și poate un început, spusese, dacă era vorba și despre un copil.

- Dacă se întâmplă să existe un copil, spuse el cu răceală, rezonând cu gândurile ei, aș vrea să știu al cui este de fapt, milady.

Ea se clătină pe picioare și îl auzi vag înjurând.

- Iartă-mă, spuse Gerard trecându-și mâna prin păr. La dracu', Christina, de ce scot ce-i mai rău din mine când sunt în prezența ta? Te rog, iartă-mă, te implor. Ceea ce am spus a fost... un lucru vulgar.

- Dacă se va întâmpla să fie un copil, spuse ea, toată lumea va ști exact al cui este. Va fi al meu și numai al meu. Și-l voi iubi cu tot sufletul meu, așa cum îmi iubesc și fiicele. Din fericire, copiii, fie ei legitimi sau nelegitimi, nu trebuie să poarte stigmatul paternității. Sunt minunați orice ar fi. Dacă sunt însărcinată, nu trebuie să întreb cine este tatăl sau dacă măcar eu știu. Nu va conta cine este tatăl și nici unul din voi nu va ști. Tu, viconte Luttrell sau nici un alt bărbat pe care îl voi pofti în patul meu în următoarea lună.

Fața lui era foarte palidă. Ea se bucura să-l vadă astfel.

- Îmi pare rău, spuse el. Cuvintele sunt nepotrivite, dar sunt sincere. Îmi pare foarte rău.

- Că ai făcut în așa fel încât să existe o posibilitate ca tu să fii tată? îl întrebă. Că te-ai culcat cu mine ieri?

- Da, și pentru asta, șopti contele încet. Nu ar fi trebuit să se întâmple. Îmi pare rău.

Se simțise doar supărată până în acest moment, aproape furioasă. Dar acum se simțea și inexplicabil de rănită, pustie și nefericită. Se întoarse din nou cu spatele la el și se îndepărtă câțiva pași.

- De ce ai venit? îl întrebă. Doar ca să te asiguri că viconte Luttrell nu se va bucura azi de ceea ce tu te-ai bucurat ieri?

Christina îl auzi respirând adânc și ținând aerul în piept pentru câteva momente.

- Sună trivial acum, spuse el, dar am nevoie de ajutorul tău într-o scenă de magie pe care vreau să o prezint la concertul de mâine.

- Magie? se miră ea.

- Câteva lucruri pe care le-am învățat în acești ani, explică Gerard. În special obiecte care dispar și reapar altundeva. Îi va amuza pe copii și, poate, și pe câțiva dintre adulți. Am nevoie de o asistentă.

- Și crezi că eu voi fi de acord, răspunse ea și se întoarse puțin către el.

- M-am gândit că e posibil să fii. Acum mă gândesc că poate nu vrei. Așa-i?

- Ba da, spuse.

De ce? Doar ca să-i dovedească că se înșală? Pentru că era intrigată? Pentru că ar fi rezolvat problema cu privire la ceea ce avea ea să facă la concert? Pentru că o altfel de scenă trebuie repetată și ar fi avut mai mult timp pe care să-l petreacă singuri împreună? De fiecare dată când rămâneau doar ei doi se certau teribil... sau făceau dragoste.

- Mulțumesc, spuse el. Făcuse câțiva pași până la creanga portocalului sub care ea și viconte le Luttrell se sărutau atunci când venise el. Ridică o mână și zâmbi cu tristețe. Chiar era vâsc. Bănuiesc că l-a adus cu el în speranța că te va prinde singură.

- Da, spuse ea.

Li se întâlniră privirile. Ea aproape înaintă spre el și... spre vâsc. Se comportă cu aproape la fel de multă lipsă de rațiune și discernământ cum o făcuse cu o zi în urmă în coliba domnului Pinkerton. Dar se controlă la timp.

- Vii la ceai? spuse el întrerupând tensiunea sufocantă a momentului.

- Da.

El nu avusese niciodată vreo afinitate pentru Crăciun. În copilărie fusese o ocazie rezervată doar adulților, un moment în care unchiul său invita oaspeți,

aproape în exclusivitate bărbați, ca să bea și ca să chefuliască ore în șir. Fusesse întotdeauna foarte atent să-l evite pe unchiul său în săptămâna de după Crăciun, când dispoziția acestuia era chiar mai schimbătoare decât de obicei.

În Canada fusesse întotdeauna invitat de Crăciun când se afla în Montreal și sărbătorise cu alți oameni în cele trei rânduri când fusesse în Northwest. Dar, în principiu, această zi fusesse întotdeauna aproape ca oricare alta din an.

Acest an era diferit de oricare altul. Nu doar pentru că se afla în confortul uriaș de la Thornwood știind că îi aparține. Nu doar pentru că era înconjurat de prieteni apropiați și chiar de câteva rude. Nu era nici măcar datorită zăpezii, peisajului, colindătorilor și aromelor savuroase care veneau din bucătărie. Nu era în întregime datorită anticipării următoarelor două zile în care petrecerea va atinge apogeul.

Erau toate acestea combinate și ceva mult mai mult. Recunoscuse asta față de el însuși în timp ce stătea în strana contelui în biserica din sat, în noaptea de Ajun, cu Margaret într-o parte și mătușa Hannah în cealaltă. Biserica era plină. Corul de colindători nu era poate cel mai bun pe care îl auzise, însă nici corul de îngeri de lângă Bethlehem nu ar fi încălzit mai mult inimile păstorilor, decât îi încălziseră lui inima colindătorii mai devreme în acea seară în foaierul mohorât și friguros de la Thornwood – care atunci nu păruse nici mohorât, nici friguros, așa plin de colindători, oaspeți și servitori, în timp ce Christina servea tarte cu fructe, iar el turna puncti.

Christina ședea în aceeași strană. Dacă se apleca puțin mai în față sau mai în spate, putea să o vadă în pelerina și boneta ei gri, lângă Rachel, care stătea lângă mătușa lui. Tess, care stătuse de cealaltă parte a ei, era acum la ea în poală și, fără îndoială, avea să adoarmă în curând. Când era de vârsta ei, îi veni în minte din senin și fără nici un motiv aparent, mama lui încă trăia.

Avea doar amintiri vagi despre ea și tatăl lui – amândoi muriseră când el avea cinci ani. Se urcase vreodată în poala mamei sale când era obosit și se cuibărise acolo, cu capul rezemat de pieptul ei, știind că lumea era un loc sigur și binevoitor?

O să aibă grijă, gândi el, ca lumea să fie întotdeauna astfel pentru Tess și Rachel – până când vor crește îndeajuns, încât să se confrunte singure cu neajunsurile ei.

Chiar dacă va fi la celălalt capăt al lumii va avea grijă de fete. Ele vor rămâne aici. Christina nu va trebui să se recăsătorească și să riște încă o căsnicie eșuată. Menajul cu Gilbert trebuie să fi fost nefericit. Conștientiză ceea ce ea poate nu voise să dezvăluie în supărarea ei de după-amiază, convingerea că copiii, chiar și cei *legitimi*, nu trebuiau să poarte stigmatul paternității.

Ascultă slujba, desfătându-se cu acea atmosferă de Crăciun caldă, minunată și întru totul intangibilă, care era de fapt atât de nouă pentru el, își simțea inima umplându-i-se cu dragoste pentru Pruncul care venea pe lume din nou în această noapte, așa cum se întâmplase și acum aproape două mii de ani în Bethlehem – și își așternea acea dragoste peste mica familie care ședea chiar dincolo de mătușa lui.

El nu avea să se însoare acum. Nu va acorda nici unui alt bărbat dreptul să revendice Thornwood. Va fi casa ei, în care să-și crească fetele în siguranță și liniște. Și după ce ele vor fi mari și se vor căsători și se vor muta la casele soților? Ei bine, va fi casa ei în care va îmbătrâni. Nu va trebui să se confrunte niciodată cu umilința de a fi obligată să trăiască cu rude mai tinere, care s-ar putea să nu o dorească. Imediat după Crăciun, cu siguranță înainte să se întoarcă la Montreal, își va rescrie testamentul. Spre deosebire de predecesorul lui, el va avea grija ca ea să aibă un venit propriu, o avere modestă din care să trăiască, în cazul în care el va muri înaintea ei.

Tess adormi până când imnul final se sfârși și clopotele bisericii bătură vesel. Rachel avea ochii mari de oboseală, își sprijinea o tâmplă de brațul mamei sale.

- Se vor trezi la aer proaspăt, spuse Lady Hannah cu bucurie, bieteles mielusele. Dar vor adormi acasă de îndată ce capetele lor vor atinge pernele. Ai vrea să mă ții de mână, Rachel?

Rachel era o fetiță politicoasă și ar fi acceptat oferta fără nici un cuvânt. Dar era foarte clar pentru omul care-și amintise că-și pierduse părinții la vârsta de cinci ani, că ea o voia doar pe Christina în noaptea asta.

- Mătușă, poate Rachel ar putea să o țină pe mama ei de mână, dacă eu aș duce-o în brațe pe Tess. Se uită la Christina. Ar fi păcat să o trezim, dar este prea grea ca să o cari tu tot drumul.

- Îți mulțumesc, spuse ea după un moment de ezitare.

Contesa se gândise dinainte să aducă o pătură caldă. Înfașurată cu grijă copilă adormită, și el o luă în brațe așezându-i capul pe umărul său. Era caldă, moaleșită, avea inocența prunciei. În mod curios, lui îi veni să plângă.

Și astfel merseară împreună acasă, el, contesa și familia ei. Când se ridica din strană, privirea lui o întâlni pentru o clipă pe cea a lui Lizzie Gaynor - veniseră la biserică împreună. Dar ea era prea bine-crescută ca să arate vreo urmă de dezamăgire pe care ar fi putut să o simtă văzându-l ținând în brațe un copil. Se întoarse și îi zâmbi seducător lui Sam Radway.

Nu se întoarseră singuri acasă. În jur erau familii și oaspeți, unii dintre ei conversând încet și mergând cât de repede puteau ca să scape de frig, alții râdeau, rămânând în urmă și reluând câteva dintre jocurile cu care-și ocupaseră timpul de dimineață. Și totuși, era sentimentul de drum singuratic - sau cel puțin solitar.

Era sentimentul de familie - familia pe care nu o cunoscuse după vârsta de cinci ani, familia pe care nu o avusese niciodată ca bărbat pentru că...

Pentru că femeia de lângă el alesese să facă această familie cu un alt bărbat. Cu cel care-l făcuse să sufere în copilărie. Ea nu era soția lui. Aceștia nu erau copiii lui. Auzi un bolborosit în gâtulejul său și înghiți în sec.

- Nu mai este mult de mers, scumpo, îi spuse Christina lui Rachel, ai cărei pași rămâneau în urmă. Își desfăcu pelerina, o înfășură în jurul copilei și o apropie de ea. Ochii ei îi întâlni pe cei ai contelui. Nu-și mai spusese nici un cuvânt de când părăsiseră biserica.

- Dacă poți s-o duci tu în brațe pe Tess restul drumului, spuse el, o voi căra eu pe Rachel, dacă îmi va permite.

- Este grea, îl avertiză Christina.

El îi zâmbi. Ochii mari și obosiți ai lui Rachel se uitară lung la el de sub pelerina mamei sale.

Așa că Tess trecu în alte brațe - nu se trezi, deși murmură în somn. Iar el își deschise paltonul, se puse pe vine, o înfășură pe Rachel în faldurile lui și se ridică odată cu ea. Fetei îi era frig. Se lipi de el și căscă.

- Presupun, spuse Christina, că ar fi trebuit să le fi lăsat acasă. Dar amândouă au vrut să vină, iar Gilbert întotdeauna insista asupra acestui lucru. În afară de asta, noaptea astă părea... specială. Am vrut să fie acolo cu mine.

Simțise și ea deci că acest Crăciun era special?

- Crăciunul a fost întotdeauna strict o sărbătoare religioasă, spuse ea. Nu a fost niciodată distracție sau bucurie autentică.

Cel mai bun lucru pe care Gilbert îl făcuse pentru ea, reflectă el fără să se simtă cătuși de puțin vinovat, fusese să moară tânăr.

- Anul acesta, spuse ea, este atât de multă bucurie. Și totuși, rostea aceste vorbe cu o melancolie care o făcea să pară mai degrabă nefericită decât bucuroasă.

- Am fost binecuvântați cu atmosfera perfectă, spuse el. Sunt obișnuit cu zăpada, iarna, dar îmi amintesc cât de rară este prin părțile astea, în special de Crăciun. Ai observat cerul în această noapte, Christina? Luna și stelele

par atât de aproape, încât ai putea crede că poți întinde mâna și să le atingi.

- Însă nu putem face acest lucru, spuse ea. Fericirea nu poate fi atinsă sau ținută în palmă și păstrată. Trebuie să fie recunoscută în momentele trecătoare, acceptată cu tot sufletul și amintită cu gratitudine.

Își amintise ea cu gratitudine?

El își înăbușise amintirile cu amărăciune.

- Îmi voi aminti acest Crăciun, spuse el.

- Da.

Fusese o conversație scurtă. Și de asemenea cea mai amiabilă pe care o avuseseră în peste zece ani.

Rachel nu adormi. Era încă trează când ajunseră acasă. Dar foaierul era plin de pălăvrăgeli, de oameni care râdeau în timp ce își dădeau jos hainele de exterior înainte să meargă în salon pentru băuturile fierbinți promise. Ar fi fost o cruzime să o lase acum jos.

- O voi duce eu sus, îi spuse Christinei și o urmă sus pe scări spre camera copiilor.

O lăsă pe Rachel în patul pe care îl împărțea cu Tess. Christina se aplecă asupra patului cu intenția de a o dezbrăca pe mezină fără să o trezească.

- Noapte bună, spuse el.

Dar înainte ca el să se ridice ca să plece, Rachel își înfășură brațele în jurul gâtului său.

- Mi-aș dori, spuse ea cu voce înflăcărată, să rămâi aici pentru totdeauna. Mama spune că este foarte departe casa ta. Mi-aș dori să fie aici. Mi-aș dori să fii tatăl meu.

- Rachel!

Christina împărțase, evident, același sentiment de stânjeneală ca și el. Deși era ceva mai puternic decât stânjeneală. Îmbrățișă copila, apoi îi dădu brusc drumul.

- Orice bărbat ar fi onorat să fie tatăl tău și al lui Tess, Rachel, îi spuse el. Sunt vărul tatălui tău și, prin urmare, vă sunt rudă. Întotdeauna voi fi. Când voi pleca acasă, poate mama voastră o să vă lase să îmi scrieți

ocazional și, cu permisiunea ei, o să vă scriu și eu. Întotdeauna o să mă gândesc la voi și întotdeauna o să vă iubesc. Dar mai avem câteva zile de petrecut împreună - toată perioada Crăciunului. Culcă-te acum, te așteaptă una dintre cele mai frumoase zile din viața ta când te vei trezi. Noapte bună.

- Noapte bună, spuse ea și căscă zgomotos.

Christina, observă el, nu se întoarse. Era încă aplecată asupra patului lui Tess. El părăsi încăperea, trecând pe lângă bona copiilor în timp ce ieșea pe ușă.

capitolul 14

Dimineața de Crăciun fusese întotdeauna încărcată. Pe vremea lui Gilbert, familia și servitorii făceau rugăciuni lungi dis-de-dimineață, urmate de vizite la colibe fermierilor și ale altor oameni săraci din sat. Vizitele erau niște momente importante, oficiale. Familia rămânea în trăsura pentru toată această ceremonie obositoare, în timp ce beneficiarii generozității de la Thornwood Hall erau chemați din case în frigul supărător să aducă omagii în schimbul coșului cu mâncare.

Această dimineață de Crăciun urma să fie la fel de încărcată, dacă nu și mai și. Dar spre deosebire de anii trecuți, când Christinei nu îi plăcuse în mod special, anul acesta era anticiparea bucuriei de după ce se termina dimineața și chiar și din timpul acesteia.

Anul ăsta aveau să fie cadouri pentru copii, iar Christina se bucură de noutatea ocaziei luându-le pe fete la ea în cameră și delectându-se cu luxul de a petrece aproape o întreagă oră singură cu ele. Le cumpăraseră păpuși din porțelan, pe care le îmbrăcase ea însăși cu atenție și dragoste, de asemenea cărți și alte obiecte mai mici. Dar erau și cadouri de la Meg și mătușa Hannah și de la bona lor – și manșoane mici din blană din partea contelui.

Încântarea lor o înduioșă pe Christina până la lacrimi. Și lacrimile se revărsară când îi oferiseră și ele cadouri – un tablou în culori vii de la Tess, care îi spusese că bila mare și galbenă cu patru ridicături roz și acoperită toată cu franjuri ondulate negre era mama ei, și o batistă din pânză din partea lui Rachel, care brodase într-un colț, cu cusături neîndemânatică, o floare albastră.

– Nu aș fi putut să o fac singură, mamă, recunosc cu seriozitate. Bona m-a ajutat.

Christina le îmbrățișă strâns pe amândouă.

- Sunt cele mai minunate cadouri pe care le-am primit vreodată, spuse. Nu le-aș schimba pentru tot aurul, smirna și tămâia din lume.

Fetele ei știau foarte bine povestea Crăciunului.

Dar acele momente nu mai puteau fi prelungite. Mai erau și alte treburi de făcut. În afară de asta, fetele erau nerăbdătoare să se întoarcă în camera de joacă și să le arate darurile celorlalți copii și să vadă ce primiseră și ei.

Oaspeții trebuiau întâmpinați la micul dejun, apoi servitorii trebuiau distrați în salon, în timp ce contele discuta cu fiecare dintre ei și oferea fiecăruia un bonus de Crăciun, o experiență nouă pentru ei. Era o mare îmbunătățire, se gândi Christina, de la vechea tradiție a rugăciunilor la care servitorii asistau tăcuți în picioare, iar familia șezând cu o atitudine solemnă pe scaune. Ideea lui Gilbert de evlavie fusese complet lipsită de compasiune și blândete. Această dimineață nu implica nici măcar citirea unei singure rugăciuni sau verset din Biblie sau vreo reflecție asupra semnificației religioase a zilei. Iar dacă ceea ce începuse în grajdul din Bethlehem era despre iubire, speranță și bucurie, se continua ca niciodată în dimineața aceasta, în salonul de la Thornwood.

Când intendentă îi anunță într-un sfârșit pe servitori că era timpul să se întoarcă la posturile lor, Christina ar fi vrut să părăsească încăperea odată cu ei. Nu dorea să rămână singură cu contele. Fusese extrem de stânjenită de vorbele rostite de Rachel cu o noapte înainte. Cel mai rău era că și ea își țesuse propriile fantezii, chiar dacă doar pe jumătate conștientă. În timp ce mergeau spre casă de la biserică păreau să fie o familie, o familie unită și iubitoare. Văzându-l mergând alături de ea, prima dată cu Tess în brațe, apoi cu Rachel cuibărită în paltonul lui, i se înmuieră genunchii. Apoi prezența lui împreună cu ea în camera copiilor...

Apoi cuvintele lui Rachel!

- Te rog, rămâi puțin, îi spuse contele, iar ea se văzu silită să rămână singură cu el în încăpere.

Christina se întoarse și îl privi cu cât de mult calm fu în stare.

- Îți mulțumesc pentru darurile pentru copii. Îți vor mulțumi chiar ele, desigur, a fost foarte frumos din partea ta.

Ea își înclină capul. Fusesse oare și el stânjenit noaptea trecută? se întrebă. Sau îngrozit?

- Ai cumva un moment liber în care să exersezi puțină magie? El rânji brusc, iar inima ei tresări - semăna atât de mult cu acel băiat exuberant din amintirile ei.

- Nu în dimineața asta, răspunse ea. Sunt toate coșurile acelea care trebuie livrate. Ar fi putut să poruncească să le ducă servitorii, însă era o treabă pe care alesese să nu o lase în seama nimănui.

- Coșurile? întrebă el și își ridică sprâncenele.

Ea îi explică.

- Chiar nu știu prea multe despre cum e viața pe o moșie mare, nu-i așa? spuse el cu mâhnire în glas. Este o idee minunată. Pot să ajut?

- Nu va fi necesar, milord. Mătușa Hannah și Meg au promis să mă însoțească.

- Dar trei este un număr ciudat, spuse el. Dacă mergeți împreună, va dura la fel de mult timp ca și cum ai merge singură. Dacă formați două grupuri, una dintre voi este condamnată să fie singură. Două grupuri de câte doi ar fi mai bine.

- Așa este, recunosc eu ea.

- Iar livrarea se va face în jumătate de timp.

- Da.

- Le vom trimite pe Meg și pe mătușa Hannah împreună, spuse el, iar tu vei merge cu mine. Vom avea nevoie de două trăsură, nu? Mă duc să văd dacă este posibil să le luăm în dimineața aceasta. Vorbești tu cu celelalte două doamne, Christina, și stabilești cine merge unde?

Deschise ușa, o urmă afară din cameră, apoi se duse să-și vadă de treabă.

În mai puțin de o jumătate de oră plecară, contele și contesa într-o trăsură, Margaret și Lady Hannah, în cealaltă. Însă, deși nu aveau decât jumătate din colibe de vizitat, această misiune nu dură mai puțin decât de obicei. În primul rând, vizitiul mână încet și cu precauție prin zăpadă. În al doilea rând, coborâră din trăsură la fiecare colibă, intrară înăuntru și rămaseră ca să stea de vorbă cu oamenii.

Oriunde erau copii, contele le dădu șase penny fiecăruia – părea că are o rezervă nesfârșită în buzunarul adânc al paltonului. Lăsau râsete și zâmbete sincere în urma lor și mergeau mai departe.

– A fost o dimineață plăcută, spuse el după ce făcuseră ultima oprire și stăteau din nou în trăsură. Se simte mult căldura vieții de familie într-o casă atât de mare ca asta atunci când ești... singur.

– Da. Ea își întoarse capul și se uită pe fereastră.

– Mă întreb adeseori cum ar fi fost viața mea dacă părinții mei nu ar fi murit când eram la o vârstă atât de fragedă. Vocea lui părea nostalgică, de parcă mai degrabă gândea cu voce tare decât să i se adreseze ei. Știi, eram mai mic decât este acum Rachel. Apoi, am fost crescut de un unchi cu un temperament volatil și cu doi verișori care mă disprețuiau ca tovarăș. Mătușa mea a murit când eu aveam unsprezece ani, când s-a născut Margaret, dar era o prezență vagă. Aproape nu eram conștient de existența ei. Cred că mama a fost o prezență constantă în viața mea înainte să moară. Am un sentiment blândețe și armonie pe care îl asociez cu amintirea ei. Cred că mi-am petrecut tot restul copilăriei mele fiindu-mi dor de ea.

Christina nu putea să-și desprindă privirea de la fereastră, nu putea să spună nimic. Nevoia de a se apropia de el, de a încerca oarecum să îl aline pentru pierderea mamei în urmă cu mulți ani era aproape irezistibilă. Contele ar credea că ea o luase razna. Nu voia să se gândească la el ca la un om care era absolut singur.

- Tu ai avut dragostea și stabilitatea vieții de familie, care mi-a lipsit mie, spuse el. Ea își dădu seama că el își întorsese capul spre ea. Vocea lui îi dădea de înțeles că era conștient de prezența ei. Tu erai mai mare când a murit mama ta. Aveai șaisprezece ani, nu-i așa?

- Da, încuviință Christina.

- Îmi amintesc, spuse contele, că încă mai sufereai din cauza asta, atunci când... când ne-am întâlnit.

- Trecuseră numai doi ani.

Urmă o tăcere scurtă.

- Tatăl tău încă trăiește? o întreabă apoi. Îmi cer scuze că nu cunosc răspunsul. Și pentru că nu te-am întrebat despre el mai înainte.

- Încă trăiește, spuse ea și încercă să se gândească la o altă temă de conversație, ca să schimbe subiectul discuției. Nu-i veni nimic în minte.

- Îmi pare groaznic de rău că nu am întrebat până acum. A fost foarte nepoliticos din partea mea. Poate ți-ar fi plăcut să îl invit și pe el. L-ai fi avut aici de Crăciun, dacă nu mi-aș fi anunțat brusc intenția de a veni la Thornwood? Sau te-ai fi dus să petreci sărbătorile cu el? Probabil se bucură să-și vadă nepoatele.

- Nu, spuse ea, nu existau astfel de planuri. Cred că el are alte aranjamente.

- Înțeleg. Era un gentleman prietenos, Christina. Îmi plăcea de el. Toată lumea îl plăcea.

Da, toată lumea îl plăcuse pe Sir Charlton Spense.

- Scrisoarea aceea era de la el, spuse ea brusc. Cea pe care mi-ai dat-o acum câteva zile.

Christina își aminti prea târziu că el asistase la reacția ei față de acea scrisoare, cum ceruse un avans din alocație, de îndată ce o citise.

Tăcerea lui îi dădea de înțeles că și el își amintea.

- Locuiește acasă la el, completă ea. Este sănătos.

Simți că o studia îndeaproape.

- Când l-ai văzut ultima dată? o întreabă.

Ea se gândi să nu răspundă deloc. Sau să mintă. În schimb, râse.

- Acum zece ani și jumătate, în ziua nunții mele. După aceea mi s-a interzis să comunic cu el sau să îi menționez numele, la fel cum mi s-a interzis să-l menționez pe al tău.

- Ah, spuse el încet, în timp ce trăsura se opri în fața scărilor din fața casei. Este mai mult în spatele poveștii decât am știut eu vreodată, nu-i așa?

Întrebarea nu era formulată ca și cum necesita un răspuns. Nu așteptă vreunul. Gerard deschise ușa înainte ca vizitiul să coboare de pe capră și sări pe terasa acoperită cu zăpadă. Trase scara și întinse o mână ca s-o ajute să coboare.

- Vom discuta despre asta înainte să mă întorc la Londra. E vremea ca adevărul să fie spus, Christina. Dar nu astăzi. Sau mâine. Este Crăciunul.

- Da.

- Să ne bucurăm de asta, spuse el, uitându-se direct în ochii ei. Cred că amândoi avem nevoie de amintiri frumoase.

- Da.

Ea urcă repede scările în fața lui și traversează foaierul îndreptându-se direct spre scări, fără să se mai uite înapoi. Dacă ar fi făcut asta, s-ar fi făcut de rușine izbucnind în plâns. Nu era o zi pentru lacrimi. Era o zi pentru bucurie.

Și în mod straniu o parte din ea deborda.

Era Crăciunul. Și îl petrecea cu copiii ei, cu mătușa ei, cu cumnata, cu prieteni apropiați și... cu el.

Era un moment pentru crearea unor amintiri frumoase.

Nu toți se duseră să patineze după-amiază. Unii protestară că aveau nevoie de odihnă ca să se pregătească pentru concertul de seară. Alții preferară să stea treji și să repete. Dar un grup măricel de tineri și copii o zbughiseră spre lac urmați de trei lachei, fiecare cărând o cutie mare cu patine.

Contele de Wanstead merse cu Margaret. Urmărise cu interes și încântare transformarea ei din fata neliniștită și aproape capricioasă care îl întâmpinase la sosirea la Thornwood în domnișoara exuberantă și zâmbitoare din ultimele zile.

- Te bucuri de Crăciun, Margaret? o întrebă.

- Oh, da, îl asigură. Ochii îi străluciră. L-am detestat întotdeauna până anul acesta. Trebuie să-ți amintești cum era atunci când tata trăia.

Nu primiseră niciodată cadouri. Niciodată nimic care să facă ziua specială față de toate celelalte, cu excepția faptului că se servea găscă la cină și că erau adulți gălăgioși și beți care trebuiau evitați cu orice preț.

- Nu s-a schimbat când Gilbert a devenit stăpân aici? întrebă el. Știa în mare parte răspunsul, dar era curios să știe mai multe. Dacă se gândise vreodată la Christina în acei ani - și fără să vrea se gândise la ea, desigur -, fusese ca să și-o imagineze trăind în lux, făcându-i-se toate poftete. Deși Gilbert nu fusese niciodată cel mai amabil băiat, e drept.

- Oh da, s-a schimbat, rosti Margaret cu o grimasă. Complet. Gilbert l-a descoperit pe Dumnezeu la scurt timp după ce s-a căsătorit cu Christina - sau cel puțin așa ne-a zis nouă. Nu am spus asta cât timp era în viață, dar chiar nu-mi doream să descopăr sau să venerez Dumnezeul lui. Totul era păcat, totul era penitență, sobrietate și moralitate și... aș putea să continui la nesfârșit. Rodney a fost norocos. El era suficient de mare ca să plece de acasă. A plecat să călătorească. Deși acest lucru nu a avut un final fericit pentru el, s-a înecat în Italia, dar eu eram fată, încă un copil și blocată aici. A fost groaznic, vere Gerard. Câteodată îmi doream să-l am din nou pe tata... și pe tine. Tu ai fost întotdeauna mai bun cu mine decât toți ceilalți după ce a murit mama.

Gerard se detesta pentru că întreba. Părea cumva un șiretlic.

- Christina nu încerca să facă Thornwood un loc mai fericit?

Margret se uită la el, apoi drept înainte printre copaci.

- Nu. Cu excepția anumitor ocazii când Gilbert era la Londra. Nu o lua niciodată cu el. Nu m-a luat nici pe mine când eram suficient de mare să-mi fac ieșirea în societate. Spunea că este cel mai păcătos și mai extravagant oraș din lume, nepotrivit pentru soția sau pentru sora lui. Câteodată făceam picnicuri când era plecat. Câteodată râdeam.

- Ai râs mult în ultima săptămână. Așa acum făceai atunci când erai copilă.

- Îmi pare bine că ești din nou acasă, Gerard, și să văd că nu te-ai schimbat. Îi zâmbi. Patinatul este la fel de dificil ca valsul?

- Diferența esențială este, spuse el, că nu e nici o rușine să te sprijini de partenerul tău atunci când patinezi. Vrei să te învăț eu? Sau există altcineva pe care preferi să te sprijini?

Ochii ei sclipiră de bucurie.

- Cred, spuse ea, că Lizzie Gaynor va fi foarte dezamăgită dacă ți-ai monopoliza atenția, vere Gerard. Înainte să plec din casă, am auzit-o spunând mai multor persoane dintr-un grup că era îngrozită de gheață și că nu va fi în stare nici într-un milion de ani să patineze, dar că tu i-ai promis că o s-o înveți și că o să ai grijă de ea. Are încredere că te vei ține de cuvânt. Ești atât de puternic, după cum știi. Își flutură genele la el, imitând-o pe Lizzie.

Era adevărat. Spusese asta sau fusese manipulat să o spună. Renunțase la orice gând de a o curta pe Lizzie în vederea căsătoriei. De fapt, renunțase la gândul de a se căsători cu oricine vreodată. Dar era dureros de conștient că interesul îi fusese trezit de invitația la Thornwood și că atât ea, cât și mama ei erau nerăbdătoare să vorbească despre acest subiect de Crăciun.

- Și ție ți-a promis cineva că o să aibă grijă de tine? o întreabă pe Margaret. Există vreun gentleman anume?

-Nu chiar, spuse Margaret după ce își înclină capul într-o parte și se gândi câteva momente, deși îmi place foarte mult domnul Frederick Cannadine și cred că și el mă place. N-ai idee cât de minunat este să întâlnesc și să vorbesc cu oameni de vârsta mea, atât doamne, cât și domni. Și să știu că nu este interzis să mă distrez. Nu vreau să fac greșeala de a-mi concentra prea curând interesul pe un singur gentleman, vere Gerard. Chiar ai vorbit serios când ai spus că voi avea un sezon primăvara asta?

-Cu toată inima, spuse el. E o crimă că încă nu ai avut unul.

-Dar atunci nu aş mai aştepta cu atâta entuziasm, spuse zâmbind senină. Poate este un lucru frivol să tânjesc atât de mult la un sezon cu toate balurile și distracția pe care le presupune, dar, dacă e așa, atunci sunt frivolă și nu îmi pasă. Vreau să fiu liberă când merg acolo, vere Gerard. Momentan nu vreau să-mi ofer mâna nimănui și nici inima. Poate le voi oferi pe ambele domnului Cannadine, dacă și el este dispus să simtă la fel pentru tine. Dar vreau să fiu foarte, foarte sigură mai întâi.

Părerea lui când o întâlnise pe Margaret acum o săptămână și jumătate fusese că era imatură pentru vârsta ei. Dar vedea acum că interpretase inocența și naivitatea ei ca fiind imaturitate. Era foarte rațională, chiar înțeleaptă.

-Ca fiică a unui conte, zise contele, ai putea pune mâna pe un duce, Margaret, dacă e vreunul disponibil.

Râseră amândoi.

-Dacă este tânăr, atrăgător, bogat, blând și dispus să mă iubească la nebunie, spuse ea, atunci o să-l înșfac. Râse din nou. Asta dacă îl iubesc și eu la nebunie.

Dar ajunseră pe malul lacului. Grădinarii făcuseră o treabă grozavă dând zăpada la o parte de pe o mare parte din suprafața lacului astfel încât gheața era netedă și strălucea în lumina după-amiezii.

Era foarte mult freamăt, căci toți scotoceau prin cutii ca să găsească patine de o măsură potrivită pentru fiecare pereche de ghete.

Unii dintre ei știau deja să patineze bine, așa că porniră pe gheață cu încredere. Mulți dintre ei mai încercaseră și erau dispuși să se aventureze de unii singuri înainte, cu brațele întinse, picioarele îndepărtate. Unii nu avuseseră niciodată ocazia sau curajul să patineze.

Frederick Cannadine, un patinator priceput, chiar excelent, se oferă să o ajute pe Margaret. Andrew Campbell le luă de braț pe Susan Gaynor și pe Clara Radway. Geordie Stewart ținu strâns brațul Christinei. Râzând, dar nu batjocoritor, ci de plăcerea simplă de a avea o astfel de ocazie, Jeannette îl luă de mână pe John Milchip care se clătina. John și Laura Cannadine instruiă copiii, el pe gheață, ea pe mal, în siguranță, deși Rachel se duse la marginea zonei de patinat și încercă singură să învețe să patineze.

Contele se uită în ochii mari și emoționați ai lui Lizzie Gaynor și zâmbi.

- Nu te voi lăsa să cazi, îi promise el.

Dar descoperi în următoarea oră că a nu o lăsa să cadă presupunea să o țină de mâna stângă cu mâna lui stângă, iar cu mâna dreaptă să-i înconjoare talia, să o țină lipită de el și să-i susțină aproape în întregime greutatea. Era minionă și cu forme. Foarte feminină. Era timidă, încrezătoare, luminoasă și râdea mult. Foarte atrăgătoare, constată el indiferent.

- Nu știu cum puteți să vă țineți echilibrul pe patine, milord, spuse Lizzie cu admirație în timp ce alunecau împreună pe suprafața gheții, ea întorcându-și puțin capul, astfel încât profilul drăguț să o avantajeze, așa cum arăta încadrat de boneta cu blăniță pe margini. Știu căți pot încredința viața.

- Dacă exersezi, o sfătui el, îți vei putea menține echilibrul, domnișoară Gaynor. Există anumite tehnici pentru a patina bine, dar în general implică o combinație de echilibru și încredere în sine.

- Recunosc că n-aș putea să le am pe nici una dintre ele. Râse ușor. Și de ce le-aș avea, când am lângă mine un partener atât de bun pe care mă pot baza?

Observă că Milchip luase o căzătură pe gheață, trăgând-o după el pe Jeannette, o patinatoare pricepută. Situația li se părea amândurora foarte amuzantă și erau tachinați fără milă de Luttrell și John Cannadine care se oferea să-i ajute să se ridice în picioare. Christina încă își ținea brațul agățat de cel al lui Stewart și aluneca ușor, însă folosea brațul de sprijin mai degrabă pentru încredere. Patina singură. Se încrunta ușor din cauza concentrării.

Viața alături de Gilbert fusese foarte întunecată, se gândi el, dar, desigur, bănuise asta chiar înainte ca Margaret să-i confirme. Christina nu încercase niciodată să aducă puțină lumină. Nu râdea decât atunci când Gilbert pleca, lăsând-o în urmă. Își zise că poate ar trebui să se bucure de toate astea. Ar trebui să-i dea un sentiment de satisfacție știind cât fusese de nefericită. Dar nu putea decât să se mire că nu-și dăduse seama până în dimineața asta că trebuia să fi fost mai multe motive la vremea respectivă pentru care-l respinsese brusc și acceptase să se mărite cu vărul lui. Gilbert nu-i permisesese niciodată să menționeze numele lui și nici pe cel al tatălui ei. De ce nu pe cel al tatălui ei?

Rachel căzu, se ridică fără nici un cuvânt și continuă să se chinuie să patineze. Într-o zi chiar el o s-o învețe, se gândi.

Jeannette patinase în fața lui Milchip, întărâtată de tachinări, deși încă râdea. Făcu câteva piruete grațioase, apoi un salt înșurubat. Se mișca destul de repede. Se opri și făcu o reverență ca răspuns la aplauzele și fluierăturile care răsplăteau prestația ei.

- Oh, spuse Lizzie, cât mi-aș dori să pot face și eu așa ceva. Presupun că aș putea dacă doar aș avea curajul.

- Este recomandat să ai, spuse el, chicotind, trebuie să înveți să mergi înainte să înveți să alergi. Domnișoara Campbell a crescut în Canada și este obișnuită cu ierni lungi, cu râuri și lacuri înghețate. Patinează de când era copil.

- Îmi spuneți atunci că eu sunt incapabilă să patinez bine, milord? întrebă Lizzie, bosumflându-se adorabil la el. Trebuie să vă dovedesc că vă înșelați, neapărat.

La început părea că urma să facă ceea ce făcea Christina. Își balansă greutatea pe propriile picioare și îl apucă de braț. Făcu câteva alunecări ușoare folosindu-se de brațul lui ca sprijin. Apoi răsă veselă și îi dădu drumul la braț.

- Uitați-vă la mine! îi spuse și porni de una singură, întinzându-și grațios brațele.

Din fericire pentru ea, el avu prezența de spirit să patineze mai repede, astfel încât să fie îndeajuns de aproape de ea și s-o prindă înainte să se prăbușească pe gheață când își pierdu echilibrul. Dar ea își mușcă buza de jos și își ridică piciorul drept de pe gheață în timp ce el o ridică.

- Oh! exclamă ea.

- Te-ai rănit? o întrebă îngrijorat. La naiba, îi promisese că nu o s-o lase să cadă.

O ținu strâns lângă el, în timp ce ea își mișca piciorul cu grijă și se trăgea înapoi.

- Voi face mai bine într-un moment, îl asigură ea.

Dar nu avea nici un sens să își mai asume riscuri, deși își puse din nou piciorul pe gheață și îi zâmbi curajoasă.

- Nu vreau să stric bună dispoziția nimănui, spuse Lizzie, iar ochii ei mari erau aproape în lacrimi.

- Aiureli! o liniști. Vei strica bună dispoziția tuturor doar dacă vei continua să mai faci pe martira. Uite - focul a fost aprins și ciocolata fierbinte a fost adusă din casă. Și la instrucțiunile lui bușteni mari fuseseră aranjați cât mai aproape posibil de cele trei părți ale focului, ca fiecare să se așeze confortabil ca să-și scoată patinele și să-și savureze băuturile fierbinți. Vom merge și ne vom încălzi, iar tu poți să-ți odihnești piciorul.

- Pot să stau acolo singură, milord, îl asigură în timp ce el o conducea încet către mal. Trebuie să vă duceți să patinați. Sunt convinsă că sunt și alte doamne care

s-ar bucura de compania dumneavoastră. Este imposibil să vă doriți să patinați doar cu mine sau să stați lângă mine și să vă uitați la toți ceilalți.

- Aiureli, declară contele categoric, pășind pe mal și aplecându-se să o ridice în brațe și să o care până la foc.

Dar nu erau singurii care plecau de pe gheață. Focul și cănila cu ciocolată îi tentară pe mulți. Alții își dădură seama că fusese un accident și veniră să vadă despre ce era vorba.

- Am încercat să patinez singură, explică Lizzie veselă. Deja irosisem prea mult din timpul contelui Wanstead. Aș fi căzut și mi-aș fi rupt piciorul, dacă nu era el, prostuța de mine. Dar el a venit patinând după mine și m-a salvat. Ea își mușcă buzele, iar contele îi dădu jos patina de pe botina dreaptă și o făcu cu atât de multă grijă, încât nu-i mișcă piciorul. Vai de mine, mă tem că mi-am scrântit glezna! Ce noroc pe mine că Excelența Sa nu a vrut să mă lase singură. Ea se înfioră și zâmbi curajoasă cu ochii umezi.

Nu voia să strice nimănui dispoziția îngăduindu-i contelui să o ducă înapoi în casă imediat. Ea insistă că glezna va fi categoric mai bine dacă se va odihni și se va încălzi la foc. Dar după ce toată lumea își bău ciocolată și își încălzi din nou atât trupurile, cât și sufletele și cântară câteva colinde la sugestia Laurei Cannadine, era clar că glezna fusese rănită destul de serios.

- Dacă îmi veți oferi doar brațul ca sprijin, spuse Lizzie, mă voi descurca bine.

Dar el nu o lăsă să parcurgă întreaga distanță până acasă. Nu era ușoară, însă el se obișnuise să lucreze cu greutate mari de-a lungul anilor. O instrui să-și pună brațul de după gâtul lui și o cără până acasă. Tot drumul sporovăi veselă cu restul grupului ridicându-și tonul și spunând că întreg accidentul fusese în totalitate din vina ei, și nu a Excelenței Sale. Într-adevăr, dacă nu ar fi fost instinctul lui de a o urma atunci când patinase mai departe de el, urmările ar fi fost mult mai grave.

- Cât de romantic este, spuse veselă, să am un campion atât puternic.

El fu foarte bucuros să ajungă acasă, din mai multe motive. Însă desigur că avea să o ducă pe domnișoara Gaynor până în camera ei, chiar insistă atunci când ea îi ceru în hol să o lase jos. Lizzie râse bucuroasă și se uită în urmă cum toată lumea își dădea jos fularele, mănușile și pălăriile.

- Și nimeni nu trebuie să fie obraznic și să ne acuze că facem ceva nepotrivit, spuse fata ridicându-și tonul astfel încât să acopere gălăgia. Billings le va anunța pe mama și pe camerista mea să vină imediat în dormitorul meu, nu-i așa, Billings?

Privirea contelui o întâlni pe cea a Christinei în hol și el își ridică sprâncenele în semn de rugămintă mută.

- Desigur că nimeni nu ar spune și nici nu ar gândi așa ceva, domnișoară Gaynor, o liniști Christina cu demnitatea ei calmă dintotdeauna. Avem o părere mult prea bună despre integritatea dumneavoastră. Sunt sigură că Lady Gaynor va veni fără întârziere când va auzi de disconfortul pe care l-ați suferit. Între timp voi veni și eu sus cu dumneavoastră ca să mă asigur că vă simțiți confortabil și nu vă lipsește nimic.

Contele îi zâmbi discret când trecu pe lângă el pe scară. El o urmă cu povara cea grea în brațe.

capitolul 15

Invitații se adunară cu o oră mai devreme decât de obicei pentru cina de Crăciun, care urma să le fie servită în sala de ceremonii. Toată lumea fu de acord că era un decor cu adevărat splendid. Uitându-se în jurul mesei, Christina se gândi la vorbele care-i fuseseră spuse în dimineața aceea: „Este Crăciunul. Hai să ne bucurăm de asta. Cred că amândoi avem nevoie de niște amintiri frumoase“.

Toată ziua tânăra văduvă încercase să se bucure de fiecare moment. Încercase să le păstreze în amintire.

Într-un fel, nici unul dintre aceste lucruri nu era dificil. Acesta era Crăciunul, așa cum nu-l mai sărbătorise niciodată. Totul fusese perfect, cu excepția accidentului lui Lizzie Gaynor, care totuși nu fusese atât de grav încât să lipsească de la cină. Părea că toată lumea era fericită, că erau în armonie unul cu celălalt. Dacă exista într-adevăr pace pe pământ și bunătațe între oameni, acestea s-ar fi găsit la Thornwood anul acesta.

Existau oameni care deja se gândeau la ce va urma după Crăciun, desigur. Era contele însuși care plănuia să se întoarcă în Canada în primăvară, era Lizzie care nu era curtată atât de intens pe cât s-ar fi așteptat și mai era domnul Geordie Stewart, pentru care Anul Nou avea să aibă o semnificație mai fericită decât Crăciunul.

Christina zâmbi când privirea ei o întâlni pentru puțin timp pe a lui de-a lungul mesei. Apoi acordă atenție domnului Langan de lângă ea, care le povestea celor din jur despre caii săi de curse.

Domnul Stewart urma să participe la o altă petrecere, acasă la sora lui din Scoția, pentru a sărbători Anul Nou. Urma să fie invitată acolo o doamnă, o văduvă, care alesese să petreacă Crăciunul cu familia răposatului

ei soț, pentru a-i informa că intenționa să se recăsătorească în primăvară. Ea și domnul Stewart aveau să-și anunțe logodna săptămâna viitoare. Îi făcuse această mărturisire Christinei în după-amiaza aceea, în timp ce patinaseră împreună.

Cât de bucuroasă era că renunțase la ideea de a-l curta pe domnul Stewart. El îi explicase fericit că doamna Derby avea trei copii, toți sub de zece ani. Aștepta cu nerăbdare să fie tată vitreg. Doamna Derby era o norocoasă.

Oh da, se gândi Christina în timp ce se strângea masa, fusese o zi fericită. Dacă nu avea la ce să se aștepte în viitor, era fericirea pe care o simțea și pe care o ținea în sufletul ei și multe amintiri pe care să le ducă mai departe cu ea. Iar ziua nici nu se terminase. Domnii nu aveau să piardă timpul cu tabieturile lor în seara asta. Trebuiau să se bucure de concertul din sala de bal și într-adevăr aveau să se bucure, chiar dacă munciseră din greu ca să se pregătească și mulți dintre ei mărturisiră că se simțeau emoționați, stângaci sau ambele. Nu era nimic ieșit din comun până la urmă. Majoritatea dintre ei mai dăduseră reprezentații de salon unui public restrâns. Dar cina nu se terminase. Christina se uită de-a lungul mesei așteptând semnalul de la conte. Însă el doar îi zâmbi și se ridică, rugându-i pe invitați să rămână așezați. Discuțiile personale se sfârșiră și toată lumea se întoarse către el.

- Ne-am simțit bine azi, zise el. A fost o zi fericită, cel puțin pentru mine, și sper că și pentru voi toți. Doresc să vă mulțumesc, prieteni și membri ai familiei, pentru că ați venit aici la invitația mea și ați făcut acest Crăciun de neuitat. Și doresc să mulțumesc Excelenței Sale, contesa de Wanstead, pentru că a fost o gazdă atât de dedicată și amabilă.

- Da, într-adevăr, spuse lordul Milchip și dădu tonul aplauzelor pline de entuziasm.

În câteva zile, se gândi Christina înclinându-și ușor capul în semn de mulțumire pentru compliment, toate

acestea se vor termina. Va veni în această cameră din când în când ca să se uite la cât de superbă și goală este și să încerce să-și amintească unde stătuse fiecare la cina de Crăciun. Va încerca să-și amintească decorațiunile de Crăciun și mirosul de mâncare. Va încerca să-și amintească cum arătase el, glasul lui, ce anume spusese.

El va fi plecat.

Dar mai era restul Crăciunului de care să se bucure.

- Mi-am dat brusc seama, continuă contele, că asta a însemnat întotdeauna Crăciunul - familia și prietenii împreună, bucurându-se unii de compania celorlalți. Dar chiar și așa am fost conștient toată ziua de faptul că acea stranie minune a slujbei de Crăciun de azi-noapte a creat baza bucuriei pe care o simțim azi. Mi se pare că ar fi o idee bună să surprindem din nou aceea minune acum, înainte să mergem în sala de bal pentru concert. Lumânările, dacă nu te superi, Billings.

Curând singurele lumânări care încă mai ardeau erau cele din sfeșnicul de pe masă. Luminile aruncau umbre și străluciri mișcătoare pe fețele lor. Era un sentiment de intimitate și familiaritate.

- Vom asculta din nou Povestea de Crăciun, spuse Excelența Sa. Domnul Colin Stewart a fost de acord să o citească din Biblie. Vedeți voi, a fost singurul care s-a plâns că nu are nici un talent de împărtășit cu noi la concert. Însă îmi amintesc ședințe prezidate de el și îmi amintesc că mi-a atras atenția atât tonalitatea profundă și complexă a vocii lui, cât și ceea ce zicea. Collin?

Povestea nașterii avea o frumusețe și o simplitate care nu avea să se schimbe niciodată - nici chiar atunci când fusese citită cu vocea lipsită de intonație a lui Gilbert, în timp ce familia lui ședea cu spatele drept în tăcere, iar servitorii lui stăteau în picioare ca niște statui. Puterea poveștii nu putea fi niciodată redusă, - nici chiar atunci când fusese citită din strana bisericii normande odată cu evocarea istorică amănunțită. Repetiția și familiaritatea nu o puteau trivializa.

Dar în seara aceasta era în legătură cu povestea care-i făcea pe toți să fie fascinați mai mult decât de obicei.

O aură se așternuse în jurul unui grup de prieteni creată de lumina plăpândă a lumânărilor. Era amintirea unei zile fericite și satisfacția culinară a unei cine splendide care tocmai fusese consumată. Era vocea melodioasă a lui Collin Stewart cu accentul lui scoțian. Era...

Nu, nu exista nici o explicație reală, gândi Christina când povestirea se sfârși și nimeni nu se mai mișcă și nu mai spuse nimic. Crăciunul era doar atât – pace, veselie, dragoste. Dar nici unul dintre acele cuvinte nu erau potrivite. Nici toate combinate. Nici un cuvânt nu putea descrie exact ce anume era. Știa doar că nu va uita niciodată.

- Îți mulțumim, domnule Stewart, spuse Winifred Milchip, prima care rupse tăcerea surprinzându-se atât pe ea, cât și pe ceilalți.

Christina întâlni privirea contelui peste masă și zâmbiră amândoi. Ea se ridică.

- Da, spuse. Vă mulțumesc, domnule Stewart. Ne adunăm în sala de bal într-o jumătate de oră?

Într-un fel, se gândi ea în timp ce o conducea pe Lady Gaynor din sala de ceremonii, să trăiești într-un cocon este preferabil decât să te aventurezi în lumea largă, luminoasă și liberă. În această lume există lumină și veselie – părea că trăise mai intens în ultima săptămână decât în toată viața ei de dinainte. Însă exista și anticiparea durerii. Casa urma să fie insuportabil de pustie...

Viața ei urma să fie insuportabil de pustie.

Dar coconii nu erau neapărat locuri calde și confortabile.

- Ce amabil din partea Excelenței Sale, spunea Lady Gaynor, să insiste să o care pe biata mea Lizzie jos din camera ei până în sala de ceremonii, iar acum în sala de bal, când ar fi putut foarte bine să pună un servitor să facă asta. Desigur, cred că îi este destul de devotat.

Nu că ar trebui să o spun cu voce tare, nu-i așa? Chicoti. Sau cel puțin nu încă.

- Mă scuzați. Christina îi zâmbi. Trebuie să mă duc sus și să pregătesc copiii pentru spectacol. Nu mă îndoiesc că micuții mor de nerăbdare.

Lady Hannah programase sceneta Nașterii la începutul programului. Îi spuse contelui că ar fi reprezentat un final excelent, dar îi era teamă că li se va face somn copiilor și își vor pierde răbdarea, dacă vor trebui să aștepte prea mult.

Fu un mare succes. Domnul și doamna Langan, care de obicei erau foarte liniștiți și cuviincioși, jucară foarte convingător un cuplu vulgar, certăreț și nesuferit; cei trei păstori atraseră imediat hohote de râs. Laura Canadine cântă precum un înger. Dar nici una dintre reprezentațiile adulților nu putu să le depășească pe cele ale copiilor, care fuseseră bine instruiți, dar ale căror personalități diferite străluciră în egală măsură. Îngerul pus ca decor în spatele Mariei și al lui Iosif la iesle se mișcă dintr-un colț al grajdului în celălalt până când avu o vedere clară a tatălui ei în public. Unul dintre magi se plictisi de barba ei și o ridică la frunte. Un alt mag plecă de pe scenă cu degetul mare în gură înainte să-și pună darul la iesle. Fecioara Maria fugi după el și i-l luă cu blândețe. Iosif ridică pruncul ca să-l arate păstorilor ținându-l cu capul în jos. Al treilea mag se împiedică de roba lui și își făcu o intrare măreață.

Dar își jucaseră rolurile cu o sinceritate impresionantă și emoționantă în același fel în care fusese și citirea poveștii de Crăciun în sala de ceremonii mai devreme.

Contele de Wanstead urmărea cu atenție. Dar era în aceeași măsură conștient de alte două lucruri sau mai bine spus, două alte persoane. Lizzie Gaynor stătea lângă el, cu piciorul accidentat sprijinit pe un scăunel. Se apleca puțin spre el și se întorcea către el la fiecare câteva momente ca să facă observații despre piesă. Se întrebă cu mâhnire dacă spusese sau făcuse ceva

necuviincios față de ea. Îi datora cumva o cerere în căsătorie? Cu toate astea, nu era singura domnișoară nemăritată pe care o invitasă la petrecere. Totuși, nici una dintre celelalte nu părea să creadă că le invitasă cu intenția de a le cere în căsătorie.

Și era de asemenea conștient de Christina care se făcea văzută adesea la un capăt al scenei, instruindu-și actorii și încurajându-i. Se întrebă dacă știa cât de incredibil de frumoasă arăta în noaptea aceasta în rochia ei de un roșu aprins. Avea o croială elegantă și simplă pe care el începea să o recunoască ca fiind specifică stilului ei. Ce idiot fusese, în urmă cu două zile, să-și închipuie că și-o va putea scoate din suflet o dată pentru totdeauna, doar dacă terminau ceea ce începuseră la Vauxhall.

Știa că va fi legat de ea acum mai mult decât înainte. Avea o conexiune fizică acum. Se întreba dacă era însărcinată și cât de curând avea să afle. Încercă să-și amintească de ce o ura, de ce nu mai era în stare să aibă încredere în ea vreodată. Și se întrebă din nou care dintre evenimentele care se petrecuseră în urmă cu zece ani și jumătate nu le înțelesese la vremea respectivă.

Dar concertul continuă și era datoria lui să-i acorde toată atenția. Fură numeroase reprezentații muzicale, nici una asemănătoare celor de dinainte. Reprezentația de magie fusese programată la jumătatea spectacolului, nu prea târziu ca să poată fi apreciată de copii. Contele și Christina nu avuseseră prea multe ocazii să repete împreună, dar se descurcară destul de bine. Ea fu încântătoare, minunată și surprinsă, în timp ce el îi scotea eșarfe de mătase din urechi – și ceva puțin riscant – atunci când el scoase o monedă de aur din corsetul rochiei. Ea îi ținu pălăria în timp ce el puse înăuntru eșarfe de mătase și scoase un baston cu capăt argintiu. La sfârșitul reprezentației făcu o plecăciune asupra mâinii ei și i-o sărută, în timp ce ea făcu o reverență audienței.

Ea arăta, se gândi contele, ca și cum se distra pe cinste. Arăta de parcă mai luase în greutate, deși asta era,

fără îndoială, o iluzie. Însă oarecum imaginea ei cu buze subțiri, spate țeapăn și siluetă slabă dispăruse, iar trupul ei părea mai mlădios, mai voluptos și mai atrăgător. Tenul părea să-i radieze cu strălucirea tinereții însuflețite.

Dar era emoționat, Jeannette urma să interpreteze câteva cântece populare scoțiene pe acompaniamentul ei. Apoi era rândul lui Rachel. El spera că se va descurca bine. Era greu de știut cu acest copil cât de bine va face față emoțiilor de pe scenă. Era aproape alarmant de tăcută, cu excepția momentelor când deveniai conștient că era un copil cu sentimente extrem de profunde. Și spera că și Christina va fi de acord. Nici nu știa de ce nu ar fi. Atât mătușa Hannah, cât și Margaret fuseseră de acord. Însă cu Christina nu știai niciodată. Își amintea prea bine acea primă după-amiază în sala de bal.

Lady Hannah se ridică după ce reprezentația lui Jeannette fusese foarte aplaudată. Dar contele deja dispăru în spatele parapetului care îi ferea pe următorii artiști de privirile publicului. Rachel era acolo cu Margaret, în rochia alb cu auriu pe care bona, Margaret și mătușa Hannah i-o făcuseră în secret și mare grabă, cu părul lăsat pe spate, împletit de sus până jos cu panglici aurii. Era îngrozită. Contele se lăsă pe vine și îi luă mâinile într-ale lui.

- Amintește-ți, spuse el, că ești cea mai grațioasă lady pe care o știu. Ea și mama ei.

Lady Hannah vorbea în spatele paravanului.

- Steaua din Bethlehem joacă un rol atât de important în povestea de Crăciun, spuse ea, încât câteodată pare ca un personaj animat. Este frumoasă, senină și simbolizează lumina, speranța și pacea. În noaptea aceasta aducem acest simbol la viață în persoana lui Lady Rachel Percy.

Mătușa își ocupase locul la pian, iar contele se uită în spatele paravanului. Strânse umărul lui Rachel și îi dădu drumul. Se așeză ca să le privească atât pe ea, cât și pe Christina, care stătea în al doilea rând de scaune,

cu o Tess somnoroasă în brațe. Arăta, observă el, puțin neliniștită.

Dar nu putu să-și păstreze atenția concentrată asupra ei în următoarele minute. Văzuse reprezentația de câteva ori. Contribuise la crearea coregrafiei împreună cu verișoara și cu mătușa sa. I se păru candidă, melodioasă și grațioasă. Dar în noaptea aceasta, Rachel o făcu a ei.

Dansă de parcă avea toate stelele la picioare, de parcă era regină printre ele, ca și cum ele o omagiau. Dansă de parcă plutea pe aer. Părea ca și cum pantofii săi din mătase abia atingeau podeaua. Și dansă după o viziune personală care-i lumina chipul, deși nu zâmbi nici măcar o dată.

Era o copilă atât de frumoasă, cu atât de multă imaginație și atâta profunzime în suflet, încât îi puteai doar ghici complexitatea și te minunai la acele rare momente în care vedeai comoara care era Rachel.

Arăta puțin năucită când termină. Dar când toată lumea aplaudă, făcu reverența rigidă pe care o exersase.

Și apoi păru din nou fetița comună și serioasă care era întotdeauna.

Contele își întoarse privirea către Christina. Ea nu aplauda. O ținea pe Tess și arăta ca și cum era sculptată în marmură. Chipul ei era palid în lumina lumânărilor. Dar când Rachel se duse la ea, o îmbrățișă strâns cu brațul liber, astfel încât nu-i mai putea vedea chipul.

Nu știa dacă făcuse o greșală. Dacă își permisesese o libertate impardonabilă cu fiica ei. Încercă să simtă acea veche supărare. Dacă era atât de posacă încât nu suporta să o vadă pe Rachel dansând din moment ce copila era atât de talentată, atunci probabil merita să fie tulburată.

Dar nu putea să simtă iritare. Doar neliniște. Rachel era fiica ei, iar ea era o mamă bună. În principiu, ele erau niște străine pentru el. Nu știa aproape nimic despre viețile lor, despre cum trăiseră înainte de venirea lui acum o săptămână și jumătate. Cum putea să presupună că știe ce era mai bine pentru copilul ei?

Brusc, se simți deprimat. Brusc, își dori să nu se fi avântat cu atât de mult elan în planul lui de a veni la Thornwood de Crăciun. Ar fi trebuit să rămână departe. Era adevărat că amintirile aveau să fie foarte frumoase.

Vor fi, de asemenea, de nesuportat.

Concertul se termină. Christina își îmbrățișă și își sărută copiii și îi trimise la culcare cu dădaca. Prezența ei era necesară în salon, unde toată lumea urma să se strângă pentru ceai și conversație. După o zi lungă și plină, nimeni nu părea nerăbdător să o vadă sfârșindu-se.

Dar ea încă nu suporta să fie cu toată lumea. Se simțea îndurerată, tristă, vinovată, confuză – nu știa ce anume simțea cu excepția faptului că era greu de suportat și extrem de greu de ascuns.

Întră încet în sala de ceremonii, care acum era întunecată, deși ea putea să vadă clar – cerul nopții era luminat de strălucirea lunii și a stelelor exact așa cum fusese și cu o noapte în urmă. Se duse la masă și își puse mâna pe spătarul scaunului exact în dreptul capului. Unde stătuse el în noaptea aceasta. Deja părea ca un vis. Deja simțea singurătatea dureroasă a săptămânilor și a lunilor – poate a anilor – ce aveau să vină.

Când ușa se deschise și cineva păși înăuntru închizând ușa în urma sa, inima ei tresări pentru o clipă. Dar nu era atât de întuneric. Vedea destul de clar că nu era el.

– Camera este folosită rar, spuse ea. Mi-a făcut plăcere să stau în noaptea aceasta aici.

– Și mie, spuse viconte Luttrell, venind către ea. Lumina lumânărilor se revărsa asupra chipului tău și a rochiei tale. A fost greu să mă concentrez pe mâncare. Înțeleg totuși că a fost un ospăț delicios.

Ea îi zâmbi.

Putea să se dea la o parte. Ar fi putut să schimbe acest moment. Dar se simțea rănită, singură și supărată și pentru un moment prea lung crezu că și-ar găsi

alinarea în contactul fizic. Nu opuse rezistență atunci când el o luă în brațe, deși nu mai era vâscul ca o scuză de data aceasta, sau atunci când gura lui se coborî deschisă asupra ei. Aproape se relaxă recunoscătoare lipindu-se de el. Dar se dădu înapoi când îi simți mâna pe sân.

- Da, încuviință ușor aproape de buzele ei. Asta a fost o indiscreție. În dormitorul meu mai târziu? Mă bucur să spun că ușa are zăvor și chiar și o cheie. Sunt sigură că te descurci să intri și să ieși de acolo fără să fii văzută.

- Nu, spuse ea, cu un oftat care nu intenționează să fie auzit. Ați înțeles greșit, milord.

- Chiar așa? Încă o ținea aproape de el. Se uita adânc în ochii ei în semiîntuneric. Da, într-adevăr am înțeles greșit. Tu nu tachinezi, nu? „Nu“ la tine înseamnă „nu“. Ce fapt regretabil! Nu cumva vrei să spui „nu“ în noaptea aceasta, dar poate mâine „da“?

- Nu, spuse ea.

- Nu, repetă el, nici eu nu credeam asta. Nu mi se întâmplă adesea să greșesc. Își slăbi strânsoare asupra ei. Vă cer iertare, dacă v-am supărat.

- Nu m-ați supărat, spuse ea. Poate în alte circumstanțe... Dar se opri busc, își mușcă buza și apoi râse.

Râse ușor și el și îi dădu drumul.

- Nu pot decât să îmi imaginez care ar fi acele circumstanțe și să regret de ce nu pot deveni realitate, spuse el. Mergem în salon? Făcu o plecăciune și îi oferî brațul.

Dar ea clătină din cap.

- Mai târziu. Trebuie să fac ceva mai întâi.

Nu era vorba despre nimic, desigur. Se plimbă prin cameră după plecarea lui, dorindu-și să aibă un șal cu ea pentru mai mult confort. Se întrebă cât de posibil era să înceapă o nouă viață. Se căsătorise la optsprezece ani și fusese măritată timp de nouă ani, nouă din anii esențiali ai formării ei. Acum avea douăzeci și opt, fără nici o idee despre cum să fie fericită, cu excepția unor momente scurte și fără să aibă vreo idee despre cum

să aducă fericire în viața ei. Știa doar cum să se închidă în ea ca să evite suferința.

Și se temea că Rachel învățase lecția la fel de eficient ca și ea.

Pentru Rachel suferea în noaptea aceasta. Dacă era prea târziu să mai schimbul cursul propriei vieți, atunci așa să fie. Dar ceva trebuia să se facă pentru Rachel. Îi era datoare fiicei ei...

Ușa se deschise din nou și se închise în urma unui alt bărbat. Ochii ei se obișnuiseră cu întunericul. Nu avea cum să îl confunde nici măcar o clipă.

- Ți-am adus un șal, spuse el venind spre ea. Luttrell mi-a spus că ești aici.

Era un șal călduros din lână. Îl puse pe umeri, și ea îl strânse în jurul ei.

- Mulțumesc.

- Am făcut ceva greșit, Christina? o întrebă contele. Nu ar fi trebuit să o încurajez să danseze?

Christina făcu ceea ce nu avusese nici o idee că putea să facă până când o făcu. Izbucni în lacrimi și realiză chiar în momentul în care mâinile ei se ridicară ca să-și acopere fața că nu se va putea controla o vreme. Simți mâinile lui pe umerii ei, dar deja se îndreptase către un bărbat pentru alinare în seara aceea, și nu găsisese. Se depărtă de el și se duse la șemineu, cu spatele la cameră.

Fără nici un cuvânt, îi dădu o batistă mare când lacrimile ei încetară. Își șterse ochii și își suflă nasul cu un gest hotărât. Nici măcar ea nu era sigură de ce plânse. Avu doar realizarea într-un moment de o dureroasă luciditate că nu învățase niciodată să confrunte viața și își trăsesese după ea copiii în întunericul neputinței ei. Și astfel, ciclul va fi perpetuat...

El ingenunche lângă șemineu, în ținuta lui splendidă de seară, pregătind focul și apoi aprinzându-l. Trase un scaun aproape și îi făcu semn să se așeze.

- Spune-mi, zise el, stând în fața ei, cu un cot sprijinit de șemineu. Am greșit? Nu am vrut să te rănesc.

- Nu m-ai rănit, spuse ea privind flăcările formându-se, simțind puțină căldură. Eu sunt cea care a greșit. Întotdeauna. Toată viața mea se pare. Aducând nefericire tuturor celor pe care i-am iubit. Lui Rachel. Doar când își auzi propriile cuvinte realizează cât de melodramatice și de autocompătimitoare sunau. Și cât de adevărate.

- Spune-mi despre ce e vorba, zise el.

Și astfel îi povesti despre Rachel, o copilă mică, tăcută, plină de afecțiune și naivă. Alegându-l pe Gilbert ca erou. Venerându-și tatăl. Urmărindu-l peste tot atunci când i se permisesse să iasă afară din camera ei. Dorindu-și întotdeauna să facă lucruri pentru el, să-i câștige aprobarea, lauda, zâmbetele. Perseverând chiar și atunci când mamei ei îi era clar că nu avea să existe afecțiune nici măcar pentru propriul lui copil.

- S-a dus singură în biroul lui într-o zi, spuse Christina. Ea îl văzuse odată ascuțindu-și penițele și se gândise că ar putea să o facă și ea ca să-l mulțumească pe el. Când am intrat în încăperea cu el, ea era ocupată stricându-i penița preferată, fredona o melodie și dansa prin cameră în același timp. Christina înghiți în mod ciudat. Ea i-a zâmbit cu toată lumina din ochii ei și i-a arătat penița. Își mușcă puternic buza de sus.

- S-a supărat? întrebă contele.

- A lovit-o atât de rău în cap, spuse ea, încât a căzut. Apoi a plesnit-o metodic. Apoi a făcut-o să stea două ore în picioare pe un scaun în hol - în timpul în care vicarul și soția lui erau așteptați la ceai. Nu era vorba doar de penița ruptă. Era cântatul și dansatul care îl înfuriau. I-a spus că era un copil al diavolului. Avea patru ani.

- Nenorocitul, spuse contele de Wanstead cu o furie abia controlată în voce.

- Iar eu nu am făcut nimic ca s-o apăr, spuse holbându-se acum în gol la foc. Nimic... decât să o țin cât mai departe de el cu puțință după aceea și să mă asigur că nu făcea nimic care să-i atragă atenția. Fără cântat, fără dansat, fără zâmbete, fără râsete. Nu am făcut nimic

ca să-mi apăr propriul copil, iar acum mă tem că nu se va vindeca niciodată.

- Se va vindeca, spuse el. Toată frumusețea este acolo în sufletul ei și va fi capabilă să o exprime. Ai văzut în seara asta.

- Dar mă are pe mine ca mamă. Își acoperi din nou fața cu mâinile, însă epuizată de data asta. Nu mai avea lacrimi de vărsat.

- Are noroc, spuse el, nu trebuie să te învinovățești, Christina, pentru faptul că a avut un tată violent.

Tăcerea se adânci. O tristețe care fu umplută treptat cu vorbe nerostite, aproape ca și cum mintea lor comunica, chiar dacă nu își vorbeau. Știa ceea ce avea să întrebe și nu putea să-l oprească.

- Christina, o întrebă Gerard, te-a bătut vreodată? o întrebă încet.

Câteodată la furie, lovituri puternice peste față sau brațe, o dată chiar și cu biciul. Dar considera furia necontrolată ca fiind păcat și își cerea scuze formal pentru astfel de ieșiri, deși întotdeauna îi explica pe îndelete care dintre defecte îl îndemnasera să acționeze astfel. Alte dăți bătaia fusese o pedeapsă mai formală și mai metodică pentru păcate, implicând de obicei felul în care el pretindea că ea se uita la alți bărbați - corecție, îi spunea el. Dureroasă și extrem de umilitoare.

- Este bine pentru el, spuse el, că e deja mort. Ar fi avut de suferit în noaptea asta, Christina, dacă ar fi trăit. V-a terorizat? Nu, nu răspunde la asta. Este mort. Dus. Eu sunt ducele de Wanstead acum. Eu sunt stăpân acum aici, deși nu voi fi niciodată al vostru. Tu și fetele sunteți libere să fiți și să faceți tot ceea ce doriți. Sunteți libere. Uită-te la mine, te rog?

Christina își ridică ochii către el. Băiatului cu părul auriu care-i luminează viața câteva luni, într-o primăvară, acum mult timp - atât de puțină fericire ca să umple acel spațiu de douăzeci și opt de ani.

- Ești liberă, Christina. Poate nu mi-a plăcut alegerea pe care ai făcut-o în privința soțului, dar nu ai fi avut

de unde să știi ce anume implica decizia ta. Nici eu nu am bănuț, deși am crescut cu el. Nu trebuie să te învinovățești... pentru nimic. Ți-ai protejat copiii cât de bine ai putut și te pot asigura că dragostea ta pentru ei este evidentă în fața lor. Nu trebuie să mai porți povara vinovăției. Trebuie să înțelegi că ești liberă. El a murit de mai bine de un an. Ți-ai plătit tributul atât față de el, cât și față de societate. Nu mai ești datoare cu nimic amintirii lui.

Ea încă se uita la el.

- Să înțeleg oare, îl întrebă ea, că mă ierți?

O privi la rândul lui: Christina își ținea o mână peste gură și ochii îi erau neobișnuit de strălucitori.

- Da, spuse contele într-un sfârșit. Te iert, Christina.

Nici măcar nu știuse până în acel moment cât de mult tânjise întotdeauna după iertarea și înțelegerea lui. Încă nu înțelesese, dar o iertase oricum. Amărăciunea care fusese între ei de peste o săptămână dispăruse. Părea ca un prețios dar de Crăciun.

- Du-te la culcare, îi spuse el. Trebuie să mă întorc în salon. Te voi scuza eu.

- Îți mulțumesc foarte mult, îi răspunse Christina cu recunoștință.

capitolul 16

Zăpada începea să se topească, nu atât de pe pajiști și câmpuri sau de pe dealuri, dar de pe alei și de pe drumuri, unde fusese dată la o parte cu lopata. Era trist, declarară unii invitați în timp ce coborau pe rând în număr și mai mare pentru un mic dejun târziu. Crăciunul lor încântător de alb era pe sfârșite.

Dar fusese minunat, își reaminteau unul altuia și toate lucrurile bune trebuiau să aibă un sfârșit.

De fapt, vremea mai caldă și zăpada care se topea erau o binecuvântare, declară Lady Hannah. Drumurile libere și aleile le vor permite invitațiilor să vină la Thornwood pentru bal. Cuvintele lor serviră pentru a le reaminti tuturor că nu se terminase totuși Crăciunul. Poate cea mai bună parte abia urma să vină.

Și totuși, zăpada nu dispăruse. Mai era încă o zi cel puțin în care se puteau bucura pe deplin de ea. Contele cumpăraseră două sănii tot atunci când cumpăraseră și patinele. Două sănii mai vechi fuseseră scoase din mansarda magaziei și puse în funcțiune din nou. Unul dintre grădinari făcuse una nouă.

O parte dintre invitați merse să se dea cu sania de dimineață – unde fusese odată dealul interzis. Contele îi însoți, deși era conștient că erau multe pregătiri care trebuiau făcute pentru bal. Contesa era ocupată dirijând munca. Se convinsese singur că doar i-ar fi stat în drum, dacă ar fi rămas și ar fi încercat să ajute. Era adevărată vorba veche despre prea mulți bucătari la o singură mâncare. În afară de asta nu se cădea să-și neglijeze invitații.

Gândea rațional, desigur. Adevărul era că mersese cu ceilalți la săniuș ca să scape de două probleme, ambele femei.

O cărase pe Lizzie Gaynor jos pentru micul dejun, deși protestase – prin persoana lui Lady Gaynor – că nu își dorea să fie o povară și că se va mulțumi să mănânce în camera ei. Apoi o mutase în camera de zi, unde o lăsase în altă companie. Ea insistase că nu-și dorea să îl rețină de la responsabilitățile lui și de data aceasta chiar o luase în serios. Dar simțea cum este condiționat de fiecare oră care trecea. Prietenii lui chiar îl tachinau pe tema asta.

– Presupun, spuse Ralph Milchip pe când erau în drum spre deal, că o vei căra pe frumoasa Lizzie la altar cam într-o lună, Gerard?

– Știi, Ger, adăugă Luttrell, când permiți ca o tânără domnișoară care se află în grija ta să se împiedice pe gheață și să-și luxeze glezna, este lesne de înțeles în fața familiei și a prietenilor că ești obligat să te revanșezi căsătorindu-te cu ea.

– Sună rezonabil pentru mine, spuse Ralph, clătănându-și trist capul.

Apoi era Christina. Îi fusese greu să o privească în ochi în dimineața aceea. Avusese o noapte de nesomn, amintindu-și cum sperase întotdeauna răzbunător ca ea să își regrete alegerea soțului, ca mariajul ei să fie nefericit. Sperase că îi va părea rău că pusese banii înaintea dragostei. Nu bănuise nici măcar o clipă cât de mult se adevărase dorința lui.

Se simțise vinovat.

El îi dorise răul, iar Gilbert îi făcuse rău. Era cumva vreo diferență esențială între ceea ce își dorise el și ceea ce îi făcuse Gilbert? Simțea un regret teribil pentru că nu putea să pună mâinile pe Gilbert ca să-l pedepsească – dar oare pe el se putea pedepsi? Christina – frumoasa, luminoasa, blânda și pasionala lui Christina – fusese victima terorizată a unui abuzator de femei care-și ascunsese răutatea în spatele unei măști de religiozitate și moralitate. Iar acum se învinuia pe ea însăși.

Cum putea să o privească în ochi?

Dar nu avu de ales atunci când se întoarse de pe deal cu ceilalți, toți gălăgioși, râzând și înfrigurați. Ea apăru în hol în timp ce toți se descotoroseau de fular, manșoane și de restul vestimentației de exterior și îi atinse brațul.

- Pot să-ți vorbesc, milord? îl întrebă.

Ea arăta calmă și demnă ca de obicei, dar aflase noaptea trecută, chiar dacă bănuise dinainte, că exersase mult acea mască. Tenta de umbre vineții de sub ochii ei sugera că poate dormise la fel de puțin ca și el.

- Voi veni imediat în bibliotecă, îi spuse contele. Era inevitabil, desigur, că ea va avea nevoie să se consulte de câteva ori cu el în decursul zilei cu privire la pregătirile pentru bal.

Ea stătea în fața biroului mare din stejar când el intră în încăpere câteva minute mai târziu. Era elegantă și fragilă și... și el nu știa cum să-i vorbească altfel decât apăsător, impersonal, ca și cum ar vorbi cu un partener de afaceri.

- E vreo problemă? întrebă Christina. Ar fi trebuit să rămân, în loc să las toată treaba pe seama ta.

- Nu, o liniști el. Nici măcar prezența mea nu e necesară în sala de bal. Servitorii au totul sub control.

Gerard rămăsese acolo, aproape de ușă. Își linse buzele și își frecă mâinile.

- Ce pot face pentru tine? o întrebă el.

- Ai spus că sunt liberă, îi răspunse ea. Nu am fost niciodată liberă, foarte puține femei sunt. Cât de liberă sunt de fapt? Sunt liberă să plec de aici fără să-mi sacrific alocația?

Ah. Deci, nici măcar nu va avea ciudata satisfacție ca în următorii ani să și-o imagineze trăind aici în confort?

- Știu că ești tutorele fiicelor mele, spuse ea. Vezi tu, legea, atât de abil administrată de bărbați, nu are încredere într-o femeie să aibă grijă de propriii copii. Copiii mei sunt liberi să plece?

- Unde plănuiești să pleci? o întrebă Gerard.

O auzi respirând în timp ce examina biroul cu capul aplecat.

- Acasă. Trebuie să mă întorc acolo.

La tatăl ei? Într-un fel era surprinzător că nu plecase acolo la scurt timp după moartea lui Gilbert. Cu siguranță, să fie cu tatăl ei ar fi fost mai plăcut pentru ea decât să rămână aici, din moment ce el era noul conte. De ce îi fusese interzis să comunice cu tatăl ei? De ce aproape leșinase atunci când primise scrisoarea de la el? Fusese prima în peste zece ani?

- Răspunsul e da, o liniști el. Da, poți pleca. Da, poți să-ți iei copiii cu tine și alocațiile trimestriale care îți aparțin de drept. Era prima scrisoare de la el, Christina?

Oare ea rămăsese aici de Crăciun, pentru că fusese de acord să fie gazda lui?

- Prima cu scrisul lui de mână, spuse ea. Am mai primit alte două scrisori în ultimul an, ambele scrise de cineva pe nume Horrocks.

- Tatăl tău este bolnav? întrebă contele cu blândețe. Își aminti reacția pe care i-o provocase scrisul de mână de pe plic, părea scrisul unei persoane mai în vârstă sau bolnave.

Tânăra își clătină puțin capul, dar nu răspunse imediat.

- Trebuie să fie un șoc, spuse el, să afli după zece ani că sănătatea lui s-a înrăutățit. Te-ai fi dus imediat la el, dacă nu ai fi avut nici o obligație față de mine? Îmi pare rău, Christina. Să aranjez ca trăsura mea să te ducă mâine? O să te și însoțesc, dacă îmi permiți.

Nu fu o surpriză pentru el să-și dea seama că era încă iremediabil îndrăgostit de ea. Bucuria ei era a lui, durerea ei era a lui. Nu mai avea sens să nege, nu față de el cel puțin.

Dar ea își clătină capul cu vehemență.

- Cred că ar trebui să merg singură, cel puțin prima dată, spuse. Le voi lăsa pe Rachel și pe Tess cu mătușa Hannah și cu Meg. Cred că nu se vor supăra. Nu prea știu ce anume voi găsi.

El acționă din instinct. Nu realizase că se mutase în spatele ei până când o strânse de umeri. Se întoarse și se uită la el cu un chip palid, livid – cearcănele ei erau destul de vizibile acum.

- Ce s-a întâmplat? o întrebă el. Pot să știu? Sunt eu de vină, Christina? Am făcut eu ceva? Am uitat să fac ceva? Nu a fost doar averea lui Gilbert, în comparație cu simplele mele capacități, nu-i așa?

Christina își clătina ușor capul și își mușca buza de jos.

- Nu ai făcut nimic greșit, Gerard. Nu a fost vina ta. Erai tânăr și energic. Ai făcut câteva lucruri stupide, cum ar fi să-ți riști viața conducând o brișcă până la Brighton. Obişnuiai să-mi spui despre câteva dintre aventurile tale. Îndrăznesc să spun că beai și pariai și... aveai femei...

- Nu, negă vehement, nu după ce te-am cunoscut pe tine, Christina. Te iubeam. Voiam să mă însor cu tine. Nu puteam să-mi doresc alte femei din moment ce erai tu. Îmi amintesc doar trei ocazii în viața mea, nici una dintre ele în acele luni în care te-am cunoscut, când am băut în exces. De fiecare dată mi-am jurat să nu o mai fac niciodată. Cel mai mult am câștigat la pariuri cincizeci de guinee. Cel mai mult am pierdut șaiszeci. De fiecare dată, mi-am dat seama că am fost nechibzuit. Banii nu se câștigă ușor. Ar trebui să fie cheltuiți bine și cu cap. Tu chiar credeai la vremea aceea că eram irecuperabil de sălbatic?

- El mi-a spus ceea ce știam deja, apoi m-a făcut să realizez că nu știam nici pe jumătate din cât credeam. M-a făcut... să te văd așa cum erai. Sau cel puțin așa părea la acea vreme. Acum cred că m-am înșelat. Știu că m-am înșelat. Își închise ochii și își odihni vizibil istovită fruntea pe lavaliera lui.

- Gilbert? spuse el. Nenorocitul de Gilbert! Ar fi trebuit să-și dea seama. Asta fusese una dintre metodele lui preferate la Thornwood de a-și băga vărul în necaz – stabilind adevărul, apoi manipulându-l și distorsionându-l fără să mai mintă prea mult.

- Da.

- Apoi presupun că l-ai convins și pe Pickering, spuse el. Iar tatăl tău ți-a interzis să mă mai vezi vreodată. Tu ai crezut că te-ai înșelat în privința mea și te-ai măritat cu Gilbert. Era simplu de fapt... și tipic pentru Gilbert. Ar fi trebuit să ai mai multă încredere în mine, Christina. Ai fi putut să mă confrunți, să-mi fi dat o șansă să mă apăr.

Ea își ridică repede capul și îl privi în ochi. Își întinse mâna și o puse pentru un moment pe unul dintre obraji lui.

- A trebuit să cred totul, oftă ea. A trebuit să continui să cred în toți acești ani. Doar ca să nu înnebunesc.

Se depărtă de el și merse către una dintre ferestrele înalte. Văzu cum zăpada topită curgea de pe jgheab prin fața ochilor ei.

El nu încercă să o urmeze. Rămase unde era.

- Toată lumea îl iubea pe tata, spuse. Toată lumea îl credea prietenos și fermecător. Nici măcar eu nu am fost imună la șarmul lui.

De ce ar fi trebuit să fie?

- Iar eu îl cunoșteam. Își odihni fruntea de geam. Nu cred că erau mulți care bănuiau că el de fapt avea o personalitate dublă - gentlemanul din public, plăcut de toți, vesel și fermecător și omul din intimitate, sumbru, capricios și adesea violent. Avea suficientă stăpânire de sine ori mândrie, spune-i cum vrei, să bea în general singur. În compania cuiva bea cât să fie sufletul petrecerii. În apărarea lui, cred că era ca un fel de boală pentru el, dacă băutura poate fi numit o boală. Nu se putea opri, deși spunea că ar fi putut, dacă ar fi vrut. Paria în tripouri. Gentlemanul din public părea un om extrem de înstărit, era generos și cheltuia din plin. Omul din intimitate era adeseori cufundat periculos de mult în datorii. Cele două - băutura în exces și pariurile nesăbuite - îl făceau să aibă un comportament foarte imprevizibil. Mama era cea care suferea de pe urma acestora.

El apucă marginea biroului ca și cum avea nevoie să se sprijine de ceva.

- Obişnuia să mă protejeze de furia lui, continuă ea. Atât de mult, încât până acum câțiva ani nu am putut să recunosc față de mine însămi că era nevinovată, o victimă a violenței lui. Era aproape întotdeauna iubitor și blând cu mine și nu voiam să mă confrunt cu ceea ce nu voiam să văd. Ajunsesem să o disprețuiesc aproape la fel de mult pe cât o iubeam. De ce trebuia să-l provoace întotdeauna și să aducă acele zile negre, când toată lumea mergea pe vârfuri în preajma lui? De ce se ascundea zile întregi până când vânătăile păleau, când ar fi putut în primul rând să le evite? Eram supărată pe ea chiar și atunci când devenise clar că se îmbolnăvisese de tuberculoză, iar tata se închidea în el și bea și plângea și mai mult. Toată lumea îl compătimea pentru durerea pierderii unei soții pe care o iubise atât de tandru în public.

Chiar și la vârsta de optsprezece ani, se gândi brusc, era o expertă în a purta măști. Nimeni nu s-ar fi gândit că acea fată veselă crescuse într-o asemenea casă.

- În momentul în care am împlinit optsprezece ani, și mama era moartă de doi ani, spuse ea, am înțeles mai bine situația. Nu că a fost vreodată violent cu mine, dar am văzut instabilitatea caracterului său, incapacitatea de a-și controla dependențele. Nu am încetat să-l iubesc, era tatăl meu. Dar eram hotărâtă ca atunci când voi ajunge la Londra ca să-mi fac debutul în societate și să-mi caut un soț să nu fac greșala mamei mele. Mi-am jurat că nu mă voi lăsa ademenită de un bărbat fermecător a cărui viață și al cărui caracter erau lipsite de substanță. Eram hotărâtă să aleg cu capul și să mă căsătoresc cu un bărbat cu un caracter statornic. Dar m-am îndrăgostit de tine.

„Dar?” Se îndrăgostise împotriva voinței ei? Deveni brusc rece.

- Îi semănai din atât de multe puncte de vedere, spuse ea. Aveai toate calitățile lui cele mai bune. M-am

convins că nu erai deloc ca el în aspectele care contau. Dar vezi tu, eram vulnerabilă, în fața oricui îmi spunea altceva, în special când era vorba despre un om rațional și bine-crescut.

Gilbert!

Râse ușor fără veselie.

- Oh, ironiile vieții, Gerard. Ar fi amuzante. Dacă nu ar fi atât de tragice. Vezi tu, a fost rațiunea înaintea inimii. Acesta este întotdeauna maniera înțeleaptă, nu-i așa? Astfel că am mers cu ochii deschiși într-un mariaj care a fost chiar mai rău decât al mamei, cel puțin pentru mama au fost câteva momente bune.

- Christina, spuse el.

Ea râse din nou ușor și își depărtă capul de pe geam.

- Tata i-a fermecat pe toți în Londra, desigur. Îmi amintesc chiar de cineva care mi-a șoptit la ureche că el pare mai degrabă fratele decât tatăl meu și că are aceleași șanse ca mine să se căsătorească bine dacă și-ar dori. Dar el își trăia viața lui privată ca de obicei. A pierdut o avere într-o noapte... sau ceea ce reprezenta o avere pentru el. Nu am știut nimic despre asta până... până când nu m-am întors acasă în noaptea aceea de la Vauxhall, deși se întâmplase cu o săptămână în urmă. Era ruinat. Noi eram ruinați.

Și astfel l-au păcălit pe Gilbert să o ia de soție? Gilbert cu toată averea lui? Dar Gilbert se răzbunase. Îi otrăvise mintea, o despărțise de tatăl ei, apoi o terorizase și o bătuse.

- Gilbert plătise datoriile, spunea ea - el aproape fu cât pe ce să nu audă. Până în ziua de azi nu am idee cum a aflat despre ele. I-a spus tatei în acea seară, în timp ce noi doi eram la Vauxhall, că făcuse asta din grijă și respect față de mine. Nu a cerut vreo răsplată.

- Doar sub forma unei cereri în căsătorie. Își închise ochii și își încheștă dinții. Da, asta sună ca Gilbert în acțiune - ca un șarpe viclean.

- Nu a pus această condiție. Ea făcu o pauză și respiră încet și profund. Iar tata nu a încercat să insiste. El doar mi-a atras atenția ce umilitor ar fi să trebuiască să acceptăm pomană din partea cuiva care nu era rudă cu noi. A plâns. Când Gilbert a venit în dimineața următoare să-mi ceară mâna, a insistat că nu trebuie să fiu influențată de faptul că tata îi era dator. Eram liberă să accept sau să resping propunerea lui. Dar a vorbit despre tine cu mare reținere și simpatie ca fiind vărul lui. Mi-a atras atenția cu aparent dezgust despre cât de instabil erai, cum ți-ai petrecut copilăria întorcându-i pe tatăl și pe fratele său împotriva lui prin minciuni și viclenii, cum i-ai frânt inima tatălui său părăsind Thornwood și comportându-te ca un libertin, cum aveai visuri mărețe de a face avere doar printr-o aruncare de zar, în loc să te mulțumești cu o viață respectabilă de gentleman, cu mijloacele tale modeste sau măcar să-i permiți să-ți cumpere un brevet militar, cum, fără îndoială, vei pierde și puținul pe care îl aveai până la sfârșitul verii. Mi-a atras atenția despre cum îți plăcea să te distrezi cu prietenii, adeseori în bordeluri. Nu a rostit acel cuvânt, dar a fost foarte clar la ce se referea. Mi-a spus cum adeseori trebuia să fii cărat beat până acasă. M-a făcut să văd asemănările dintre tine și tata, pe care încercasem să nu le văd.

- Nu, spuse el. Nu, Christina. Cum ai putut să crezi așa ceva? Cum ai putut să-l crezi? Dar el știa cum, desigur.

Gilbert se pricepuse întotdeauna să proiecteze o imagine de om tăcut și responsabil și profitase de slăbiciunile și fricile unei fete foarte vulnerabile.

- Părea că este tot ceea ce tata nu era, continuă ea. Lucid și statornic ca o stâncă, demn de încredere. Și tot ce spunea părea credibil. Mi-am spus că fusesem orbită de dragoste. Și apoi, după ce am cerut răgaz câteva ore în care să mă gândesc, iar Gilbert a plecat, l-am găsit pe tata din nou în lacrimi. Părea că regretă sincer totul. Totuși, mi-a cerut să nu mă sacrific. Eu...

Părea că nu mai poate să continue.

- Aveai optsprezece ani, spuse el, și erai ușor de manipulat de oameni egoiști și lipsiți de scrupule. Nu aveai la cine să te duci pentru un sfat bun și rațional. Iar eu, Doamne ajută, aveam douăzeci și unu de ani și gustam din plăcerile pe care viața mi le oferea. Am fost mai degrabă rebel și indecis. Dar nu am fost niciodată nesăbuit, depravat sau viciat, Christina. De ce a distorsionat Gilbert adevărul? De ce a mers până în pânzele albe ca să te câștige? Te-a iubit el atât de mult?

Se întoarse, în sfârșit, să îl privească.

- Te cred, îi spuse Christina, cu vocea tremurând incontrollabil. Te ura, Gerard. Nu a vorbit niciodată despre tine după ce ne-am căsătorit și mi-a interzis și mie să fac asta. Dar am pus cap la cap destule informații de-a lungul anilor, ca să-mi dau seama că erai preferatul tatălui său și că te ura pentru asta. M-a luat de lângă tine pur și simplu. Nu m-a iubit. Nu cred nici măcar că mă plăcea. Câteodată cred că îi stârneau repulsie. Ori de câte ori mă pedepsea, cred că în mintea lui te pedepsea pe tine.

Se priviră prin spațiul acela care îi despărțea. Nu erau doar câțiva metri. Era un spațiu creat din ani și experiențele care îi maturizaseră în acei ani în moduri diferite. Dacă s-ar fi căsătorit în urmă cu zece ani, mintea, sufletul și aspirațiile lor s-ar fi armonizat; ar fi crescut împreună așa cum fac cuplurile din căsătoriile fericite. Dar lor li se furaseră acei ani. Și acum poate nu mai era nici o modalitate de a închide distanța dintre ei.

Puteau doar să schimbe subiectul. Devenise insuportabil de dureros.

- După toate astea, Christina, ești dispusă să te întorci la tatăl tău? Să trăiești acolo? Cu copiii tăi?

- Nu ca să devin victima lui. Nici a violenței lui, nici a lacrimilor lui. Nici măcar a rugămintelor lui pentru bani, deși primul meu impuls, după ce i-am citit scrisoarea, a fost să cer un avans din alocația mea ca să-i trimit cât spune că-i trebuie ca să evite ruina. Mă duc să îl văd.

Ca să mă eliberez oarecum complet de trecut. Și poate să am grijă de el dacă este într-adevăr atât de bolnav pe cât bănuiesc că este. Să-l iubesc. Este tatăl meu. Este bunicul copiilor mei.

Dacă el ar fi avut un tată sau o mamă, gândi contele, ar fi poate dispus să ierte aproape orice doar de dragul legăturii. Da, ar da orice pe lume să își vadă din nou tatăl.

- Atunci, te vei duce la el. Și vei face ce este mai bine, Christina, ce e mai bine pentru el, pentru tine, pentru fiicele tale. Știu că vei face ce este mai bine. Nu voi încerca să intervin din perspectiva tipic masculină că nu te poți descurca fără un bărbat. Dar dacă te pot ajuta cu ceva, sunt la dispoziția ta.

- Îți mulțumesc. Își îndreptă vizibil spatele și își ridică bărbia. Îți mulțumesc, dar nu îți voi mai cere nimic. Ai o casă și o afacere în Canada la care știu că ești nerăbdător să te întorci. Voi fi fericită când vei pleca, știind că nu ți-am distrus viața, știind că te-ai întors unde ți-e locul. Iar eu voi fi fericită cu libertatea mea. Mi-ai făcut acest dar și mă voi folosi de el. Tu poate nu poți înțelege ce înseamnă să fii o femeie de douăzeci și opt de ani și să realizezi brusc că pentru prima dată în viața ta ai libertatea de a-ți crea propriul destin. Un bărbat nu ar putea înțelege niciodată. Dar îți sunt recunoscătoare pentru că ai făcut posibil ca eu să fiu independentă și că m-ai ajutat să mă eliberez de sentimentele de vinovăție și teamă care m-au ținut legată de la moartea lui Gilbert. Îți mulțumesc. Îi zâmbi.

Ah.

Nu mai era nimic de spus. O ajutase să dobândească libertatea și acum era ultima persoană din lume care să o convingă să renunțe din nou la ea.

- Gerard, spuse ea, apropiindu-se până era la câțiva metri de el, m-am căsătorit pentru o sumedenie de motive. Unul dintre ele a fost acela că părea un lucru înțelept și rațional de făcut. Am fost mândră de mine pentru că am putut să renunț la tine. Credeam că era o dovadă

de rațiune și de maturitate din partea mea. Nu am auzit nimic de tine decât după moartea lui Gilbert, dar speram că visurile tale au fost înșelătoare. Am sperat că toate temerile mele erau bine fondate. Am sperat că nu am renunțat la tine degeaba. Eu am... am greșit. Iartă-mă! Te rog, iartă-mă! Ochii ei negrii se uitau fix în ai lui.

- Iar eu am sperat, adăugă el, că tu erai nefericită, că îți regretai decizia. Am fost pedepsit pe măsură. Trebuie să trăiesc știind că în tot acel timp în care eu îmi doream nefericirea ta, el te bătea pe tine, în loc să mă bată pe mine, făcându-ți viața un iad. Iartă-mă.

- Mă bucur pentru reușitele tale. Mă bucur că ești fericit.

Își întinse brațul drept spre el.

Gerard îi luă mâna într-a lui, o ținu ferm pentru un moment, apoi o ridică la buze. Dacă ar încerca să spună ceva, se gândi ea zâmbindu-i, s-ar face de râs izbucnind în lacrimi. Era clar că asemenea tatălui ei, el fusese o povară din punct de vedere emoțional pentru ea. Îi eliberă mâna.

- Mergem să ne bucurăm de restul Crăciunului? sugeră.

- Da. Zâmbetul ei era dintr-odată luminos și amuzat, amintindu-i de fata pe care o cunoscuse cândva și pe care o iubise.

- Înțeleg că sunt câteva neînțelegeri între servitorii din bucătărie și ajutoarele pe care le-am angajat pentru ocazie. Cineva a enervat-o pe bucătăreasă, asta nu-i un semn bun pentru nimeni din jurul ei. Mai bine merg jos să văd dacă cineva s-a luat deja la bătaie.

- Disputele în bucătărie, spuse el ferm, rânjind, țin de domeniul dumneavoastră, milady.

- Probabil, încuviință ea, trecând pe lângă el, în drum spre ușă. Dar șeful orchestrei, când a sosit mai devreme, s-a comportat destul de suspect, ca și cum credea că îi este superior lui Billings, și Billings nu era deloc mulțumit. Am părăsit sala de bal în grabă, înainte

să-i treacă prin minte cuiva să apeleze la mine ca la un judecător.

- Câteodată, îi spuse urmând-o, mi-aş dori să nu mă fi îndepărtat nici măcar un kilometru mai spre est de Montreal.

Ea râse.

capitolul 17

Christina se îmbrăcase devreme pentru bal. În principiu, pentru că îi promisese lui Rachel că o va vedea în rochia de bal, totuși știa că, dacă își va face apariția în camera copiilor, nu va fi suficient. Tess va gânguri la ea și își va dori obișnuita poveste de culcare și lui Rachel va trebui să-i acorde atenție, deși nu o va cere.

În parte, era pentru că se simțea prea nerăbdătoare să mai aștepte. Avea să fie un bal de Crăciun la Thornwood - o perspectivă amețitoare, minunată. Se simțea mai degrabă ca în acea seară de demult când își făcuse debutul în societate la balul din Londra, pe când avea optsprezece ani și era plină de speranțe.

Era greu de crezut că ea era aceeași femeie care reacționase extrem de șocată și dezaprobatore cu mai puțin de două săptămâni în urmă la sugestia unui bal. Era greu de crezut că era aceeași femei care trăise timp de nouă ani sub regimul opresiv, strict al lui Gilbert, atât de terorizată și de demoralizată, încât îi luase un an și jumătate ca să se elibereze.

Era liberă! Încercă să se gândească numai la asta și la balul care urma în timp ce cobora în grabă din camera copiilor în sala de bal, temându-se să nu întârzie. Era important pentru ea să fie acolo înainte să sosească toți ceilalți invitați pentru a-i întâmpina. Era important nu pentru că ar putea fi abuzată verbal și bătută dacă întârzia un minut, ci pentru că voia să fie o gazdă perfectă.

Și pentru că... oh abia aștepta să stea lângă el la întâmpinarea invitațiilor. Nu suporta gândul de a irosi un singur moment în care ar fi putut să îl privească sau să-i simtă prezența.

Aproape se ciocni de Margaret în ușa sălii de bal. Ea zâmbi luminoasă.

- Oh, Meg, spuse Christina, luând mâinile cumnatei sale și strângându-le, cât de drăguță arăți.

Margaret dorise o rochie de bal colorată, dar domnișoara Penny o convinsese cu mult tact să poarte alb. Ea încă nu-și făcuse ieșirea în societate, iar la bal aveau să participe mai mulți membri ai înaltei societăți. Albul era culoarea potrivită de purtat. Și, de asemenea, cea mai bună culoare pentru ea, gândi Christina. Arăta tânără, drăguță, entuziastă și inocentă.

- Oh, suspină Margaret. Și tu la fel, Christina. Nu drăguță, ci frumoasă.

Amândouă râseră.

Rochia Christinei era de un auriu pal, simplă și elegantă, precum toate celelalte haine ale ei noi. Însă aceasta era decupată puțin mai adânc în zona sânilor, avea mâneci scurte și o trenă scurtă. Și strălucea în lumina lumânărilor, așa cum bănuise că o va face. Sophie îi prinsese șiraguri de perle în părul ei negru. Era cât se poate de departe de zilele cu rochii și bonete negre.

- Mi se pare că te-am neglijat, spuse contesa. Abia am vorbit amândouă de când au sosit invitații. Ai avut un Crăciun fericit, Meg? Te-ai distrat? Acum te distrezi?

Dar răspunsul era evident. Chipul fetei avea o strălucire pe care nu o avea înainte. Se trezise la viață toată tinerețea ei în ultima săptămână.

- Nu mi-aș fi putut imagina ceva mai minunat nici dacă aș fi încercat, spuse Margaret. Abia aștept să merg în oraș primăvara aceasta. Dar nu vreau să irosesc nici zilele următoare, nici noaptea asta în special.

Christina îi strânse mâinile și mai puternic.

- Ar fi trebuit să te bucuri de o astfel de viață cu mult timp în urmă, regretă Christina. Mă învinuiesc pe mine, Meg. Eu...

- Nu, spuse Margaret ferm, se aplecă în față și o sărută pe cumnata ei pe obraz. Nu, Christina. Tu ai fost cea care a făcut anii în care am crescut mai suportabili. Tu, în adolescența mea, Gerard, în copilărie. Tu mi-ai

dăruit tot ce ai putut să-mi dai – mi-ai dăruit dragoste. A fost destul. Este singurul lucru care contează.

Nu se putea spune nimic mai mult. Lady Hannah se apropia de sala de bal în compania lui Lord și Lady Milchip, a lui Lord și Lady Langan, iar contele, care discutase cu șeful orchestrei în celălalt colț al încăperii, traversa încăperea pustie în direcția lor.

Christina nu putea, nu voia, să-și ia ochii de la el. Purta o haină de seară din satin de culoare ciocolatie peste pantaloni până la genunchi de culoare crem. Jacheta lui maro era brodată cu fir de aur. Cămașa și ciorapii erau de un alb imaculat. Avea gâtul și încheieturile împodobite cu dantelă albă. În noaptea aceasta arăta absolut magnific, se gândi ea. Realiză asta chiar în timp ce îl privea și observă că și el o studia la fel de atent.

Ea zâmbi.

– Frumoase! spuse el, luându-i o mână într-a lui și ducând-o la buze. Se întoarse să se uite la Margaret. Amândouă.

Îl iubea, își dădu seama Christina. Întotdeauna îl iubise și îl va iubi. Era îndrăgostită. Dar pentru moment nu voia să se gândească, nu în noaptea asta cel puțin, că el se va întoarce în Canada peste câteva luni și nu se vor mai revedea niciodată. În noaptea asta ea nu mai voia să creadă în tragedii și în lucruri imposibile. Doar acum două săptămâni toate acestea – toate acestea – ar fi părut imposibile.

– Scuzați-mă, spuse el, trebuie să merg sus și să o aduc pe domnișoara Gaynor jos. Dar mă voi întoarce la timp pentru a-i întâmpina pe oaspeți.

– Chiar cred, îi spuse Margaret Christinei după ce el plecă, păstrându-și vocea joasă, că glezna luxată nu e luxată deloc. E doar un truc inteligent ca să-l facă pe Gerard să o care peste tot și să fie sclavul ei. Mă întreb dacă la momentul acela a realizat totuși că nu va putea dansa în noaptea asta.

– Meg, spuse Christina cu asprime, ești răutăcioasă.

Dar se uitară una la cealaltă și izbucniră în râs amândouă. Lizzie probabil chiar își sucise piciorul și se rănisese, se gândi Christina. Dar avea aceeași suspiciune cu privire la luxație. Nu fusese nici o umflătură sau vânătăie în zona gleznei când o ajutase pe Lizzie să-și dea jos botina după ce se întorseseră de la lac.

- Nu vom râde, spuse Margaret, dacă aflăm dintr-odată că ne va fi cumnată. Sincer, Christina, nu-mi place din cauza dulcegăriilor zâmbitoare. Și nici Gerard nu o place. Dar ea e hotărâtă să-l aibă, din moment ce este disponibil.

Coborâseră mai mulți invitați. Christina își îndreptă atenția spre sala de bal, voia să o mai cerceteze cu privirea o ultimă dată, ca să se asigure că totul era în regulă. Încăperea era împodobită cu crengi de pin și vâsc, care erau agățate somptuos cu panglici roșii și cu clopoței aurii. Ultimul act al unui Crăciun vesel și minunat urma să înceapă.

Un Crăciun de neuitat. Pentru tot restul vieții ei. Dar cum și-l va aminti? Prin durerea tristeții, a singurătății și a pierderii? Printr-o dulce nostalgie?

Era liberă. Realiză că nu putea repeta de suficient de multe ori această idee. Putea să facă orice dorea cu viața ei. Nu existau limite, desigur. Din anumite motive unii nu putea face tot ce voiau în viață. Și când alții erau implicați în dorințele unui om, trebuiau luate în considerare și dorințele lor. Dar...

Dar era liberă ca măcar să încerce să-și construiască propriul destin. Fusese o victimă pentru destul timp. Nu mai existau scuze pentru a ține în ea, pentru a se retrage în ea, ci trebuia să-și permită să-și trăiască viața și doar să încerce să nu fie rănită.

Avea o viață de trăit. Era bine și încă tânără și sănătoasă. Și îndrăgostită. Se duse spre ușa unde erau înghesuiți majoritatea invitaților, toți îmbrăcați superb, râzând și conversând, uitându-se admirativ în jur, zâmbindu-i în timp ce se apropia.

Contesa radia de fericire. Ce gând ridicol! Zâmbi în sine și se alătură grupului.

Lui nu-i părea rău până la urmă că se întorsese la Londra și că, într-un sfârșit, se întorsese acasă la Thornwood. Multe lucruri bune se întâmplaseră. Trecutul fusese explicat și iertat. Amărăciunea anilor se risipise. Datorită sosirii lui, acum putea fi pace între doi oameni.

Și totuși, o parte din el tânjea după Montreal și după casa pe care și-o făcuse acolo. O parte din el își dorea – așa cum îi spusese și ei în glumă puțin mai devreme – să nu se fi aventurat nici măcar un kilometru mai la est de Montreal. Era înclinat să creadă că prefera amintirea stinsă a unor lucruri dureroase decât durerea vie a acestei despărțiri care îl măcina. Și părea că nu era nimic de făcut pentru a evita situația. Nu putea încerca să-i ia înapoi libertatea pe care tocmai o găsisse. Dacă ar ruga-o să se mărite cu el, ea ar lua-o ca pe o obligație pentru toată durerea pe care i-o provocase în trecut. Nu putea să-i facă asta.

Desigur, exista încă posibilitatea să fie însărcinată. Dar el spera că nu, deși în inima lui și-o dorea.

Dar își zise că îi mai rămăsese noaptea asta și încă câteva zile după aceea. Acum refuza să se lase influențat de gânduri triste.

Aproape că întârziase să-și întâmpine invitații la propriul bal. Lady Gaynor îl informase că fiica ei mai mare era gata să coboare pentru bal, dar nu-l însoțise înapoi sus, așa cum s-ar fi așteptat. Fusese lăsat să intre în camera lui Lizzie, care stătea pe un scaun în fața măsuței de toaletă, arătând foarte frumoasă în satin și dantelă albă. Dar câteva dintre buclele din spate nu prea se așezau, iar servitoarea ei mai avea puțin de lucru la ele. Apoi nu-i plăcuse colierul din perle pe care îl purta – era prea lung. Servitoarea trebuise să caute celălalt colier – cel pe care bunica ei i-l dăduse când împlinise optsprezece ani. Apoi decisese că mănușile argintii pe care le purta

nu se potriveau cu rochia. Servitoarea trebuise să găsească mănușile albe.

El era deja de zece minute în cameră până când putu, în sfârșit, să o ducă în sala de bal. I se pregătise un scaun și un taburet aproape de ușă, unde nu s-ar simți neglijată sau că nu o vedea nimeni.

Deveni foarte repede evident că nu există vreun pericol să i se întâmple nici una dintre acestea. Cu piciorul în papucel odihnindu-se pe taburet, Lizzie Gaynor deveni centrul atenției în timp ce zâmbea curajoasă și chiar râdea veselă și informa pe oricine întreba că nu o durea aproape deloc, cu siguranță, nimic cu care și-ar dori să supere pe cineva și că intenționa să se bucure de această seară urmărind dansul. Nimeni nu trebuie să se deranjeze să piardă vremea cu ea. Flutură grațios o mână în aer. Nu voia să piaronească pe nimeni lângă ea sau să strice seara cuiva.

Contele se alătură contesei, mătușii și lui Margaret, pentru întâmpinarea invitațiilor. Oaspeții din afară începeau să sosească. Îi salută cordial și încercă să fie o gazdă atentă. Era foarte conștient că nu fuseseră baluri la Thornwood de foarte mulți ani și până și o invitație acasă devenise un eveniment rar și mult așteptat.

Și în tot acest timp stătu acolo zâmbind, conversând, sărutând mâini, conștient că Christina era lângă el, frumoasă, elegantă, grațioasă, mirosind a lavandă și că în seara aceasta și încă câteva zile, o putea privi, admira, dori.

- Christina. O opri cu o mână pe braț când ultimii dintre invitați sosiră și era timpul să înceapă balul împreună cu Margaret. Vei rezerva un dans și pentru mine?

- Dacă dorești, răspunse ea cu răceală.

Tonul ei l-ar fi enervat în urmă cu câteva zile. Îl ignoră acum.

- Ultimul vals? întrebă el.

Nu putea fi primul. Ar fi fost prea la începutul serii, iar ca gazdă nu putea dansa cu aceeași parteneră decât o singură dată. Dansul cu ea trebuia amânat cât mai mult

posibil ca să-l aștepte ca pe momentul de apogeu al serii, al întregului Crăciun. Nu mai dansase cu ea din acea după-amiază tot aici în sala de bal. Părea cu o veșnicie în urmă.

- Da, răspunse ea. Ți mulțumesc. Preț de o clipă, privirea rece și impersonală dispăru din ochii ei pentru a fi înlocuită cu... cu ce? Plăcere? Dorință? Nimic cu vreo semnificație aparte? Dispăru prea repede ca să-și dea seama.

Și astfel balul de Crăciun începu. Dansă mai întâi cu Margaret, cu domnișoara Ferns, una dintre vecinele cele mai apropiate, cu Winifred Milchip. Și se uită în jur și văzu că toată lumea se bucura de cadrul superb, de noutatea unui bal mare la țară cu o orchestră completă, în compania multor alți oameni. Și în tot acest timp, era conștient că Lady Christina, care în urmă cu două săptămâni declarase că nu va dansa deloc la bal, se răzgândise. Dansă cu Geordie Stewart, cu domnul Evesham, cu viconteles Luttrell.

Fu abia după al treilea set de dansuri când aproape se întâmplă un dezastru. Se duse până la scaunul unde stătea Lizzie Gaynor pentru a se asigura că nu are nevoie de nimic, deși era absolut clar că era bine. Un grup micuț de oameni o înconjurau, atât invitați, cât și vecini. Făcea conversație cu veselie ei caracteristică.

- Pot să vă aduc ceva, domnișoară Gaynor? întrebă el. Ceva de băut poate?

Ea îi întinse o mână, iar el o luă și se aplecă deasupra ei. Dar nu putu să-i dea drumul imediat - îl apucase de mână. Îi zâmbi radioasă și... afectuoasă?

- Nimic, vă mulțumesc, milord, spuse Lizzie. Se uită la cei din jur. Vedeti cât de bine sunt îngrijită? Chiar nu sunt o infirmă și aș fi putut foarte bine să rămân în camera mea atât ieri, cât și azi. Dar Excelența Sa insistă să mă poarte în brațe și atunci când mă duc în camera mea, și atunci când ies, mai degrabă ca un soț. Își lipi o mână peste gură, chicoti și se înroși gingaș. A venit mai devreme să mă aducă aici jos. Eram aproape în cămășuță.

Trebuie să declar că a fost singur în cameră cu mine timp de zece minute întregi. Unii ar spune că este nepotrivit. Dar cum să poată fi astfel când...

El nu avea nici o idee cum ar fi putut să termine propoziția. Știa doar că fiecare cuvânt glumeț pe care îl rostea strângea funia din jurul gâtului său, făcând să pară ascultătorilor ei interesați că și-ar fi permis des-tule libertăți încât, cu siguranță, dorea să o facă soția lui. Și nu avea nici o putere să o oprească. Măinile lor erau încă strânse una în cealaltă, brațul fiecăruia întins către celălalt.

- Gerard? se auzi vocea contesei puțin mai tare decât de obicei, apoi aceasta își puse o mână pe brațul lui întins și zâmbi fermecător, mai întâi către el, apoi către întregul grup. E momentul, nu crezi?

- Momentul? Se uită la ea pierdut. Simți că se sufocă. Ea își mușcă buza de jos.

- Pentru anunț? îi aminti ea.

Uitase cumva ceva important? Nu ar fi surprins. Mintea lui părea că nu funcționa prea bine în momentul acela.

Ea râse și vorbi încet, deși toți din jur auziră vorbele foarte clar, desigur.

- Al logodnei noastre, spuse ea. Chiar tu ai spus, înainte de cină, iar dansul dinainte de cină e următorul.

Mintea începu să-i funcționeze din nou chiar în momentul în care mâna lui se depărtă de Lizzie Gaynor. Înțelese imediat. Nici măcar pentru un moment nu crezu că probabil era nebun sau se află într-un vis ciudat. Gerard apucă mâna care încă se odihnea pe brațul său, o luă într-a sa și îi zâmbi blând.

- Atunci, îl voi face acum, spuse el, uitându-se adânc în ochii ei, înainte să o conducă spre ring. Momentul pe care l-am așteptat tot Crăciunul, iubirea mea.

- Oh, Doamne, murmură ea cu o voce puțin tremurândă, în timp ce traversau sala de bal și invitații începuseră să șuşotească, de parcă ar fi știut că ceva extraordinar urma să se întâmple.

- Într-adevăr, încuviință contele cu pasiune.

Și erau împreună pe ringul de dans, iar el anunța în fața prietenilor, a rudelor și a vecinilor că contesa de Wanstead îi făcuse marea onoare de a accepta să fie soția lui și noua contesă de Wanstead.

Se auziră râsete, aplauze, strigăte de uimire, fluierături și o singură aclamare. Iar logodnica lui, mușcându-și buza de jos, cu ochii negri și mari și cu obrajii îmbujorați, îl privi în față, iar el îi duse mâna către buzele sale și făcu o plecăciune.

- Sugerez, spuse el, ca domnii să-și ia partenerele pentru următorul dans. Este dansul de dinaintea cinei. Împreună cu milady voi merge să vedem dacă totul este gata în sufragerie.

Dacă nu era totul pregătit acolo, atunci invitații lui ar fi trebuit să rămână flămânzi. Merseră în liniște până ajunseră în bibliotecă, unde era întuneric, acolo nefiind foc sau lumânări de aprins. Nu conta. El închise ușa ferm în spatele lor și o sprijini pe Christina de ea. Nu avea nevoie de ochi ca s-o simtă sau să o miroasă, sau să o audă râzând.

Se sprijini de ea și râse și el, un răs prostesc și inutil pe care nici unul din ei nu și-l putu controla preț de câteva minute.

- Ah, cocheta, spuse ea într-un sfârșit. Te încolțise, Gerard. Ar fi trebuit să vezi râsul înghețat de pe fața ta și privirea de om vânat din ochii tăi. Încă un minut și te-ar fi făcut să o ceri în căsătorie în public.

- În schimb, spuse contele, m-ai făcut să-mi anunț logodna în public.

Acest schimb de replici stârni încă o rafală de râsete.

- Suntem logodiți? o întreabă - o întrebare ușoară, ca o tachinare, care îi făcu stomacul să se răsucescă în noduri. Realiză că răspunsul ei ar putea schimba viețile amândurora.

- Nu, desigur că nu suntem. Ea încetă să mai râdă. Aveai nevoie să fi salvat. Tu m-ai eliberat noaptea trecută. Ți-am întors favoarea în seara aceasta. Suntem

chit. Nu trebuie să-ți fie teamă de scandal atunci când o să rupem logodna sau o să lăsăm să treacă timpul pur și simplu. Tu vei fi departe, unde bârfele nu contează. Eu voi fi cu tatăl meu sau aici, la Thornwood.

- Vom vorbi mâine despre cum o să facem, spuse cu inima în gât. Nu avem timp acum. Am face bine să fim în sufragerie atunci când toată lumea vine după ce se sfârșește dansul.

- Da, spuse ea.

- Va fi un val de felicitări și alte remarci, o avertiză.

- Da. Voi zâmbi cu eleganță, promise Christina.

- Să mergem, atunci.

Dar, în loc să o îndepărteze de el și să deschidă ușa, se aplecă și mai mult peste ea, iar gura lui o găsi pe a ei în întuneric. Și își trecu brațele în spatele ei și în jurul ei când îi simți mâinile pe umeri încolăcindu-se în jurul lui. Simți degetele uneia dintre mâini răscolindu-i părul, iar ea își deschise gura peste a lui și gemu.

Nu era sigur câte minute trecură în timp ce ei se îmbrățișară și se sărutară ca și cum nu puteau fi îndeajuns de aproape pentru a-și satisface dorința din sufletul lor. Profunzimea pasiunii îl lăsă tulburat și dezorientat. Dar fu conștient, atunci când se dezlipi din îmbrățișare, că muzica din sala de bal încă nu se sfârșise.

- Mai există totuși șansa să fii însărcinată, spuse Gerard cu buzele apăsate ușor de ale ei.

- Da. Murmură cuvântul, apoi își apăsă din nou buzele de ale lui.

Se depărtă de ea, apoi deschise ușa. Lumina lumânărilor de la candelabrele de pe perete strălucea și aducea o stranie garanție a realității minuterelor care tocmai trecuseră. El îi zâmbi. Ea îi zâmbi. Merseră până în sufragerie fără să mai schimbe o vorbă.

- Nu am fost mai fericită sau mai surprinsă în toată viața mea, spuse Lady Hannah cu emfază, ștergându-și ușor ochii cu o batistă cu dantelă albă. Tu și dragul de Gerard, Christina!

- Dar aveam impresia că vă detestați, protestă Margaret.

- Așa a fost, spuse Christina. Dar acum nu mai este cazul.

- Sunt atât de fericită, încât îmi vine să urlu, îi spuse Margaret.

- Te rog, n-o face. Christinei îi venea să izbucnească în râs. Acest episod era în mod ciudat foarte amuzant. Radia de fericire - ceea ce era straniu, având în vedere circumstanțele. Până la urmă, nu va putea să ia copiii la Londra cu ea în primăvară. Va trebui să rămână liniștită la țară, fie la tatăl ei, fie aici. Doar dacă...

Nu știa dacă îndrăzne.

Dar desigur că îndrăzne. Era liberă. Putea să facă orice dorea.

Se întoarse să întâmpine alți oameni care o felicitau.

- Ți-ai pus lațul de gât, amice, spuse vicontelet Luttrell, bătându-l cu mâna pe umăr. Te compătimesc. Dar de ce mă simt invidios?

- Pentru că ți-a plăcut și ție de ea, sugeră prietenul său.

- Pentru Dumnezeu, ai fi putut să mă avertizezi, spuse vicontelet, părând destul de ofensat. Ai fi putut să mă împiedici să mă fac de râs.

Contele de Wanstead rânji la el.

- Totul s-a întâmplat destul de repede, îl asigură acesta.

Nu i se părea deloc greu să zâmbească, să accepte strângeri de mână și bătăi ușoare pe spate, sărutări și felicitări sau chiar lacrimi din partea mătușii. Simțea că-i vine mai degrabă să râdă în hohote, ceea ce nu era deloc potrivit având în vedere realitatea situației. Tocmai recunoscuse cu sfială că ar putea fi însărcinată, apoi îl sărutase din nou. Răsese cu el.

Realitatea era ceea ce credea el că e? De un lucru era sigur. Nu avea de gând să se întoarcă în Montreal din cauza unor bănuieli pe care nu le verificase. Chiar așa.

Se întoarse zâmbind ca să vadă cine tocmai îi pusese o mână pe umăr.

Mai trecură două runde de vals în decursul serii. Christina nu dansă în nici una dintre ele, spunând celor doi domni care o invitaseră că nu era sigură pe ea în privința pașilor. Gerard, de asemenea, nu dansase. Ea observă asta. Ar fi fost dezamăgită dacă ar fi făcut-o. Voia ca ultimul vals să fie și primul lor vals.

Era ultimul dans al serii.

- Este dansul meu, cred, spuse contele făcând o plecăciune în fața ei și uitându-se la ea cu ochi mari și plini de dorință, în timp ce ea stătea alături de Lady Milchip, Jeannette Campbell și un grup de vecini.

- Da.

Își așază mâna într-a lui și brusc păru că nu mai era nimeni altcineva în sala de bal, în afară de ei doi în timp ce o conducea de-a lungul sălii. Nu știa și nici nu-i păsa câte alte cupluri li se alăturaseră. Nu observă că, printr-un straniu acord tacit, celelalte perechi rămăseseră în urmă pentru ca noul cuplu logodit să danseze măcar primele măsuri singuri.

Ea uită să mai aibă emoții din cauza pașilor. Se mișcă pe muzică ca și cum valsaseră împreună toată viața.

- Este, cu siguranță, cel mai frumos dans inventat vreodată, spuse ea, fără să se gândească prea mult.

- Fără nici o îndoială, încuviință el.

- Gerard...

- Christina? El avea o privire visătoare.

- Dacă într-adevăr vrei să te întorci în Canada...

- Nu vreau.

- Dacă ai vrea să rămâi aici, atunci. Nu doar în Anglia, mă refer aici, la Thornwood...

- Aș vrea.

- Dacă mai există vreo șansă ca tu să mai simți încă...

- Simt.

- Și eu la fel, spuse ea.

Se înțeleseseră perfect unul pe celălalt.

- Te iubesc.

- Și eu. Și eu te iubesc.

- Te căsătorești cu mine?
- Da.
- Să anunț logodna noastră atunci?
- Deja ai făcut-o.

Râseră amândoi și se uitară unul în ochii celuilalt până când expresiile lor deveniră zâmbete pline de blândețe, dragoste și uimire și o tandrețe care era extrem de evidentă celor care îi priveau. Își dădu seama brusc că o învârtea pe tot ringul de dans. Valsau împreună, pe ritmul muzicii, simțind pașii celuilalt. Perfect sincronizați...

- De ce dansăm singuri? întrebă ea.
- N-am idee, răspunse contele. Chiar așa?

Dar chiar când observă că într-adevăr așa era, alte perechi li se alăturară, iar cei care nu dansau își reluară conversația.

- Ai dansat ca și cum ai fi plutit pe nori aurii, spuse Gerard. Întotdeauna ai dansat așa. Te-ai născut să dansezi.

Ea deveni atunci perfect conștientă de atmosfera splendidă în care dansaseră, de verdele bogat, roșul și auriul decorațiunilor de Crăciun care se învârteau, se amestecau și se îmbinau în jurul lor ca un caleidoscop, de parfumul specific de pin, de rudele, de prietenii și invitații frumosi îmbrăcați conversând între ei. Iar în centrul câmpului ei vizual, al inimii și al vieții ei, Gerard pe care îl iubise și pe care avea să îl iubească întotdeauna.

Momentul era poate de o tristețe dulce-amăruie - era ultimul vals al serii.

Dar era și o revărsare de bucurie interioară reflectată în ochii bărbatului care o privea; era primul dans din tot restul vieții lor.